

BURMESE CLASSIC

အောင်

တစ်ယူသန် အချစ် တစ်ယူသန် မေတ္တာ

တမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၅၀၀၁၉၁၀၂၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၅၀၀၆၇၂၀၆၀၇

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေး-၅၀၀၊ တန်ဖိုး(၁၀၁) ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း (၀၉၁၀) (ယုံကြည်ချက်စာပေ)

အမှတ် (၁၁၁)၊ ၃၃-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်အိမွန်သက်လွင် (မြို့-၁၈၀၄၂)

သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း

တာမွေကြီး (က+ခ)ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

အောင်လွင် (CONQUEROR)

ပြင်ပဆက်သွယ်ရေးမှူး

ခင်မာဆွေ

ဖြန့်ချိရေးမှူး

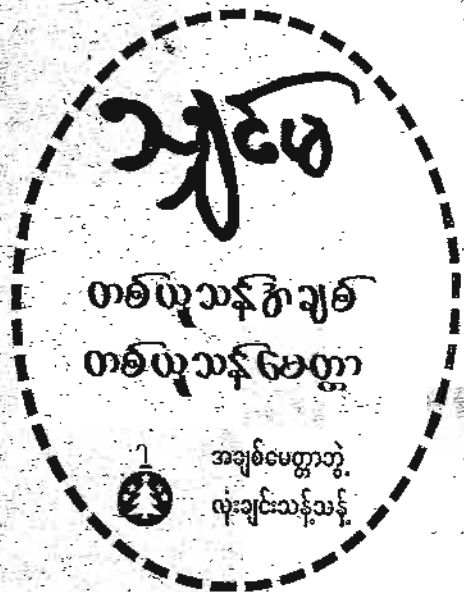
မြတ်ဗာမာမင်း

အတွင်းဖလင်/စာအုပ်ချုပ်

သစ္စာမွန် (T.S.M)

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Center မှ

တာဝန်ယူစဉ်ပါသည်။

တစ်ယူသန်စာချစ်
တစ်ယူသန်စေတနာ

အချစ်စေတနာဘွဲ့
လုံးချင်းသန့်သန့်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ပဋိပက္ခ
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပဋိပက္ခ
အဖျပ်အခြားအကာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆိုရန်သုံးသပ်၍ သတိပေးတိကျစွာဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ နှစ်ဖွဲ့အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်မာရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံစားညီ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဦးစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ခိုက်ဖျိုးရေးကို အပြစ်၍ အပြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အတန်ခွဲဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် စီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဒီတင်ပေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို စနစ်တင်စီစဉ် ဖွဲ့စည်းသော သည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် လင်ကျားမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားစား လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း နောင်ရွက်ရေး
- မျိုးရိုးစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

ခန်းဆီးစကို သိမ်းဖယ်တော့မလို့ လှမ်းလိုက်တဲ့ လက်က လမ်း

တစ်ဝက်မှစပင် ရစ်စာနဲ့သွားသည်။

ခန်းဆီးကြားက တစ်ဝက်တစ်ပျက် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာတစ်ခဲကြောင့် နှုတ်ခမ်းထို့က အငိုလို စေ့ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။

ဧည့်သည်ဆိုလို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာမိသည့် ခြေလှမ်းကို တမင်ထကာ တုံ့နေပေစိကာ လွန်စွာကူနေကြီးသော ခြေလှမ်းများအဖြစ် နှင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

ဖျတ်ခနဲ မော့လာသည့် မျက်နှာနှင့် ဆုံ၏။

“ရင် ကိစ္စရှိလို့လား...”

သွင်

“မရှိတဲ့ မင်းဆီကို ငါကရောက်လာမယ်လို့ ထင်လား...”

“အဲဒီလိုဆို ကျွန်မကရော ဒီလိုထွက်တော့ လိမ့်မယ်လို့ ရှင်ထင်လား...”

ဦးဘုန်းသော် မျက်နှာမှာ ဓမ္မာတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။

ဒေါ်တမာခိုင် ဦးဘုန်းသော်၏ ခပ်စောင်းစောင်းလောက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ... ရှင်တို့ကို ပြောသင့်ပြီ ထင်တယ်...”

မပြေလည်လှသည့် ဆက်ဆံရေးအပေါ် ဦးဘုန်းသော် မကျေနပ်စိတ်နှင့် မျက်နှာကြီး တင်းနေသည်။

“ငါ့သမီးနဲ့ ဟို အလှူသားအိမ်တို့ မင်း ရပ်အနားက ရပ်လိုက်ဖို့ ငါ့လောပြောတာ...”

ဒေါ်တမာချို မျက်မှောင်တုတ်သွားသည်။

“မောင်နဲ့သူ့အမေကို ပြောတာလား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ... အင်ရှင်နီယာဘွဲ့ရပြီး... မျိုးရိုးသန့်တယ်... ရိုးသားတယ်... သမီးလေးကို ချစ်တယ်... စိတ်မနှံ့တဲ့ မအေးရီနေတာ အပြစ်လား...”

BURMESE CLASSIC

“အဲဒါ အပြစ်မရှိ... ရူးနေတဲ့ မအေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလို အနုတ်စုတ်စုတ်စုတ်ကောင်ကို မင်း ကြည့်မနေသင့်ဘူး... ဒီသတင်း ထွက်လာရင် နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ ဘာဖြစ်သွားမလဲ...”

ဒေါ်တမာချိုက အေးစက်စက် ပြုံးသည်။

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်ဘုန်းထက်ရဲ့ ကျော်ကြားခြင်းတွေကို ရှင် သိထားတယ်ဆိုရင် သမီး အနာဂတ်အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လို ထိန်းသိမ်း သွားနိုင်တယ်ဆိုတာလည်း ရှင်တွေ့မိဖို့ ကောင်းတယ်...”

“မင်းလက်တွေ့နဲ့ လောကကို ကိုင်လှုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ တမာချို အထူးသဖြင့် ငါ့သမီးရဲ့ဘဝ အညွန့်ကို မကျိုးပါစေနဲ့...”

အသက်တွေလည်း မငယ်ကြတော့ပါ။

တမာချိုဆိုသော မိန်းမ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပျားရည်အပြုံး လို ချိုမြမြ ရှိနေတတ်ပေမည်...

တကယ်တမ်း အဲဒီမျက်နှာမှာ ဘယ်လို အကြောင်းအခွင်းအရာ တစ်စုံတစ်ရာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်စွာ မထိပြင်ပြင် နေတတ်သည့် မာန တရားများက ဖြောင့်၏ လက္ခဏာများပေါ်မှာ ခိုးတိုးရိတ်တိတ်။

“မင်း ငါ့စကားတွေကို ဝရုမစိုက်စွာ မယ်ချစ်မယ်ဆိုတာ ငါသိ

တယ်...

... ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ သမီးအတွက် ဒီစကားကို ခြောက်ရက်မှာပဲ
လာပြောတာပဲ... ဖော့လေ မင်းမွေးတဲ့သမီးပဲ... ဒါ မင်းသဘောပေါ်
စားပွဲကို ဒုန်းခနဲ ထုချ ဆက်တိုက် ကြေတစ်ဖက်နှင့် ကန်ထက်
ပစ်လျက်...

ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် ထွက်ခွာသွားသူ...
ပြူးနေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။
နှုတ်ခမ်းထောင်ကွေးလေး တစ်ချက်မဲ့ကျသွားကာ ဒေါ်တမာချို
မျက်ဝန်းများက ထွက်ခွာသွားသူ၏ ကျောမြင်နောက်မှာ ကပ်ပါသွား၏။
ဖြစ်ရလေ ဦးဘုန်းသော်ရယ်...
ဒီအချိန်ကျမှဖူး ရှင်မို့ အမိနို့တွေ လာပေးရဲသေးတယ်နော်...
အတွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းမှာ ခနဲပြူးတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။
အတိတ်ဆိုသည့် ကားချပ်တစ်ချပ်ကို လှန်ကြည့်မည်ဆိုပါလျှင်
ဦးဘုန်းသော်ဆိုသော အနီလူသားသည် သူမအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ
နားမလည်ခဲ့ပါ။

ဦးဘုန်းသော်ကို နားလည်တို့လည်း သူမဘယ်တော့မှ မကြီးစား
ခဲ့...

မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းပေါ်မှာ ရှိနေသည့် လူနှစ်ယောက်။
ဝါဆိုသော မာနတရားတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် လှဘစ်ဦးကို
စိတ်ပျက်စွာ နာကျည်းစွာ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်စွာ...
လမ်းခွဲခွဲကြသည့်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ရသော အကြောင်းတရားများ
သည်...

အိမ်ထောင်ရေးက မသာယာခဲ့တာ အမှန်။

တမာချိုက တက္ကသိုလ်မှ ကထိကတစ်ယောက်

ငွေကြေးချမ်းသာသူ မဟုတ်ပေမယ့် ပညာကို တန်ဖိုးထားတတ်
စွာ ပညာမာန ရှိနေခဲ့သူ။

ဘုန်းသော်ကျတော့ ဆယ်တန်းတို ဘယ်လိုဖြေဖြေ မအောင်ခဲ့
သည့်တိုင် မိအတွေ့က ကိုကိုတက် ချမ်းသာသည်။

ဥစ္စာပေါ့ ရုပ်ချောသော ဘုန်းသော်က ပညာနည်းပေမယ့် ဥစ္စာ
မာန ခပ်ကြီးကြီး။

ပညာနှင့် ဥစ္စာပေါင်းစည်းဝေးဖို့ ရည်သန်လျက် ခုခမ်းချင်း
ဇနီးမောင်နှံတို့က ဘေးသမီးတွေကို ကြည့်ဖြူစွာ လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

သူတို့ ထင်သလို ပြည့်စုံမလာခဲ့ပါ။

ဘုန်းသော်တစ်ယောက် ဇနီးဖြစ်သူက ပညာမာနများ လွှမ်းမိုး
လာမှာကို ယောက်ျားမာနနှင့် လက်မခံနိုင်သလို...။

တမာချိုကလည်း ပညာတတ်သူမို့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ အောက်မှာ
လည်စင်း မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

၎င်းအချင်းအရာများသည် အက်ကြောင်း၏ နိဒါန်းဆိုလည်း
မမှား။

"မင်း မအိပ်သေးဘူးလား..."

နုဖျိုစဉ်အခါကတည်းက ဘုန်းသော်ဆိုသော လူနှင့် တမာချို
ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံမှုက အေးစက်စက်။

တမင်း စောင့်နေခဲ့တာမို့ ဘုန်းသော် အိပ်ယာပေါ် ပစ်လှဲခဲ့
လိုက်သည့်နှင့် တမာချို လှုံ့နေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ ရှင့်ကို စောင့်နေတာ..."

"ပြောစရာ ရှိလို့လား..."

"ဟုတ်တယ်..."

မိဘတွေ သဘောတူ ကြည့်ဖြူစွာ ဝေးစားခဲ့ကြသည့်တိုင်
တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး ချစ်ခင်နားလည်ဖို့ မကြိုးစားမိခဲ့ကြသည့် သူတို့

တမာချို စကားတစ်ခု ပြောတော့မည်ဆိုလျှင် ပါးသောနှုတ်ခမ်း
လေးတွေ စေ့ထားတတ်သလို မျက်ခုံးနက်နက်တို့ကို စုကျုံ့ထားတတ်၏။

အဲဒီလို ခပ်မိန့်မိန့် အမူအလာမျိုးတွေကို ဘုန်းသော် လုံးဝ
ကြည့်လို့မရတာ။

တမာချို မျက်နှာကို သူမကျေနပ်စွာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိ
၏။

“ဒီည မင်းစကားကို နားထောင်ဖို့ နောက်ထပ် အချိန်ဘယ်
လောက်ထပ် ပေးရဦးမလဲ...”

စဉ်းစားဟန် ရှိနေသည့် တမာချို ဦးခေါင်းဆတ်ခနဲ မတ်သွား
၏။

“ဆောရ်... ကျွန်မ အတွေးလွန်သွားတယ်...”

တမာချို သူ့ဘက်မလှည့်ပဲ မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲထားကာ...

“ရှင်ကို ကျွန်မိ ဝေးစရာရှိတယ်...”

“ဘာလဲ...”

“ရှင်ရဲ့ ဟိုတယ်လံလုပ်ငန်းမှာ ဟို...”

တမာချို မျက်နှာပူသလို ဖြစ်သွားလျက် စကားထစ်သွားသည်။

ပြီးမှ တစ်ချက်တွေးသလို ဖြစ်ကာ...

“ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတော့မယ် ရှင်...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဘာ...”

“မင်းပြောမဲ့စကားဟာ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောတာလေ...”

ခပ်အေးအေး ပြေရင်း ဘုန်းသော် မျက်လုံးတွေကို ဒိုတ်ထား
လိုက်၏။

“ရှင် ကျွန်မ မေးမှာကို သိလို့လား...”

“သိတယ်...”

သံပြတ်နှင့် ပြေတော့ တမာချို မျက်နှာတင်းကနဲ ဖြစ်သွား
သည်။

“ရှင် ဒါမျိုးတွေ မလုပ်သင့်ဘူး...”

“မင်းနဲ့ငါ ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ် နေကြတာပဲ... ဒီကိစ္စ မင်း
ဝင်မပါသင့်ဘူး... ထင်တယ်...”

“ဒီကိစ္စပို့ ဝင်ပါနေရတာရှင်... နိုင်ငံအတွက်လည်း မကောင်း
ဘူး... ကိုယ်ကျိုးအတွက်လည်း မကောင်းဘူး...”

ဘုန်းသော် မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ကနဲ ပွင့်လာသည်။

“မင်းလို ပညာမတတ်တော့ ငါက နိုင်ငံနဲ့ချီပြီး မသိဘူးလေ...”

ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကို အတွက် ကောင်းတယ်..."

"ဘာကောင်းတာလဲ..."

"ချမ်းသာသထက် ချမ်းသာတယ်လေ..."

တမာချို မျက်နှာ နှဲ့မဲ့သွားသည်။

ဘုန်းသော်ကို မကျေနပ်စွာ စိုက်ကြည့်၍...

"ရှင်မှာ စားဖို့လည်း မပူရဘူး... စော်ဖို့လည်း မပူရဘူး..."

နေ့စရာလည်း အဆင်သင့်... ဒါကိုပဲ လောဘမသတ်နိုင်ပဲ နှိတ်ကလပ် ဖွင့်စားသေးတယ်... ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အမျိုးကောင်း သားသမီးလေးတွေ ဘယ်လောက် ပျက်စီးသလဲ... ဘာဖြစ်တုန်းမလဲ... ဒါတွေ့ ရှင်မသိဘူး လား..."

ဘုန်းသော် လှဲနေရာမှ ထထိုင်လာသည်။

"မလိုဘူးလေ... ဒါတွေ့ မလိုပါဘူး... မလောကမှာ လူတွေရဲ့ အရိုအသေပေးခြင်း အလေးထား ဆက်ဆံခြင်းတွေရရှိ ငွေလိုတယ်... လူတွေ အားလုံးရဲ့ မျက်ခုံးပေါ်မှာ နေနိုင်ဖို့ ငွေက အဓိကပဲ..."

"ရှင် တရားမဲ့ စကားမပြောပါနဲ့... ရှင်လိုလူ တစ်ယောက် ကြောင့် မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ... ဖျဉ်းကျော့မတွေ့ မိကောင်း ဖခင်ရဲ့ သားသမီးလေးတွေ ဘဝအားလုံး ပျက်စီးရမယ်..."

"မင်း ဒီစကားတွေကို မင်းရဲ့တက္ကသိုလ်မှာ သွားပြော တမာချို ဝါဆိုတဲ့ ကောင်ကို ဘာအာမိန့်မှ ပေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့..."

"အမိန့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ကိုဘုန်းသော်... ရှင့်ကို သတိလက် လွတ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောပြတာ..."

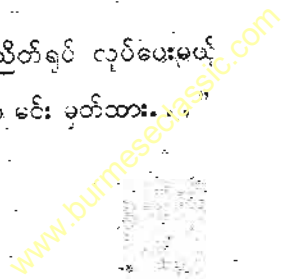
"မလိုပါဘူးကွ... ငါဘယ်သူကိုမှ ဆွဲမသွင်းဘူး... ငါ့အလုပ် ထဲကို ဝင်လာလို့သူလား... ထွက်ဖို့သူ ထွက်သွားလို့ရတယ်... ငါ့ အလုပ်ကို ငါ့လုပ်တာပဲ... ဘယ်အမျိုး ဘယ်ဇာတိကိုမှ လိုက်ဖျက်ဆီး နေတာ မဟုတ်ဘူး..."

"ဒါပေမယ့် ပေါက်ပင်ကိုင်းရတာဟာ ဖျိုင်းနားလို့မ ကိုဘုန်း သော်..."

"အေး... ပေါက်ပင်ကိုင်းစေအောင် တမင်နားတာ မဟုတ်တဲ့ ဖျိုင်းမှာလည်း အဖြစ်မရှိဘူး... မင်း စကားလုံးကြီးတွေကို ပြန်ရှုတ်သိမ်း လိုက်ပါ တမာချို... တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ် ငါက မင်းယောက်ျား"

သူ့ မျက်နှာကို ရှေ့ထိုးပြလျက် ဘုန်းသော် အံ့ကို ကျီကနဲ ကြိတ် သည်။

"မင်းပေးတဲ့ အမိန့်တွေကို ခေါင်းညိတ်ရုပ် လုပ်ပေးမယ် ခပ်ညည်းကောင် တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း မှတ်ထား..."

သူနားနားမှာ အကြိတ်သံနှင့် ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ဆိုလျက် ခေါင်း
အုံးနှင့် စောင်ကို တစ်ခါတည်း ကောက်ယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါ
တော့သည်။

တမာချိုဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း ယောက်ျားရဲ့ ဥပေက္ခာကို မျက်
ရည်ဝဲဝဲနှင့် ခံစားကျန်ခဲ့မယ့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ကျားသစ်ပျိုမလေး တစ်ကောင်လို့ ယက်လက်ပြောနေသည့် မျက်
ဝန်းတို့က စူးစူးရဲရဲ။

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ ပြောရက်လွန်းသည့် ဘုန်းသော်
အပေါ် ဒေါသတွေ တားဆီးရခက်စွာ...

ဖက်နေရင်းမှ လက်ထဲက ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ဘုန်း
ကန် မြည်သွေးသည်အထိ ဖစ်ပေါက်လိုက်မိသည်။

ဝတ္ထုထဲက စာသားတွေကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေဆဲ...
ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်ရဲ့ စကားလုံးတွေက နားဆဲမှာ စွဲထင်လျက်

ကြမ်းပေါ်မှ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည့် စာအုပ်ကို ဒေါသဖြစ်စွာ ကြည့်နေ
ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိသည်။

မအောဖြစ်သင်္ဃီ ဒေါသကြောင့် ခေါင်းလေးတွေ ပြူးကြည့်လာ
ကြသည့် သမီးနှစ်ယောက်ကို တမာချို ခပ်တည်တည်ပဲ စိုက်ကြည့်ကာ...

“သမီးတို့ ခြံထဲမှာ သွားဆော့နေကြစမ်း...”
ခေါင်းလေးတွေ ပြန်ကွယ်သွားကြသည်။

ဘုန်းသော် ရောက်လာသည်နှင့် မပြေလည်နိုင်သည့် စကားဝိုင်း
လေး အစပျိုးခဲ့ ပြန်ပါသည်။

အိမ်ထောင်သက်တွေ ကြာလာသည့်တိုင် သူတို့ လင်မယား
ကြားမှာ ပျော့ပျောင်းမှု မရှိခဲ့ပေ။

“ရှင်တို့ကက ထုတ်လိုက်တဲ့ စာရေးဆရာမဟာ သိပ်ကိုတော်ပါ
တယ်... စာဖတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ဘဝကို ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိတယ်...
ဒါဝေမယ့် သူတော်တဲ့ ပညာတွေကို အသုံးချကာ သိပ်ကို သိမ်ဖျင်းလွန်း
တယ်...”

ချပြထားသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို သူတစ်ချက်စွာ ကြည့်ကာ
အအေးအခဲခဲခွက်လုံးကို တစ်ကျိတ်ချင်း မော့သောက်နေလိုက်သည်။

“မြန်မာအမျိုးသား စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဟာ မိဘနဲ့သား
သမီးရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ဒီလောက်ထိ ရောမထားသင့်ဘူး...”

ဘုန်းသော် အအေးဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ဒေါက်ကနဲ မြည်
အောင် ချလိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ဘာတွေ ရေးထားလို့လဲ...”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မြန်မာက ပေါက်ပွားလာ
တာမှ မဟုတ်တာ... ဒီစကားတစ်လုံး ရွှေကခဲပြီး မိဘကို မြန်လှန်ပြော

နေလိုက်တာ... မြန်မာ့အသံတေးမှ မြန်မာ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ရင် သိပ်ကို
ရင်နာမို့ ကောင်းတယ်...”

ဘုန်းသော် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ထားလိုက်မိသည်။

သူ့ဘာလုမ်လုပ် အမြဲဝေဖန် ရှုံ့ချနေတတ်သော မိန်းမတစ်
ယောက်ကို သူစိတ်ပျက်လာသည်။

တစ်ဖက်ကမူ ကွေ့ကော့ကပြီတွယ်လာနိုင်ဖွယ် မရှိသော အိမ်
ထောင်ရေးက တကယ့်မျှော်ပြိုင် နှစ်ကြောင်းလုံး...

“ရှင်တို့ကက ဒီလိုစာပေမျိုးတွေ ထုတ်ကာ ကျွန်မ လုံးဝကန့်
ကွက်တယ်...”

“မင်းရဲ့ကန့်ကွက်မှုကိုလည်း ဒါ လုံးဝပယ်တယ်...”

“ရှင်ပယ်လို့ မရဘူး... ဒီလို အရေးအသား ကောင်းတဲ့အခါမှာ
ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ လမ်းပြခေါ်ဆောင်မှုက မှောင်မဲနက်ရှိုင်းတဲ့ အသူ
ရာချောက်ကြီးနဲ့ တူနေတယ် ရှင်... တွေးချင်မှတ်ချင်တဲ့ အရွယ်ရောက်
စ လူငယ်လေးတွေ နှလုံးသားမှာ အတွေးမှား အမှတ်မှားတွေ ပြစ်ကုန်
ဖယ်...”

တမာချို အသံက ကျယ်လာသည်။

“စာပေ ဂီတ အနုပညာသမားတွေဟာ ဟစ်နည်းအားဖြင့် ပြော

ရရှင် ပြည်သူတွေရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်တွေပါ... သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တိုင်း ဖန်တီးမှုတိုင်းဟာ ပြည်သူထံက လူငယ်လေးတွေရဲ့ အနာဂတ်ပဲ... ဒါကို ရှင်နားလည်ပါတယ်... တမိသားနဲ့ တမိသား ပေါင်းဖက်ကြတဲ့နေရာမှာ ဘယ်လူကြီးမှ ပါဖို့ မလိုဘူး... ထိမ်းမြားခြင်း လက်ထပ်ခြင်းနဲ့ အသိအမှတ်ပြုဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ အတူတူပဲ... မြန်မာဟာ မြန်မာအသိမျိုးပဲ ရှိရမယ်..."

အာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့သည့် အဆုံး ဘုန်းသော် နေရာမှ ဝန်းကနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

"အတွေ့တို့ပဲ သောင်းသောင်းဖျဖျ လက်ခံနေကြတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကိစ္စတွေ မင်း ဘာပြောမလဲ..."

သူ ကုန်းအော်မိသည်။

"ဒါကလည်း စာရေးဆရာရဲ့ စွမ်းအားကြောင့်ပဲ..."

"အေး ဘယ်သူကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘာအစွမ်းကြောင့်ပဲ ရရအခိုကက ထုတ်ဝေပေးလိုက်ရတဲ့ စာအုပ်ဟာ အမြတ်နဲ့ပဲ ပိုင်းရဖို့..."

"ရှင် သိပ်ငွေစကား ပြောပါလား..."

"မင်းလို ကဆိကကြီးမှ မဟုတ်တာ... ဒါက ငွေပဲရှာနိုင်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ငွေကိုပဲ မြင်တယ်..."

"ရှင်သမီးတွေကိုတော့ ရှင်မမြင်တော့ဘူးလား..."

ဘုန်းသော် တစ်ချက် ကြောင့်သွားသည်။

"ဒီလိုစာပေမျိုးတွေကို အမျိုးပြေ ဖတ်ကောင်းလို့ ဖတ်ဘာမျိုး မဟုတ်ပဲ... အဲဒီထဲက ဇာတ်ကောင်ကို သက်ဝင်အထင်ကြီးပြီး အဲဒီစရိုက်မျိုးတွေ ရှင်သမီးတွေ ရင်ထဲကိန်းအောင်လာမှာ ရှင်မမီးခိုခိုဘူးလား" ဘုန်းသော် ဟားတိုက်ရယ် ပစ်လိုက်သည်။

"မြင့်မိုရ်တောင်ကို ဒီးစေ့နဲ့ မပေါက်ချင်နဲ့ တမာချို... တစ်လောကလုံးမှ ဒီသမီးနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး... မိကောင်းမခင်သားသမီးတွေ တစ်ပုံကြီး... ဒီလို စာအုပ်တွေကို ထုတ်တာလည်း ချီတစ်တိုက်တည်း မဟုတ်ဘူး... လောကကြီး တစ်ခုလုံးမှာ မင်းလက်ဝါးထဲထည့်ထားချင်ရင် ဟိပ်မက်ထဲမှာပဲ ရဇာပေါ့..."

"ရှင်... ရှင် ဒီနေ့ ပြောတဲ့စကားတွေဟာ ကျွန်မကို အနိုင်လိုချင်လို့ ပြောတာလား... ရှင် ရင်ထဲက စကားတွေလား..."

ဘုန်းသော် ခါးနှစ်ဖတ်တို ထောက်ထားလိုက်သည်။

"မင်းကို အနိုင်မခံ နိုင်တာတော့ သေချာတယ်... ဟင့် မင်း

ကြိုးစား ကြည့်စမ်းပါဦး တမာချို... ကမ္ဘာကြီးဟာ လုံးသလား ပြားသလားဆိုတာ မင်းက ပိုသိမှာပါ..."

အရာရာကို နားလည်မှု လွဲခဲ့ရရင် ကြီးမားလာသည့် အက်
ကြောင်းက ထိတိမိရှိ ပြတ်ကျခဲ့ရမည်။

အရှုံးမဝေးနိုင်သော မာနတရားများကြားမှာ ခင်ဘုန်းဆက်နှင့်
ခင်ဘုန်းပြတ်ဆိုသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ဘဝ...

အပိုင်း (၅)

သည့်ပြင် ကိစ္စတွေကျတော့ သိပ်ခေါင်းရှုပ်မခံချင် ဒါကိုရိပ်မိ လိုက်ပုံဖြင့် ဦးမြထွန်းက အားနာစွာ ဆိုသည်။

“တခြားလူတွေ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရဲ့... သမီးရဲ့ ဖေဖေရယ် ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ နှစ်ဦးရယ်ပါ... သမီးကို ကြော်ငြာရိုက်ချင်ပုံ ရတယ် ဆရာအထင်တော့ သမီးကို အပိုင်ပြောနိုင်အောင် သမီးဖေဖေကို အကူ အညီ တောင်းလာတာ ဖြစ်မယ်...”

ခင်ဘုန်းဆက် သူ့ရဲ့မိတ်ကပ်ဆရာမကို ပြန်ကြည့်ရင်း...

“မလေး... ခင်ဘုန်းကို ဖုန်းခဏပေးပါ...”

မလေးက ခင်ဘုန်း ကိုင်နေကျ ဆယ်ယူလာဖုန်းလေး ထုတ်ပေး သည်။

“မေမေလား ဟင်...”

ဖုန်းပြောရင်း လျှောက်ထုတ်အားသော ခင်ဘုန်းကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားတွေ ခေါင်းတည့်တည့်။

“ဒီမင်းသမီးမျိုးကတော့ တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်ပဲဗျာ...”

အလုပ်ကို လေးစားတာရော ဆရာသမား ကျေးဇူးကို သိတတ်တာရော မိဘတို့လည်း ဘုရားနဲ့တစ်ဝိုက်ထဲ ကိုးကွယ်တာပျး...

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ... နာမည်ကြီးသလောက် ဝမ်းခဲ

“ဆရာ... ခင်ဘုန်း ပြန်လို့ရပြီလား ဟင်...”

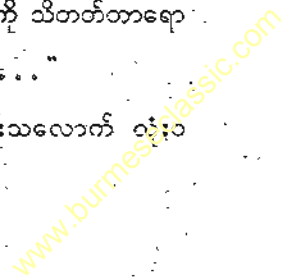
“ရပြီ သမီး... ရပြီ...”

ရပြီ ပြောပြီးမှ ဆရာဦးမြထွန်းက တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသွား ကာ...

“အော်... ဒီနေ့ သမီး ရှုတင်ပြီးရင် ခဏလောက် တွေ့ဆုံချင် ပါသတဲ့... ဆရာကို ကြိုပြောထားတဲ့ လူရှိတယ် သမီးရဲ့...”

နာမည်ကြီး အကယ်ဒမီ မင်းသမီးလေး ခင်ဘုန်းဆက် မျက်နှာ ညှိသွားသည်။

သူမအနေဖြင့် ကိုယ့်လက်ဦးဆရာ ဒါရိုက်တာဦးမြထွန်းနှင့် ပတ်သက်သမျှသာ ဦးစားပေး ဆော်ရွက်ပေးချင်သည်။

မမောက်မာဘူးဗျာ... "

မိမိတပည့်အရင်းလေးမို့ လူတို့၏ ကောင်းချီးဩဘာသံများကို နားထောင်ရင်း ဒါရိုက်တာကြီး ဦးမြထွန်း၏ ရင်ထဲမှာ တပည့်ကောင်း၏ ဆရာစစ်ဦးအဖြစ် ပီတိတို့က ပြည့်နှက်လျက်... "

ဦးဘုန်းသော် သမီးဖြစ်သူကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်၏။

သူ့အပေါ် အားကိုးသော တူမ္မတီ ဒါရိုက်တာတွေ ရှေ့မှာ မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမုန်း မသိ။

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီးရယ်... နောက်ဆုံး သမီးသူ များလုပ်ငန်းတွေကို ကြော်ငြာမပေးချင်နေ... ဒက်ဒီလုပ်ငန်းအတွက် တော့ ဘာမှငြင်းစရာ အကြောင်းမရှိဘူး... "

တစ်နံ့စိုင့် ထိုင်ကြည့်နေချင်လောက်အောင် ရက်ရက်စက်စက် လှနေသည့် မင်းသမီး ခင်ဘုန်းဆက်... "

တင်ပေးထိ ဝဲဖြာနေသော ဆံနွယ် မဲခက်ခက်ကြီးတွေနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေပါသော စံပယ်တင် မဲ့နက်ကလေး ပိုင်ရှင်

ခင်ဘုန်းဆက်။ သူမ ဖခင်ဖြစ်သူကို ဘာပြောမလဲဆိုတာ အားလုံး စိတ်ဝင်တစား ရှိနေကြပြီ။

“ဖေဖေပို့ သမီး ခုလို အချိန်ပေး တွေ့ဆုံတာပါ ဖေဖေ... ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ဆိုတာ သမီးအနေနဲ့ လက်ခံဆွေးနွေးဖို့ မလိုတုတ်စွပါ။ ဖြူဝင်းသော ဦးဘုန်းသော် မျက်နှာ ရဲကနဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ဒါလည်း သမီးမာမိရဲ့ အမိန့်တစ်ခုပဲလား...”

မျက်ဝန်းညှိကြီးများမှ မျက်တောင်မဲမဲတို့ မျက်ကနဲ ပင့်တက်သွားသည်။

“အမိန့်မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ... မေမေ့ ဆန္ဒဟာ သမီးဆန္ဒပါပဲ လူတွေ ပြောကြတဲ့ သမီးအပေါ် လွှမ်းမိုးထားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ခြံပုဝါဟာ စေတနာ ပုဝါပါ... မေမေ့ရဲ့ စေတနာပုဝါကို သမီး အမြတ်တန်း လွှမ်းခြံထားတာပါ... သမီးနဲ့ မေမေဟာ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်ပါပဲ...”

ကြားရပြန်ပြီ ဒီလေသံ ဒီစကားတွေ... သမီးအပေါ် ဒေါသဖြစ်ချင်လာသည်။

“ကြော်ငြာမရိုက်ဘူးဆိုတာ သမီး မာမိ... အဲ သမီးမေမေရဲ့ ဆန္ဒပါနေတယ်ဆိုရင် အခု ထပ်မေးကြည့်ပါဦး... ဒက်ဒီ အဲလေ... ဖေဖေ့ရဲ့ လုပ်ငန်းအတွက် ဆိုရင်တော့ ခွင့်ပြုမယ် ထင်ပါတယ်...”

ဖြူရသော လက်ကလေး တစ်ဖက်နှင့် ဆံနွယ်လေး တစ်ချို့ကို နောက်သို့ သိမ်းလှန်ရင်း ခင်ဘုန်းဆက် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေရယ်... သမီး ကြော်ငြာလုံးဝ မရိုက်နိုင်ဘာ ခွင့်လွှတ်ပါ... သမီးထက် ပိုတော်တဲ့ နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်တွေကို အကူအညီ တောင်းကြည့်ပါ...”

ဘေးက ထိုင်နေကြသည့် ဒီရိုက်တာကြီးတွေက ဘယ်လိုခဲဆိုသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လာကြပြီ...

ဦးဘုန်းသော် မျက်နှာကြီး တင်းလာ၏။

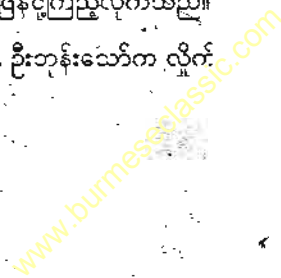
“ဒီပြင် မင်းသမီးတွေကို ငှားရိုက်လို့ ရတယ် သမီး... ဖေဖေ့တူငွေကို ကြိုက်သလို သုံးလို့ရတယ်... အေးလေ ဖေဖေက ကိုယ့်သမီး တစ်သောက်ရယ်လို့ အားကိုးမိတာ ဖေဖေ မှားသွားတာပေါ့...”

ဦးဘုန်းသော် မျက်ကနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ကျန်တဲ့လူတွေပါ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

လက်ကလေး နှစ်ဖက်တို့အုပ်လျက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းလေး ငုံ့ထိုင်ကျန်သည့် သမီးဖြစ်သူကို ဦးဘုန်းသော် ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေါ်တမာချိုကို ပြောလိုက်စမ်းပါ... ဦးဘုန်းသော်က လိုက်လို့ကလဲလို့ ချီးကျူးပါတယ်လို့...”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကြော်ငြာ လုံးဝမရှိတ်ပါသော အကယ်ဒမီ မင်းသမီး တစ်ဦး၏
ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိ။

ကင်းမာခြင်း မရှိ တုံ့ပြန်လိုခြင်း ကင်းသော သမီးမူနာလေး
ကို ပြန်မြင်လျက် မကျေနပ်ခြင်းတို့က ဘယ်သူ့ဆီကိုမှန်း မသိ။

သူ့ဒေါသတရားများကို သိနေလျက် နှော့စိမ်းမှ ရှိနိုင်တာကြီး
များ၏ ခြေလှမ်းများက ထိတ်ဆိတ်စွာ...

“ဟင် သမီး...”

သမီးကို မထင်မှတ်သည့် အချိန်ကြီး မြင်လိုက်ရသည့်မို့
ဒေါ်တမာချို ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိသည်အထိ တအံ့တဩ အထိတ်
တလန့်။

သမီးကြီးဆိုပေမယ့် သမီးငယ် ခင်ဘုန်းဆက်ထက် နုပျိုလှပ
နေသည့် သမီးဖြစ်သူ တစ်ကိုယ်လုံးကို မျက်လုံးတို့က ခြုံငုံကြည့်မိပြီးသား
ဖြစ်သွားရသည်။

ခရမ်းရောင် ဇာဝတ်စုံမှာ အင်္ကျီကို လည်ပင်းဟိုက်ချထားလျက်
ခါးတင်နေရာမှာ တွန့်ဖတ်ဖားဖားကြီးများ တပ်ထားပုံက လှတော့လှပေ
မယ့် မအေတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးထဲမှာတော့ အရာမထင်။

ဝီးထားသည့် ဖိနှပ်အမြင့်က ဘယ်နှစ်လက်မထိ ရှိမည် မသိပေ
မယ့် ခူးဆစ်ထိ တက်ဝတ်ထားသည့် ထမီတိုကြောင့် ပြောင်ရှင်းနေ
သည့် ခြေသလုံးဝင်းဝင်းနှင့် ဒေါက်ဖိနှပ်က ကြည့်လို့မကောင်း။

ဒေါ်တမာချို စိတ်ဖိစ့်လေးစွာ ငေးကြည့်လိုက်မိရင်း...

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ သမီးကြီးရယ်... ကိုးနာရီ ထိုးတော့မယ်
အဖေပါဝါသေးလား...”

“သမီးသူငယ်ချင်းတွေ ပါတယ် မာမိ...”

“သမီး ကိစ္စရှိလို့လား...”

အကြောင်းကြီးပေးရုံမှ လာကတ်ဆုမို့ မေးလိုက်ရခြင်းပါ။

“အကြောင်းရှိတယ် မာမိရဲ့... ညီမလေး အိပ်နေပြီလား”

ဒေါ်တမာချို ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ခုနကမှ သမီးငယ် ပြန်ရောက်တယ်... အိပ်ရာဝင်သွားပြီလေ

သမီး ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

ခင်ဘုန်းမြတ်က ပခုံးလေးတွေ လှုပ်နေရအောင် ရယ်လျက်...

“သူငယ်ချင်းတွေက ညီမလေးကို မိတ်ဆက်ချင်တယ်လို့ နားပူ

နေကြလို့... အဲဒါ မနက်ဖြန်တွေ့ဖို့ ညီမလေးနဲ့...”

“မနက်ဖြန် သမီးညီမလေး... အားမှာ မဟုတ်ဘူး သမီး...”

ရုပ်ရှင်တန်တော့ပွဲ တက်ရဦးမယ်... ရှုတင်တွေလည်း ရှိတယ်... မြန်
မာရုပ်မြင်သံကြားမှာလည်း သီချင်းဆိုဖို့ ရှိတယ်...”

“ဟာ...”

ခင်ဘုန်းမြတ် ခြေဆောင်လိုက်တာတွေ လက်ခါလိုက်တာတွေ
ခဏအတွင်း ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။

ဆံပင်တိုတိုလေးတွေပါ ဖွာခနဲ ကျကနဲ ဖြစ်သွားအောင် ခေါင်း
တို ယမ်းပစ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဟမိရွတ်ပြတာတွေက နားနဲ့တောင် မဆုံတော့ဘူး မာမိရာ...”

အကယ်ဒမီ မင်းသမီး တစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်တော့ ငိုမှာပေါ့...

သမီး အခုပြောနေတာက အကယ်ဒမီ မင်းသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ အချိန်
ဇယားကြီးကို မဟုတ်ဖူး သမီးရဲ့ ညီမလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ...”

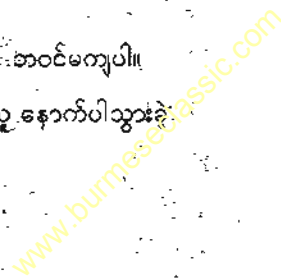
ဒေါ်တမာချို သမီး မျက်နှာရှေ့ထိ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သမီးငယ်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းမှာ မြင်ရတဲ့ မျက်နှာမျိုး...

အကုန်အန လိမ်းခြယ်ထားသည့် မျက်နှာလေးက ဖူးရုံနေအောင်
လှနေလေသည်။

သူမ သမီးကြီးကို တယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် အဝင်မကျပါ။

ငါးနှစ်သမီး အရွယ်ကတည်းက အစောပြစ်သူ နောက်ပါသွားခဲ့

သည့် သမီးကြီး... .

"သမီးကြီးကို ငါခေါ်သွားမယ်... ဒီသမီးနဲ့ ဖတ်သက်လို့ မင်း တာမှ ပူစရာမလိုဘူး... အေး မင်းလက်ထဲက သမီးကိုသာ ကထိက ခေါ်တမာချို ဘယ်လိုပုံသွင်းမလဲဆိုတာ ငါ နှောင့်ကြည့်မယ်... "

ကိုဘုန်းသော် သမီးကြီးကို ကောက်ယူချိလိုက်ရင်း ပြောခဲ့သော စကားတွေပါ။ ဒီတုန်းကလေ... .

သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ငိုသံတွေကြားမှာ သူမ နှလုံးကွဲတော့မတယ် အလူးအလိမ့် ခံစားခဲ့ရတာတွေ ကာလတွေ ကြာလာတဲ့အထိ ကျစားခဲ့ရ သည်။

ခနောက်တော့ နှစ်တွေကြာလာသည် နှင့်အမျှ ကိုဘုန်းသော် အပေါ် နာကျည်းချက်တွေနှင့် အစားထိုးကာ သမီးကြီးအပေါ် မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် နေနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

သမီးကို ခေါ်သွားသည့် နောက်ပိုင်းလည်း သားအမိ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ရပါ။

ကိုဘုန်းသော်ကြောင့် သူမကိုယ်တိုင် သမီးကို တွေ့ဖို့ မကြိုးစား ခဲ့သလို သမီးနဲ့ သူမကို မတွေ့စေအောင်လည်း ဆယ်နှစ်ကျော်လုံးလုံး ဝှက်ထားနိုင်ခဲ့ပါ။

"မားမီး... "

မိခင်တစ်ယောက်အပေါ် သမီးကြီးရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဇားမခံသာ။

"သမီးနဲ့မေမေ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ အခန်းထဲမှာ ဘာလို့ ဒီလောကီကျယ်ကျယ် အော်ပြောတာလဲ သမီး... "

ဒေါ်တမာချို ချွတ်နှာပြောင်းသွားရပြီ။

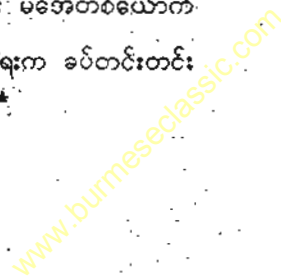
"သမီးကို အဲဒီမျက်လုံးတွေနဲ့ မကြည့်စားနဲ့ မာမီး... အဲဒီ မျက်လုံးတွေဟာ တစ်ချိန်သောအခါက အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပြိုကွဲစေခဲ့တဲ့ အဆိုးရွာဆုံး လက်နက်... "

ခင်ဘုန်းမြတ် အသံက ဘာကိုမှ အလေးမထားသည့်ဟန်နှင့် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်... .

ဒေါ်တမာချို သမီးဖြစ်သူကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"သမီး ညီမလေးကို သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင် တယ်... ဒီအတွက် မာမိဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါ ဒါပဲ... "

ဖအေလုပ်သူ၏ တလွဲစကားများကြောင့် မအေတစ်ယောက် အပေါ် အမြင်မကြည်သည့် သမီး၏ ဆက်ဆံရေးက ခပ်တင်းတင်း မရပါ။

ဒါမျိုးဆို ဒေါ်တမာချို ဘယ်လိုမှ အလျှော့ပေးလို့ မရ။

သမီးရှေ့မှ လက်မိုက်ရပ်လျက် နှုတ်ခမ်းအစမှာ ဆိုယုံယုံ အပြုံး တို့ ထင်လာ၏။

“မေမေဟာ ရှိုင်းစိုင်းတဲ့ သားသမီးမျိုး ပွေးထုတ်ခဲ့မိတဲ့ နောင်တ မျိုး မရချင်ဘူး...”

မာနသွေးတက်နေသည့် ခင်ဘုန်းမြတ် မျက်နှာတင်းသွားသည်။

“သမီးကလည်း ဝညာမာနတွေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးကြွနေတဲ့ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးဖြစ်ရတာ အရမ်းရင်နာတယ်... မာမိဟာ မိန်းမသားတွေမှာ ရှိနေတတ်ကြတဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေ ကြင်နာသနား တတ်ခြင်းတွေ မာမိမှာ ဘာမှမရှိဘူး... မာမိမှာရှိတာ အတ္တတွေ မာမိမှာ အတ္တတွေပဲ ရှိတယ်...”

ခင်ဘုန်းမြတ် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေတာမြင်လိုက်ရတော့ မအော တစ်ယောက်၏ ရင်ထဲက ဒေါသတွေ မီးနဲ့တွေ့လိုက်သည့် ဖယောင်းလုံး လေးနယ်။

နုံးခွေပျော်ကျ မတတ်ပါ။

“သမီး... မာမိနဲ့တွေ့တဲ့ အချိန်တိုင်း ရင်ထဲမှာ ပူလောင်မှု တွေပဲရတယ်... သမီးပဲ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်... မာမိဟာ ညီမလေး

အဂ္ဂတိ ခိုင်ကောင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပြီး ဒက်ဒီအပေါ်ထားတဲ့ အတ္တမာနတွေနဲ့ သမီး အပေါ်ကျတော့ လုံးဝ လျှစ်လျူရှုထားခဲ့တယ်... ”

“ဘော်စမ်း သမီး... သမီးရဲ့စကားတွေကို မေမေ နားမထောင် ချင်တော့ဘူး... ဒါတွေ မေမေနဲ့ ဆွေးနွေးချင်သေးဘယ်ဆိုရင် မနက်က မှုလာနဲ့... အခုအချိန် မရှိတော့ဘူး... သမီး ပြန်တော့...”

ခင်ဘုန်းမြတ် နှုတ်ခမ်းကို မှဲပစ်လိုက်သည်။

“ပြန်မှာပါ မာမိ... ဒီအကြောင်းတွေကို မာမိနဲ့ နောက်ထပ် ဆွေးနွေးဖို့ မလိုသလို ခုလည်း ဒါတွေ ဆွေးနွေးဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး... သွားမယ်...”

မအောကို ဖော်တရီ တစ်ခုကန်ကြည့်လျက် ဒေါ်က မိမိ... ပြင်းပြင်းနှင့် ချာကန် လှည့်ထွက်သွားသည့် သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်တမာချို မျက်စေ့တစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတွေက ဒေါ်ကတွေ့အောင် ကိုတန်းသော်၊ သံသိသာ အပြုလိုက် အခဲလိုက်။

လောကမှာ ငွေတဲ့...

ငွေတွေ အသည်းအမဲ ရှာကာ သမီးဖြစ်သူကို အခုလိုက်... သို့မဟုတ် ပုံအောင်လျက် ပြည့်စုံစွာ ထားနိုင်ရုံမျှနှင့် အရာရာဟာ သူ

www.burmeseclassic.com

ပြေးပျောက်သွားနိုင်သတဲ့လား...

သမီးရဲ့ အနာဂတ် ပြည့်စုံသွားပြီတဲ့လား...

ကိုဘုန်းသော်...

ရှင်ရဲ့ တလွဲမာနတွေကြောင့် ကျွန်မ သမီးလေး ဒုက္ခရောက်
တာမယ်...

ရှင်... ရှင်တစ်နေ့ ကောင်းကောင်းနောင်တရတော့မယ်...

မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာရင်း ခြံဝဆီသို့ လှမ်းမြင်ရသည့်
ခြံတင်းဆီသို့ ပြေးကပ်ကာ သမီးကြီး ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်လိုပြန်သလဲဆို
သည် စိုးရိမ်စိတ်များနှင့် လိုက်ကာစလေး တိမ်းဖယ်ရင်း...

သူမ ခြံထဲထိုး ဝှမ်းဝှမ်းရှာဖွေလိုက်မိပြန်သည်။

သမီးရယ် မေမေဟာလေး...

“လဲ့ဝါ... လဲ့ဝါ... လာ လာ... ဘယ်ထဲဝင်ပြေးတာလဲ
ဆိုပါရေ...”

သူမ အလွန်ချစ်သော ကြောင်မလေး နောက်လိုက်ရင်း တစ်
ဖက်ခြံထဲသို့ ခင်ဘုန်းဆက် ရောက်သွားမိလေသည်။

ခုတင်ပဲ မျက်စိဖောက်ကာ ပြေးထွက်သွားတာ မကျေနပ်နိုင်ပဲ
ခင်ဘုန်းဆက် ရွှေဆက်တိုးဝင်ခဲ့သည်။

ဒီခြံထဲမှာ စိတ်မနှံ့သည့် ဒေါ်သန္တာ ဆိုသော မိန်းမကြီးရှိနေတာ
သိထားသည်မို့ ခြေလှမ်းတို့က မရဲတရဲ။

တိုက်ဖို့ကြီး၏ နောက်ဖေးဖက် အလုပ်သမား တန်းလျားလို
အဆွယ်နားရှိ ထပ်မိုးလေးနား အရောက် ခင်ဘုန်းဆက် ရပ်လိုက်၏။

"လဲ့ဝါ... လဲ့ဝါရေး... လာ လာ သမီးလာ... လဲ့ဝါ ပြန်လာလေ..."

အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ခေါ်ကြည့်ရင်း စိတ်ကခြောက်ခြားလာသည်။ နောက်ကြောင်း ပြန်လာလှည့်။

ဘွားကနဲ ပေါ်လာသည့် မျက်နှာကြီး တစ်ခု။

"အား..."

ဆံပင်တွေ ဖားလျားကြီးချလျက် ပြောင်လက်ခနသော မျက်လုံးကြီးတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်နှင့် ခင်ဘုန်းဆက် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိသည်။

"ဟီး... ဟီး... လာစမ်း..."

"ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... လွတ်..."

ဒေါ်သန္တာဆိုသော အရူးမကြီးနေမှာ...

ကြောက်စိတ်နှင့် တန်းတန် တွေးလိုက်မိရင် မိန်းမကြီးလက်ထဲမှ အတင်းရုန်းမိသည်။

ခင်ဘုန်းရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကလေး တစ်ဖက်ကို မြဲမြံစွာ ဆွဲကိုင်ထားကာ ကဟီးဟီး ရယ်မဆုံးရုံစဉ် ခင်ဘုန်း လည်ပင်းဆီ လက်ဖက်ဖတ် ရောက်သွားလေသည်။

"အား... အမလေး... ခမမခေ..."

လည်ပင်းမှာ တင်းကျပ်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရရင်း ပြောက်စိတ်များနှင့် ခင်ဘုန်း သတိလစ် ခွေကျသွားရှာသည်။

စိတ်မနှံ့ဖြစ်နေသည့် ဒေါ်သန္တာ သဘောကုမဆုံး...

"ဟီး... ဟီး..."

အနီးရှိ သံတုတ်ကြီး တစ်ချောင်းကို ဖျတ်ကနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး

"အခုမ... အမေ့မလုပ်နဲ့... မလုပ်ပါနဲ့ အမေ..."

အော်သံက ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။

လူရိပ်တစ်ခု အနီးသို့ ဖျတ်ကနဲ ကျလာလျက် ဒေါ်သန္တာ ဘေးမှ သံတုတ်ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

"ပြန်ပေး... ငါ့တုတ်ပြန်ပေး... ဒီတောင်မ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ခိုးမိလို့ အိမ်ထဲ ဝင်လာတာ သူ့ခိုးမ..."

"မဟုတ်ဘူး... ဒါ သူ့ခိုးမဟုတ်ဘူး အမေ..."

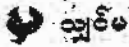
မောင် ခေါင်းတွေ ထူပူသွားလျက် သံတုတ်ကို လွင့်၍ ငိုလိုက်

ခင်ဘုန်း ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။

နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးချောလေး၏ လှပရှည်လျားသော

ကသာတို့မှာ အမှိုက်စတစ်ချို့ ကပ်ငြိလျက်...

မောင် ခင်ဘုန်း မေးစေလေးကို ဆွဲလှုပ်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဘုန်း... ခင်ဘုန်းဆက် မခင်ဘုန်းဆက်...”

ခင်ဘုန်း တစ်ယောက် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

သားဖြစ်သူ ဖုန်းတော့ကို မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်လျက် ရပ်ကြည့်နေသည့် ဒေါ်သန္တာသည်လည်း ငြိမ်သက်လျက်...

“အမေ... အမေ အိမ်ထဲပြန်ဝင်တော့နော်... ကျွန်တော်ကို အိမ်ပြန်ပေးလိုက်ဦးမယ်...”

သူ့ ခင်ဘုန်း ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ချီလျက် ထရပ်လိုက်သွားတယ်။ ပေကပ်ကပ်နှင့် ရပ်နေဆဲရှိနေသည့် အဖေကို တောင်းပန်ချက်သည်။

ခင်ဘုန်းကို မကျေမနပ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသွားမှ သူ တံခါးကို ကိုယ်လုံးနှင့် တိုက်ပိတ်ထားခဲ့ကာ တစ်ဖက် ခြံဆီ အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ ခုလို ဖြစ်ရတာ ကျွန်တော်...”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့ကွယ်... အန်တီသမီးမှာ လည်း အပြစ်ရှိပါတယ်...”

တည်ငြိမ်စွာ ပြောနေသည့် ဒေါ်တမာချို မျက်နှာက ညိုနေလျက် သမီးမျက်နှာလေးကို တယုတယ ပွတ်သပ်နေရာတာမို့ မောင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်။

မြည်သူ့အနုပညာရှင် တစ်ယောက်။

ဘာမှမထင်မှတ်သော ဖြစ်ရပ်လေး တစ်ခုကြောင့် အိပ်ရာထဲမှ လဲနေတာ ဒီနေ့ပါဆို သုံးရက်ရှိပြီ။

ကြောက်စိတ်နှင့် နာကျင်မှုတို့ ရောထွေးကာ နူးညံ့သော နှလုံးသားမှာ အနာတရ ဖြစ်သွားလေသလား...

နောက်လေးရက်ပြည့်သော နေ့မှာ အဲဒီကို မောင် ခြေဦးလှည့် ခဲ့ပေမယ့် မသွားဖြစ်တော့ပါ။

နာမည်ကျော် မင်းသမီးရဲ့ အနားမှာ ပိုင်းပိုင်းလည်နေသည့် လူတွေထဲ သူမတိုးဝှေ့လိုတော့...

ဒီလောက်ထိ ကိုယ်လေ့တော့ပါဘူးလေ...

စိတ်ကိုဖြေ၍ ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။

"သူ့ မလာတော့ဘူးနော် မေမေ..."

"မောင်လား..."

"ဟုတ်တယ်... ဟိုနေ့က သမီး စကားသိပ်မပြောဖြစ်လိုက်တာ တစ်မျိုးများ ထင်သွားမလား..."

"မထင်လောက်ပါဘူး သမီးရယ်... ဒီရက်ပိုင်း သမီးနားမှာ နေညီညီတွေ ရှုပ်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ..."

သမီး မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ဒေါ်တမာချို အပြင် ထွက်သွားသည်။

ခင်ဘုန်းဆက် ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ခပ်လျှော့ခဲလျှော့ လှဲအိပ်ရင်း

မောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်က စိတ်အာရုံမှာ ထင်လာသည်။

သူ့ကို အပြစ်မှာ ဘယ်မှာတွေ့တွေ့ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် အဆောင်အယောင် ကင်းမဲ့စွာ...

အပြုအပြင်ကင်းသည့် ပုံစံက အသားဖြူပေမယ့် အနည်းငယ် ညစ်ခွင်သည်။

မျက်ခုံးထူထူ မျက်လုံးစူးစူးနှင့် သားနားသော ဥပမိရုပ်က နှုတ်မိမ်းတွေ အမြဲစေ့ပိတ်၍ မှန်ကုတ်ကုတ် ဖြစ်နေတတ်သည်မို့ ထူးခြားပေါ်

သွင်ခြင်းတို့ ကွယ်ပျောက်ကုန်သည်။

ခြံရံမှာ တစ်ခါတလေ သူက အဝင် ကိုယ်စာ အထွက်။

တိုယ်က အဝင်မှာ သူက အထွက်။

မကြာခင် ဆုံတတ်ပေမယ့် ခင်ဘုန်း တကူးတက လိုက်ကြည့် ခြောက်တောင် သူက ငဲ့၍တောင် မကြည့်။

ဒါ နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မှိုင်းသမီးပါလားလို့ အမှတ်ထားပုံမျိုး နေ့သလို ရှားပါးလှစွာ မျက်လုံးချင်းဆုံမိလျှင်တောင် ထူးခြားငေးစိုက်တာ

မျိုး မရှိဘဲ သာမန်ကာလျှံကာ တွေ့ဆုံလွဲဖယ်သွားတာမျိုး။

ဘယ်လိုလူလဲ...

အဲဒါတွေကြောင့် ခင်ဘုန်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ရတာ...

မိန်းမသဘာဝက ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်မခံရတာကို အမန်းဆေး။

ပြီးတော့ သူ့နေတဲ့ ခြံတွေကိုလည်း ကြည့်ပါအုံး...။

ခြံကြီးကျယ်သလောက် ခြံတွေက ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု။

တစ်ခါတလေ သူ ခါးတစ်ချောင်းနှင့် လိုက်လံခတ်ရှင်းထားတာ

လေးရှိ၍ အဲဒီနေရာလောက်ပဲ ရှင်းလင်းနေတာမျိုး ရှိသည်။

မတော့ဟု ထင်ရသည့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ကို ရေခဲ

ဖေးတာ မြင်ရတတ်သည်မှလွဲ၍ ဒီခြံထဲမှာ ဒီပြင်လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့

အဲဒီမိန်းမကြီး စိတ်မနှံ့လေမှန်း ခင်ဘုန်း သိခဲ့ပေမယ့် ခုလောက်

ဖောက်ပြန်တတ်မှန်း တကယ်မသိခဲ့ပါ။

စိတ်မနှံ့တဲ့ မိခင်ကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ အံ့ဖွယ်လူသား

လား...

တစ်ခြံလုံး မီးလောင်ငုတ်တို့နှင့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်မှာ စိတ်မ

သော မိခင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း နေရသည့် သူ့ရဲ့စိတ်သဏ္ဍာန် မည်

ရှိမည်နည်း။

“တော်တော်လေး ရည်မှန်တယ် သမီးရဲ့... မိဘကို ကိုယ်မိ

ဖိ ပြုစုနေတဲ့ လူဟာ ဘယ်နှိုင်းစိုင်းမှာလဲကွယ်...။”

မေမေကတော့ ခင်ဘုန်း နေကောင်းကာစ သူ့ကို ဝေဖန်တော

အဲဒီလို ပြောဖူးသည်။

“သမီးကို ပွေ့ပြီး သူ ကိုယ်တိုင်လာပို့တာ...”

ခင်ဘုန်း ပြန်တွေးမိပြီး ကျေနပ်သလိုလို နှုတ်ခမ်းတို့က ပြူး

ယောင်သမီးသွားလေသည်။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ သမီး... ပြူးလို့ပါလား...”

ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည့် ဒေါ်တမာချိုက ခင်ဘုန်းအပြုံးကို အင်

အရ ဆုပ်ဖမ်းသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ... ဘာမှမဟုတ်ဘဲ လူတစ်

ယောက်ကို သမီးက စိတ်ဝင်တစား ဝေဖန်နေမိလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ချင်

နေတာ...”

ခင်ဘုန်းက ဝန်ခံသည်။

“ကဲ... နောက်မှဝေဖန်... ဆေးသောက်လိုက်အုံး...”

ဒေါ်တမာချိုက သမီးဖြစ်သူရဲ့ စိတ်တွေကို မချုပ်ချယ်သလို

အကြံမတောင်းဘဲ ဝေဖန်ပြတတ်သူ မဟုတ်ပါ။

သမီးအပေါ် ယုံကြည်ပြီးတာလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဒီ... ဒီမှာ...”

ကျော်ဖြတ်သွားလုဆဲဆဲမှာ သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား...”

“ဟုတ်တယ်... ရှင့်ကို ခေါ်တာ...”

လူမရှိသော ကားထဲကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်၍ သူပြန်လှည့်

လာ၏။

“ကားဖျက်လို့လား...”

“ဟုတ်တယ်... ကိုမောင်မောင်... နားလည်ရင် နည်းနည်း

လောက်ကြည့် ပေးပါလား...”

စက်မှုအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရပြီးသားဆိုတာ ခင်ဘုန်း သိထားပြီး

ပြီမို့ အကုန်အညီ တောင်းခိုင်းခြင်း ပြစ်သည်။

သူက ခပ်လွန်လွန် ပြုံးလှက်...

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင် ပါ... ကိုမောင်မောင် မဟုတ်ပါဘူး...”

ခင်ဘုန်းက ရုပ်ဖျက်ထပ်ဆင်တားသည့် ဖျက်မှန်ပိုင်း နက်နက်ကြီးကို ဖြုတ်၍ လှပစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်နာမည်ရင်းကို ခင်ဘုန်း တယ်လိုခေါ်ရမလဲ...”

ဟော... သူသွားတွေ ပေါ်အောင်ပြုံးတော့ ပါပေါ်က ပါးချိုင့်

ရည်လေး တစ်ဖက်က ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာလျက် လွန်စွာ ကြည့်ကောင်းပါတီခြင်း။

“ရပါတယ်... ကြိုက်သလို ခေါ်ပါ... ကျွန်တော် အလကား

နောက်တာပါ...”

နောက်တာတဲ့လား...

မထင်မှတ်တဲ့ အပြုံးလေးတွေမှာ ရင်းနှီးမှု ပိုသွားကြသည်။

သူက ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုပြင်၍ အဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ရပါတီ...”

ဒါပဲပြောပြီး သူ့လက်တွေကို ခင်ဘုန်း ကမ်းပေးတဲ့ အဝတ်စုတ် နဲ့သူတံ့၍ လျှော့ရဲရဲ လွယ်စိတ်ကို ပြန်လွယ်သည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမှာလဲ...”

“ပြန်မှာလေ...”

“ခင်ဘုန်းလည်း ပြန်မှာ... တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လေ...”

သူကွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ရတယ်... ကျွန်တော် ဝင်စရာ ရှိသေးလို့ သွားမယ်...”

တမခင် ညာသွားတာမှန်း ခင်ဘုန်း သိသည်။

ကားပေါ်ထက်မိပြီးမှ တော်တော်နှင့် မမောင်းဖြစ်သေးဘဲ ကျော

ခိုင်းသွားတဲ့ သူ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရှားပါးစွာ မြင်လိုက်ရတဲ့ သူ့အပြုံးကို ထပ်မံမြင်လိုခြင်း ဆန္ဒက

ထူးဆန်းစွာ...

ခင်ဘုန်းရဲ့ ရှုတင်မှာ ခင်ဘုန်းမြတ်နဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်စုဝင်လာ ခြိတ်တာ အားလုံး အလုပ်ရှုပ်သွားတော့သည်။

သူမနဲ့ ပါလာတဲ့ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေ...

ခင်ဘုန်းကို အော်တိုရေးခိုင်း ကဗျာစပ်ခိုင်း စကားတွေ ဖောင်

...

ခင်ဘုန်းမြတ်က ခင်ဘုန်းရဲ့ မိတ်ကပ်သေတ္တာကို ဖွင့်၍

အောင်လျှောက်ကိုင် နှုတ်ခမ်းမဲ့ ပြီးတော့ ကဲ့ရဲ့...

“ခင်ဘုန်းရယ်... နင်သုံးတာတွေကလည်း ညံ့လိုက်တာ...”

မှာ မသုံးရသေးတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ တစ်ကပ်ရှိသေးတယ်... တဲဒါယူသုံး

မိတ်ကပ်တွေကလည်း အရင်တွေချည်းပဲ... ငါ့မှာ နံပါတ်စုံ ရှိတယ်”

ဘေးနားက မလေးကတော့ မျက်နှာပျက်ချင်ပြီ။

"ဒီမိတ်ကပ်မျိုးတွေနဲ့ မိတ်ကပ်ဆရာသာ မတော်ရင် နင့်မျက်နှာပျက်စိတ်ဖြတ်သွားမှာပဲ..."

မလေး မျက်နှာအနည်းငယ် လျှော့ကျသွားသည်။

ခင်ဘုန်း အခန်းတွေ ရှိတ်ပြီးတဲ့အထိ သူတို့ မပြန်ကြသေး။

"ခင်ဘုန်း..."

"ဟင်..."

"လာမယ့် ငါ့မွေးနေ့ နင်လာခဲ့ပါလား... မနှစ်ကလည်း မလာဘူး..."

"အဲဒါ တိုက်ဆိုင်သွားလို့ပါ..."

"ဒါဖြင့် ဒီနှစ်လာမလား..."

ခင်ဘုန်း ရုတ်တရက် မဖြေတာကို ခင်ဘုန်းမြတ် သဘောမထားဘဲ

"ဘာလဲ နင်က မာန်တွေစက်ပြီး ညီအစ်မလေး နှစ်ယောက်

တည်း ရှိတာကိုတောင် ခွဲခြားချင်နေပြီလား..."

"မတုတ်ပါဘူး မမြတ်ရယ်... ခင်ဘုန်း နေရာတကာ သွား

လာရတာ မလွတ်လပ်တာ မမြင်သိသားနဲ့... ခင်ဘုန်းမန်းသိတာ

မီးစားတဲ့ကြီးတွေလိုပဲ..."

"အိလူကောင်း ဒီလိုဖြစ်လို့ရသလား... ဒါက ကံယုအောင်မြင်

... ငါ့မွေးနေ့မှာ ညီမဖြစ်တဲ့ ရုပ်ရင်မင်းသမီး ခင်ဘုန်းဆက်က

... သိတိုင် တက်ခရောက်ပြီး ဒီ ကာလကဆောင် အနမ်းပေးတယ်ဆိုတာ

... ဘာနယ်တွေမှာ ပါလာရင် နင်ထိက္ခာမကျပါဘူး..."

"မမြတ်က သိပ်စွပ်စွဲတာပဲကွာ..."

ခင်ဘုန်း စိတ်ညစ်သံလေးနှင့် ဆိုသည်။

"ဒါဆို လာမှာလား... ဒက်ဒီက နင်လာမယ်ဆိုမှ ရုပ်ရှင်

... ဆရာဆောင်တွေ ငှားပြီး တီးဝိုင်းနဲ့ ဧည့်ခံပေးမှာတဲ့..."

အဲဒီမှာ ပရိုဂျက်တာတွေ ကြော်ငြာသမားတွေ အားလုံးစုဝေးနေ
... ကြော့မှာ ထင်ရှားနေပြီ။

ခင်ဘုန်း စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အစ်မမို့ သံယောဇဉ်ကလည်း ခေါင်းမခါရက်

... နဲ့...

"ခင်ဘုန်း... လာနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်လေ... လာဖြစ်မှာ

..."

ခင်ဘုန်းမြတ် ကျေနပ်သွားသည်။

"လာမယ်လို့ပဲ ယူဆလိုက်တော့မယ်..."

www.burmeseclassic.com

“တယ်... မမ လာမှာလား...”

“ဒါဆိုအတော်ပဲ အဲဒီပွဲမှာ ‘သစ်ရွက်စိမ်းတို့ကြွ’ ကားထဲထဲ သီချင်းတောင်းဆိုမယ်... မမ ဆိုပြန်နော်...”

သာလိကာလေးတွေ ဝင်လာကြပြန်သည်။

ခင်ဘုန်းမြတ်ကတော့ လွယ်တိတ်အနက်ကလေးထဲတ မျက်မှန် လူလှလေး ထုတ်တပ်၍ ခိုပေမယ့် ပုံကျလှပသော သူမ ဆံမင်တွေကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ပြုပြင်သည်။

လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် နှာခေါင်းချွန်ချွန်လေးကို အနည်းငယ်တို့ပိတ်၍ သူ့ဘုပ်စုကို ရုတ်သိမ်း၏။

“ထွားကြမယ်ဟေ့... ဪ ခင်ဘုန်း...”

ခင်ဘုန်း လက်မောင်းလေးကို လှမ်းဆွဲ၍ ပြန်လှည့်လာ၏။

“ငါ့မွေးနေ့ကို မာမိက မလာရတူးဆိုလို့ ဘာသာနဲ့ အကြောင်း မပြန်နော်... ငါ ဖာမီနဲ့ ရန်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်...”

“မိဘကို ဒီလိုပဲ ပြောရလား မမြတ်ရဲ့...”

“ဘာဖြစ်လဲ... အိမ်မှာ ဒက်ဒီနဲ့လည်း ရန်ခဏခဏ ပြစ်ပေမယ်... ခုတလော ဒက်ဒီ မာမိဆီ ဘယ်နှစ်ခါ ရောက်နေအလဲ မသိဘူး... အချိုးတွေ ပြောင်းပြီ ငါ့ကို ကျပ်ချင်လာတယ်... ငါကတော့

ဆောနီပဲ ဆရာ... နောက် ဆိပ်ကျပ်လာရင် အခိုးကြီးနဲ့ အထွားကြီးတို့ ဆွဲစေပေးလိက်ရဲ့ပဲ...”

“ကြည့်စမ်း...”

ခင်ဘုန်းမြတ်ကတော့ သာမန် စကားမျိုး ပြောသလို ပေါ့ပါးစွာ ပဲဆို၍ ထွက်သွားပါပြီ။

ခင်ဘုန်းမှာသာ သူ့စကားကြီးကို ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ကျန်ခဲ့လျက်...

"ပြန်တော့မလို့လား ကိုမောင်မောင်... ဒီမှာ လက်ဘက်ရည်
သောက်လွှားပါဇနား..."

"မသောက်တော့ဘူး... မခင်ဘုန်းဆက်... ကျွန်တော်
ဘူးစရာရှိလို့..."

"သွားစရာကတော့ ခင်ဘုန်းလည်း ရှိပါတယ်... ဒါပေမယ့်
ဘက်ဘက်ရည် သောက်ဖို့ အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်..."

"ခင်ဘုန်းကို စိုက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်၍ မောင် ပြုံးလိုက်သည်။"

"ဟုတ်သားပဲ သားရဲ့... တစ်ခုခုတော့ စားသွားပါဇနား...
အောက် အကူအညီ မတောင်းဝံ့အောင် မလုပ်ပါနဲ့..."

"... အန်တီတို့က မိန်းမသားချည် ဒဲ့ဆိုတော့ ဒါမျိုးဆို
အိပ်ဒုက္ခရောက်တာ..."

"ဒေါ်တမာချိုပါ ဝင်ပြောမှ မောင်က ဆက်တီမှာ ထိုင်သည်။"

"ဒါနဲ့ သားနဲ့မိခင်က နှစ်ယောက်တည်းပဲလား... ဒီပြင်ခွေးချင်း
နဲ့ဘူးပေါ့..."

"ပထမဆုံး စပ်စုဖူးခြင်းပါ။"

"ရိုပါတယ်... ညီမလေးက အဖေနဲ့အတူ ကားတိုက်မိလို့ ဆုံး
ဘူးတာပါ..."

"ညက အဲဒီနောက် တစ်ခြံလုံး မီးပျက်နေတာကွယ်... ဘာမှ
လည်း နားမလည်တာနဲ့ ဒီတိုင်းပဲ နေနေရတယ်..."

"ဒေါ်တမာချိုက ပြောပြနေတာကို ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြကာ...
မောင်က မီးကြိုးတွေနဲ့ ခလုတ်တွေကို လိုက်စစ်သည်။"

"ဒီကြိုးလွတ်နေတာ..."

"ဟုတ်လား..."

"သူပြပေမယ့် ဒေါ်တမာချို ဘာမှနားမလည်။"

"ဟော... ဟော... လာပြီ သား လာပြီ..."

"အားလုံးကောင်းသွားတော့ မောင် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းပြန်
ပေးကာ အပြင်ထွက်ခဲ့၏။"

“ပိတ်မကောင်းစရာကွယ်...”

ဒေါ်တမာချို ဆက်မမေးတော့ပါ။

ခင်ဘုန်း ကမ်းပေးသည့် လက်ဘတ်ရည်ကို သောက်၍ မောင်

ကလည်း ဘာမှမပြော။

“ကိုမောင်မောင်အမေ ခုလိုဖြစ်တာ ကြာပြီလား ဟင်...”

ခင်ဘုန်းက စကားစရာရသည်။

“ကြာပြီ ဒါပေမယ့် အရင်တုန်းက အမေ ခုလို မတုတ်ဘူး”

“ရှင်အိုကျတော့ သိသားပဲ...”

“ဆီတယ်... ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဝရုစိုက်ပါတယ်...”

“သူ့ကို ကုမိမကြီးစားသွားလား ဟင်...”

“မတက်နိုင်သေးလို့ပါ... ခုလို နေစရာလေး ချိတာတောင် အို

ဘွားခြံမြေကျန်ခဲ့လို့ ဒါလည်း ခုထိ မပြုပြင်နိုင်သေးဘူး...”

မောင်စကားလုံးထွေတ ဝကားသန မပါဘဲ ရိုးသားလွန်းစေ

သည်။

“ဟင် ရှင် မုန့်စားအုံးလေ...”

“တော်ပါပြီ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါအုံး...”

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ သူ ငွတ်ထပြန်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

တစ်ခါတလေ သူ့ပုံစံတ ခံရခက်ခက်။

သားအမိနှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲ

ဘိတ်ဆိတ်နေမိကြ၏။

"ဘာ... ဘာရယ်..."

ခင်ဘုန်းမြတ် ပုံစံလေးက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နှင့် ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေသည်။

"ယူနာမည်က ရန်နီရဲ့..."

မျက်ခုံးလေးပင့် မေး၍... "

"အဟာ့..."

ပခုံးလေး ကျုံ့ရယ်သည်။

"နာမည်ကတော့ ရေရေလည်လည် ဝှက်ပိပိ..."

"လူက မဝှက်ပိဘူးလား..."

လူတင်ဘယ်ကမလဲ အသံကပါ ဝှက်ပိတာ... "

ဝိဇ္ဇာထက် ပြောပြပါ။

နေရာတကာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နေဘတ်တဲ့ ခင်ဘုန်းမြတ်နဲ့ ခမ်းမှာ သတောကျ ကျေနပ်နေသည့် အပြုံးလေးက ငြိတွယ်လျက်... "

"ခင်ဘုန်းမြတ်ဆိုတော့ ခမ်းသမီး ခင်ဘုန်းဆက်နဲ့ ညီအစ်မ လား..."

"သတ်ပိ ရိုက်သ်..."

"ခါပေမယ့် မင်းက ပိုလှတယ်..."

"ပုံပြင်တွေ လာပြောမနေနဲ့..."

"တကယ်ပါ... ခင်ဘုန်းဆက်ကို လူတွေဘယ်လိုပဲ မြောမြော နိုကပေတဲ့ အဲဒီလောက် သိမ်းဆည်းတာကို မကြိုတီဘူး..."

မိန်းမပဲဟာ ကိုယ့်ကို လူကယ်ဆီးတော့ နေရာနတ် နီ... "

ယူနီဆတ်ဆက်ပေးကြတဲ့ သငယ်ချင်းတွေက ခပ်ရှေ့ ငုတ်နေကြ

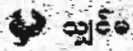
ရင်း ဘယ်ပေးကံကုန်ကြသည် မသိ။

သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ နေညီခံပွဲကိုလာရင်း သီချင်းဆိုတဲ့

အသံက ရန်နီရဲ့ ဆံမိခြင်းပါ။

ခပ်ခရာ အမူအယာဇကောင်းနှင့် အသံရော စတိုင်လ်ပါ အပြတ်

ပိုက်သည့် ရန်နီကို ခင်ဘုန်းမြတ် စွဲစွားသည်။

“ယုအသံကောင်းတာပဲ စီးရီးထုတ်ပါလား...”

“ပရိုဂျက်ဆာမှ မရှိဘဲ...”

“ရည်ရွယ်ချက် ရှိတယ်ပေါ့...”

“အခါအခွင့်သင့်ခဲ့ရင်ပေါ့... ဆိပ်စွဲစွဲလမ်းလမ်းကြီး ဆုံးဖြတ်

ထားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး...”

“ဒါဆို အပျော်အမ်း ဆိုနေတာပေါ့နော်...”

“အင်း... အဲသလို ဖြစ်မလား မသိဘူး...”

ရန်ခိုက ရုတ်တရက် ခင်ဘုန်းမြတ် သောက်နေတဲ့ အစား
ပုလင်းကို ဆွဲယူကာ ဆွဲနှုတ်ခမ်း မှာ တစ်လိုက်၏။

“ဟို... ယူလာလဲ...”

ညှိပင်နေသော သူ့မျက်လုံးတွေကြောင့် ခင်ဘုန်းမြတ် ရှက်ကိုး
ရှက်ကန်းလေး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒို့ကို ခင်လား...”

“အင်း...”

ရင်တွေခနဲစပြုပြီ...

“တကယ်ခင်သာလား...”

“အင်း...”

“ခဏခဏ ဆုခွင့်ဘယ်... ဖြစ်မလား...”

ခင်ဘုန်းမြတ်က မျက်နှာလေး ငုံ့၍ တင့်ခနဲ ရယ်သည်။

“ဒါတော့ ယူကြီးစားပေါ့...”

“ကြီးစားခွင့်ပြုတယ်နော်...”

“ဟင်...”

နားမလည် သလိုလေး ခင်ဘုန်းမြတ် မျက်လုံးလေးတွေက ရွန်း
ဆွဲလျက်...

“မင်းက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဒို့က ပြိုင်ဘက်ရှိတာတောင် အဲလဲထိုး
ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး...”

“ဘာလဲ... ယူက ရည်းစားစကားပြောဖို့ ကြီးစားနေတာလား
အစောကြီး ရှိသေးတယ်နော်...”

“မစောတော့ဘူး... မြတ်ရေ ငါတို့ ပြန်ချင်နေတာကြာလှပြီ
လာသွားဗို့...”

သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်ချလာတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး
ဖြစ်သွားသည်။

“အမလေး... ခုမှသိလို့ပဲ တော်တော့တယ်... ဟယ်

ဘယ်နယ် သူက အားလုံးပဲ လင်းကြီး ခြေထောက်ပေးထား...

"အေးလေး... ဟိတင်ပုလင်းက ကောင်းသေးတဲ့နဲ့..."

"အဖြတ်... မိတ်ဖြစ် ချော့ဖြစ် မြတ်ဆီက အခဲအားပဲ အကုန်
ညောက်ကြမလို့ နေမှာပေါ့..."

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစကားတော့ ရဲနီရဲ လွန်စွာ ဆွဲဆောင်သော
အပြုံးကို ပြုံးလေသည်။

"အားလုံးပဲ နောက် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရင် ဘယ်မှာပေးတော့
ခေါ်ပါနော်... ခင်မင်စရာ ကောင်းတဲ့ ခင်ဗျားအုပ်စုထဲကို ပါဝင်ခွင့်ပြု
ပါ..."

"အလှူ... ဒီလောက်ထိ ချည်နှောင်ကုန်ပါရောလား..."

"အေးဒီနော်..."

ခင်ဘုန်းမြတ်က ရှက်သွားပေမယ့် သူက ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်
လို့...

"အားလုံးကို ခင်ချင်ပါတယ်..."

ဟာ မပွင့်တပွင့် ထပ်ပြောသည်။

"အင်း... အားလုံးကို ဆိုတော့လည်း လက်ခံရမှာပေါ့လေ..."

ပျော်လို့က်တာလေ...

ရဲနီရဲဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရောက်လာတာဟာ
ခင်ဘုန်းမြတ် ရင်ထဲမှာ အိအေစစ်လေး တစ်ခုဖြစ်ထွန်းခဲ့ခြင်းပါပဲ။

"အားမယ့် တစ်ရက်နေ့မှာ မြတ်ရဲ့မွေးနေ့ပဲ... ယူလာခဲ့လေ"

"ဟာ..."

သူ့ မျက်နှာမသာမယာဆိုတော့...

"ယူမလာနိုင်ဘူးလား ဟင်..."

"ပြန်ခါနီးမှ ပြောရသလားလို့ အပြစ်တင်ချင်တာ..."

"အေးလေးနော်..."

အားလုံး ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

“တောက်...”

ဖုန်းကို ဝှက်ခနဲ ဆောင်ချ၍ တက်ခေါက်တော့ ဦးဘုန်းသော် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာပြောလို့လဲ သမီး...”

“မွေးနေ့ကို သူမလာနိုင်ဘူးတဲ့...”

ဦးဘုန်းသော်ပါ မျက်နှာတင်း သွားလေသည်။

ကွက်ခနဲဆို ဒေါ်တမာချို မျက်နှာကို ပြေးမြင်၏။

ဖုန်းနားကို လျှောက်သွား၍ ဦးဘုန်းသော် ပြန်ဆက်သည်။

“သမီးလား...”

“ဟုတ်...”

“သမီး မာမိကို ယေလိုက်စမ်း...”

အသက်တဖောင့်မျှ အကြာမှာ ဒေါ်တမာချို အသံထွက်လာ၏။

“ပြကွဲပိန် ခိုက်ဖို့ တိစ္ဆာတွေ သိပ်ရှုပ်နေတယ် ကိုဘုန်းသော်... ကလေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ဒီပြင်နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်တွေ ရှင်အများကြီး ငှားနိုင်တာပဲ... အလုပ်နဲ့ အပျော်ကို အလုပ်ကိုပဲ ခြီးစားပေးရမှာပဲ... ဒါကို ရှင်မကျေနပ်တိုင်း ဖုန်းတဝှတ်တဝှတ်ဆက်ပြီး ရန်မရွာပါနဲ့... ကျွန်မ တို့မှာ အဲဒီလောက် အချိန်မရှိဘူး...”

ဖုန်းကို ဝှက်ခနဲ ချသွားပြီ။

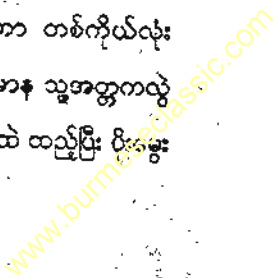
သူ တစ်လုံးမှတောင် မပြောလိုက်ရပါလား...

“တောက်...”

ပြောရင်တာ ပြောလိုက်ဖို့ မရမက ထပ်ဆက်ရန် ထပ်ခေါ်တော့ ခရတော့ပေ။

ပထက်ကြီးပါ ဖြုတ်ထားလိုက်ပြီ ထင်သည်။

“ပြောသွားပြန်ပြီလား... ဒက်စီ မာမိဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဓာယူသန်အတ္တတွေ ဖုံးနေတဲ့ ဟန်သမားကြီး... သူမာန သူအတ္တကလွဲ ငြီး သူရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး... ခင်ဘုန်းကို ပုံစံခွက်ထဲ ထည့်ပြီး ပီးမွှေး

သလို မွေးထားခဲ့တာလည်း သားသမီးကို ချစ်လို့ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘဲ...
 ... တစ်နေ့ သူ ဒက်ဒီကို ဒီလိုနိုင်ရအောင် လုပ်တာ... ဒက်ဒီ
 ကျန်းတော့ သူ့မှာ စာတွေတီးပွား သွားလို့လဲ... သူ့သမီး သိင်တော်သပ်
 မြင့်ပြီး သမီးက ညံ့ဖျင်းနိမ့်ကျနေရင်ရော... သူ့မှာ ပါဝါတွေ ပိုမြင့်သွား
 သလား... ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးခဲ့တာချင်း အတူတူတောင် ခွဲခြားချင်
 စာတ်တဲ့ အမေ... သမီး လုံးဝမှကျေနပ်ဘူး... သမီး ခုသွားပြောမယ်
 ဒက်ဒီ... ”

ဆတ်နေ ထရမ်းတော့ ဦးဘုန်းသော် လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“မသွားနဲ့ သမီး... သူ့အယူအဆ ဘယ်လိုပဲလို့လို့... မှန်မှန်
 ပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်ရင် သမီးမှာ အပြစ်ရှိတယ်...”

“တာမှမဆိုဘူး အပြစ်ရှိရအောင် သမီးက သွားဆွဲမှာမှ
 မဟုတ်တာ... သားသမီးနဲ့ မိဘဆိုပြီးတော့ ဟုတ်တာမှန်တာတောင်
 မပြောရတော့ဘူးလား...”

“ကိုယ့်မှာလည်း မဂ်သာယူနေတဲ့ အချိန်ကြီး... ဒါကို အိမ်
 အယု ခံစားမနေပါနဲ့တော့ကွယ်... အပြင်မှာ သမီးသူငယ်ချင်းတွေ
 စောင့်နေရောပေါ့...”

ပြောနေတုန်း အေဒီနဲ့ စတိုင်းခင်ခင်ထို အဖွဲ့လိုက်ကြီး လင်ခ

လာကြသည်။

“အမလေး... မွေးနေ့ရှင်ကို လက်ဆောင်ပေးချင်လွန်းလို့ အိမ်
 ထဲဝင်ရှာရပါလားနော်... ရှားပါ... ရှားပါ...”

စိတ်ပေါ့သွားဟန်နှင့် ဦးဘုန်းသော်က ရှောင်ထွက်သွားသည်။

ခင်ဘုန်းဆက် နှုတ်ခမ်းစုနေဆဲ...

“ဟိတ်... နှုတ်ခမ်းက ရှေ့မှာ စာစိလဲလောက် ကော့ထွက်နေ
 ပြီး ဘာဖြစ်တာလဲ ဒါ...”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ခင်ဘုန်းလေ...”

“ခင်ဘုန်းလေ ဟုတ်လား...”

“အင်း...”

“လေပါဆိုမှ လေပဲနေမှာပေါ့... ငါတို့ မပြောဘူးလား... ခင်
 ဘုန်းဆက်ဆိုတဲ့ မင်းသမီး မလာပါဘူးလို့... ခင်ဘုန်းဆက် စိတ်တုံ့နေရာ
 တိုင်း ရောက်တက်ရင် ဒီလောက် နာမည်ကြီးမှာ မဟုတ်ဘူးသိလား...”

“ကဲပါ... စိတ်ကောက်မနေနဲ့... အပြင်မှာ ရဲနီရဲ စောင့်နေ
 တယ်...”

“ဟင်... သူ ရောက်နေပြီလား...”

“ဟောကြည့်... ရုပ်က ရုပ်က ချက်ချင်း...”

ခင်ဘုန်းဆက် မှုက်နာလေး တကယ်ပဲ အရောင်ပြောင်းသွား
သည်။

သူထွက်လာတော့ စပိုရုပ် အနီရဲ့ဘေးဘက်အနက်နှင့် နိမ့်
ပုံစံကလေးနေချင်စရာ။

“ခွိုကို မကြိုချင်လို့ တမင်ရှောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟို မဟုတ်တာ ကိုရဲ့ရယ်...”

အဖျားစွပ်၍ ခေါ်လိုက်မိသည်။

သူငယ်ချင်းတွေက အလိုက်သိစွာ ခပ်ငေးငေးမှာနေ၍ မွေး
ရှင်ကိုယ်စား လိုက်၍ နည်းခံပေးနေကြသည်။

“မင်း သိပ်လှတာပဲ မြတ်ရယ်... တာဝတိံသာက နတ်သား
ကြွေကျလာသလိုပဲ...”

“ဘယ်သီချင်းထဲက ကျက်ထားတာလဲ...”

“မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ...”

အထပ်ထပ်ဝန် ဖားဖားကြီးနှင့် သရဖူလေး ဆောင်းထားသော
ခင်ဘုန်းမြတ် ပုံစံလေးက ဖြူနင်းစက်နေသည်။

စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီးကြတော့ ရဲ့နီရဲ့က သူ့လက်ဆောင်ဗူးလေး
ခင်ဘုန်းမြတ် ရှေ့မှာချပေးသည်။

ဗူးပုံစံလေးက ဆန်းနေသည်မို့ ခင်ဘုန်းမြတ်က ဟန်မဆောင်

နိုင်ဘဲ အလျင်စလို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“အိုး...”

အံ့ဩကျေနပ်ရလွန်း၍ အသံပင် ထွက်သွားမိတဲ့အထိ။

ကျောက်မျက်လုံး နီရဲ့ရဲ့လေးတွေနှင့် နက်မှောင်ပြောင်လက်နေ

သော ဝက်ပုံရုပ်လေးက ဗူးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်လေး သူပုတ်
၍ ခြေသုံးလှမ်းခန့် တိုးလျှောက်လာကာ အသံတစ်မျိုးလေး ထွက်လို့...

“ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ...”

တကယ့်ကို ခင်ဘုန်းမြတ် သဘောကျသွားသည်။

အပြင်ယူထုတ်မယ် ကြတော့...

“အပြင်မထုတ်နဲ့ မြတ်... အဲဒီဗူးလေးက သူ့ရဲ့ကီးပဲ...”

အပြင်မှာဆို ဒီကောင် အလုပ်မလုပ်ဘူး...”

“ဟုတ်လား...”

“မြတ် ကြိုက်လား...”

“ကြိုက်တယ်...”

“ချစ်လား...”

“ဟင်...”

“ဝက်ဝံလေးကိုလေ...”

ရဲနီရဲရဲ ချွန်းချွန်းစားစား ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ခင်ဘုန်းကြီး
ရင်မဆိုင်ရ။

“မြတ်...”

ခင်ဘုန်းမြတ် အသံမထွက်ပေမယ့် ရင်ခန့်သံတွေက
ဆူညံနေပြီ။

“ဝက်ဝံလေးက ပြောနေတယ်... သူ့ကိုယ်စား သူ့သခင်
ချစ်လိုက်ပါတဲ့...”

“ယူကလည်းကွာ... ခုမှတွေ့တာ နှစ်ခါပဲ ရှိသေးတယ်...”

“စတွေ့တတည်းက ချစ်တာ...”

“ဟင်... သွားပါ...”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ် ရင်တွေ့စာအားခန့်ခဲ့ရတာ...”

ခင်ဘုန်းမြတ် ပြုံးစပေးလေး ဖြစ်နေတော့ စားပွဲပေါ် တင်ထား
လက်ကလေးကို ရဲနီရဲက ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ချစ်လားဟင်...”

“မဆိုး...”

“သိလိုက်ပါကွာ... မြတ် ပွင့်လင်းတာ ဒို့အကဲခတ်မိပါတယ်
ဤမနေပါနဲ့...”

“ယူမှာ ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးလား...”

“ရှိခဲ့ဖူးတယ်... ဒါပေမယ့် မင်းလောက် ရင်ခန့်ခဲ့ဘူး...”

“မယုံပါဘူး...”

“မင်းရော...”

“ကြိုက်သူတွေတော့ အများကြီးပဲ... စာလေးတာလေးတော့
မေးတယ်... သေသေချာချာ ချစ်သူမဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး...”

“ဒါဆို အခု သေသေချာချာ ချစ်ကြည့်လိုက်တော့နော်... ဒို့
ဆက်ပါရစေ...”

“တစ်ပတ်တော့ စေ့ငို...”

“ချစ်ရဲ့ သားနဲ့များကွာ...”

“ဟင်... မူချင်သေးတာပေါ့...”

ရဲနီရဲက မှာကံခနဲ ရယ်၍ ကိုင်ထားသည့် လက်ကလေးကို ဆုပ်
ကိုင်လိုက်သည်။

“မူမနေပါနဲ့ကွာ... မမူတာလေးကိုပဲ ဒို့က မြတ်နိုးဆုံး ဖြစ်နေ

မှာပါ..."

နှစ်ယောက်သား အပြုံးချင်း ဖလှယ်ရင်း...

ချစ်ခြင်းတို့ တွယ်ငြိလေသည်။

အချစ်သည် အရာရာကို ဖန်ဆင်းနိုင်ပါသလား...

"ဟိတ်ကောင်... ငရဲ မင်းဟာလွန်ပြီကွာ..."

"မလွန်ပါဘူးကွာ... ဒီတစ်ရက်ထဲပါ... ဟဲ ဟဲ..."

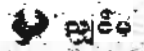
"ငါ့ကို မာမီ ဆူလိမ့်မယ်ကွ... ခုတောင် ဆိုင်ကယ်က ပြန်မယူ
သေးဘူးလား... မေးတာ နှစ်ခါရှိပြီ..."

သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးစိစိ။

"ငရဲ ရည်းစားထားတိုင်း ငါတို့မှာ ပစ္စည်းစိုက်ရ လူစိုက်ရ...
ဆင်း မခိုက်ပါဘူးကွာ..."

ရဲနီရဲက ရယ်နေလျက်...

"ဒီတစ်ခါ ကောင်မလေးက မြင့်တယ်ကွ... ကိုယ်က ခပ်နိမ့်
နိမ့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး..."

“ဟိုတစ်လောက ငါ့အဖေကို စင်္ကာပူက ပို့ပေးလိုက်တဲ့ သူ့ဆင်း
လေးအတွက် ပန်ဒါဗူးလေးဟာလည်း သူ့ ခါးပြတိုက်လို့ ပါသွားရတယ်”

“အဲဒါလေး သူ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးတာ ထောက်တော်
သဘောကျသွားတယ်ကွ...”

“ဪ... ဪ... ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်...”

ရွဲမှန်းသိရက်နဲ့ ရဲနီရဲက ပြန်ဖြေသည်။

“မင်း ခုစာလော အလုပ်မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်... အတော်
ခြောက်ခမ်းနေပါလား...”

“ဟုတ်တယ်... လုံးဝကို ခမ်းနေတယ်... အဲဒါကြောင့် ငွေ
တွင်းတူးနေတာပေါ့...”

“အဲဒီကောင်မလေးက ထော်ထော် ထောထောကွ... အစာ
ဟိုက်တော့စ...”

“နေပါဦး... ဒီကောင်က အတည်မကြံသေးဘူးလား...”

သူတို့ကို ကြည့်၍ ရဲနီရဲက ပြုံးသည်။

“မိန်းမယူရတာ ပျင်းစရာကြီးကွာ... ဘာလုပ်မှလဲ အဓိကက
ဒီလို မိုက်ရှူးရဲလေးတွေ ရှိနေသမျှ ရဲနီ ရင်ခုန်နေရမယ့် အချစ်ကို ယူမလား

ငွေယူမလား...”

“အေးပေါ့ကွာ... မင်းက မင်းသားရဲ့တဲ့ ရုပ်ဆိုတော့ ပြောအား
နဲ့ဗျာပေါ့... တော်နေကြာမှ ခွေးကျတုတ်အေးမယ်...”

“ဘယ်ခုတ်မှ မကျဘူး... အေး ငါ ဝါကယ်လို့ အကျနာသွား
ရင်တောင် အဲဒါ မိန်းမကြောင့် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရဘူး...”

“ထားလိုက်ပါတော့... ဒီနေ့ အယ်သွားဖို့ စိတ်ကူးသလဲ...”

“ပထမ အလုပ်ဖြစ်မဖြစ် သွားချက်ခံမယ် ငြိရင် မြတ် ဆီသွားမယ်”

“အင်း... ကောင်မလေးတော့ အချိုကြီး ခံရပေအုံးမယ်...”

“မနာလို့ မရှိနဲ့လေ...”

“သနားလို့ပါ...”

ရဲနီရဲက လှပစွာ ပြုံး၍...

“သူ့ဘဝရဲ့ ဗုတိယပိုင်းမှာ ဘယ်သူမှ မယုံစားရဲအောင် အချစ်
ဆို ကျိုးလန့်စာစား ကြောက်သွားရတဲ့ သတိမျိုး ငါက ပေးမှာ...”

“ရည်ရွယ်ချက်က ကြီးမားလှချေလား...”

“ရဲနီရဲလေ...”

“လေးစားပါတယ် ဆရာရယ်...”

သို့လှုံ့လုပ်ထား၏။

ဦးဘုန်းသော် ဧည့်ခန်းထဲမှ ခေါက်တံခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေသည်။

ခုတလော ဒီကလေး အမူအယာတွေ ပျက်နေတာ သူ့သတိထားမိနေသည်။

ကိုယ့်မှာလည်း စီးပွားရေးဆိုမှ စီးပွားရေး။

သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်သိန်းဝင်တာ ဘယ်နှစ်သိန်းထွက်တာ သူ့ဦးနှောက် ကွန်ပျူတာမှာ ဒီပြင်ဘာမှ တွေးချိန်မရှိဘဲ ခွေဆိုတာ ဘယ်မှတည်း။

ဒီသမီး ခြေလှမ်းပျက်နေတာ သတိထားမိတာတောင် အဖြေရာ ဒီ သူ့မှာအချိန်မရ။

“မနက်က... မနွဲ့တို့ဆီသွားတာ သမီးနဲ့ ဘယ်သူပါသွားလဲ”

“ဘယ်သူမှ မပါဘူး...”

“ပျောက်တာ ဘယ်ကျမှသိလဲ...”

“ဟိုကျမှ သိတာ...”

“ဒါနဲ့ လမ်းမှာသိသိချင်း သမီး ပြန်လှည့်လာတာဆို...”

ဦးဘုန်းသော် မေးခွန်းထောက်လိုက်သည်။

“ဒီ ရဲတနာဗုဒ္ဓက သေးသေးလေးမှ မဟုတ်တာ သမီး... ကျုပ်ပျောက်ရအောင် ဘက်စုံကားထီးစီးရတာလည်း မဟုတ်... ကိုယ့်ကျားနဲ့ ကိုယ်သွားတဲ့ကိစ္စ...”

“ပျောက်သွားပါတယ် ဆိုတာကို ဒက်ဒီက သမီးကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတာလား...”

“မပျောက်သင့်တာတို့ အံ့ဩတာ... ဆမီးက ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး... ဒီပစ္စည်းမျိုးကို ကစားစရာ မှတ်လို့ ကစားရအောင် ဒီလိန်းသုံးရာလောက်တန်နေတာလည်း သမီး အသိ...”

ခင်ဘုန်းမြတ် မျက်နှာလေးက ဟန်လှုပ်တင်းထားရပေမယ့် ဒါတိုင်းလို ဆတ်ဆတ်ထိ မခံပြန်ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာကို ခပ်

စကားများသွားပြီ ဆိုသည်အထိနှင့် ခင်ဘုန်းမြတ် မျက်နှာရခနဲ

ဖြစ်သွား၏။

ဒီလိုဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်တို့က လှည့်ပတ်စေနေသည့် အခြေအနေအထားကို လည်း ခံဒါးဖြစ်မိလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပုလိပ်စစ် စစ်နေတာလဲ ဒက်ဒီ... ဒက်ဒီပစ္စည်းကို သမီး ငြန်ဒိုးတယ်လို့ ထင်လို့လား...”

“ဒက်ဒီပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး သမီး... ဒါ မနွဲ့ပစ္စည်း... ဝယ်မယ့်လူကို ပြုစု ဒက်ဒီဆီ ပို့ထားတာ... အရောင်းအဝယ် မဖြစ်လို့ သမီးကို ငြန်ဒီခိုင်းလိုက်တာ... အခု ဒက်ဒီ ဒက်ဒီ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ...”

“ဒက်ဒီမှာ ဒီသိန်းသုံးရာလောက် အစားထိုးပေးဖို့ကိစ္စတောင် မတက်နိုင်တော့ဘူးလား...”

“ငွေထက် သိက္ခာက အရေးကြီးတာလေ... ဒီနေ့ ဒီပစ္စည်း ဒီလိုဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် ဒက်ဒီရဲ့ပေါဆုဟာ သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ နဲ့လဲလို့ မရအောင် ထိုးကျသွားပြီ...”

“ကလင်... ကလင်...”

စကားပြောနေဆဲ ဖုန်းဝင်လာ၏။

ဦးဘုန်းသော် သွားကိုင်လိုက်သည်။

“ဪ... မနွဲ့... အင်း ပြော...”

စကားပြောရင်း ဦးဘုန်းသော်က သမီးကို မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း အဆင်ပြေသွားတယ်... မနွဲ့ သတ်မှတ် ပေးတဲ့အတိုင်း ပါပဲ...”

“...”

“ဟုတ်တယ်... ဆက်သက် ကူညီတာပါ... အဟင်း... ရတီ တယ်ဇာ...”

ဦးဘုန်းသော် မချီတရိ ပြုံးနေပေမယ့် မျက်နှာက မသာယာ။

“ငွေကို မနွဲ့လာယူမလား... ကျွန်တော် လာမှပေးရမလား”

“...”

“ရတယ်... အဆင်ပြေသလို လုပ်ပါ...”

ပြောပြီး ဖုန်းချ၍ ဦးဘုန်းသော် စိတ်ဝနာမငြိမ်စွာ မတိုင်ဖြစ်ဘဲ ချီလေသည်။

“သမီး ဒက်ဒီမေးသမျှ ဘာမှ ဂယဏန မဖြေတော့ ဒက်ဒီ ဘယ်လိုကံရမုန်း မသိတော့ဘူး...”

“သမီးက ဘာပြောမှာလဲ...”

“ဘာမှ မဖြေတာကိုက ဒက်ဒီ ဦးနှောက်ခြောက်နေတာပဲ”

“သမီးက ပိုခြောက်တယ်... ကိုညိုဟာကိုယ်တောင် ဘယ်လို ပျောက်သွားမှန်း မသိတဲ့စုံကို ဒက်ဒီ လှည့်ပတ်ပေးနေတာ နူးတောင်စွာ ချစ်လာပြီ တတယ်...”

ခင်ဘုန်းဆက် ရွံ့ရွံ့မဲ့မဲ့ ခြေလေးဆောင်၍ ရှောင်ထွက်သွား လေသည်။

ဦးဘုန်းသော် မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ချက် ကျန်ခဲ့၏။

လောလောဆယ် သူ့မှာ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိသည့် ပစ္စည်း တစ်ခု အတွက် သိန်းသုံးရာ စိုက်ထုတ်ပေးရပါတော့မည်။

ဒါကြောင့် ဒီဖွဲ့စားဆန်မရ အလုပ်မျိုးတွေ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာ...။

သူတစ်သက် စီးပွားရေးလောကထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသည့် အစားထိုးပေးလျှော်လိုက်ရခြင်းမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးပေ။

ခုတော့ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သမီး လှည့်စားလိုက်တာကို သိသိကြီး နဲ့ ခံပေးလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လှမှ မကောင်းနိုင်တော့...။

“မောင်တစ်ယောက် လာတာ မတွေ့ပါလား...”

“ဒီမိတောင် ပြန်မရောက်သေးဘူး ထင်တယ်... ခေခေ...”

“ဪ...”

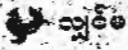
ဒေါ်တမာချိုက တစ်ဖက်ခြံထဲဆီ လှမ်းကြည့်၍ ခေါင်းညိတ် သည်။

ဒီနေ့ မေမေ့ မွေးနေ့မို့ ဒန်ပေါက် ဆွမ်းကပ်သည်။

မနက်အာရုံဆွမ်းကို သံဃာတော် သက်စေ့ပင့်၍ ကပ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ယိပ်အကြီးအကျယ် ကျင်းပခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ခင်ဘုန်းဆက် မိခင်ရဲ့ မွေးနေ့လို့ လူသိရှင်ကြား ကျေညာလိုက် သွင် အေးချမ်းမှာ မဟုတ်ဟု ဒေါ်တမာချိုက မြင်သည်။

ဒါကြောင့် အနုပညာလောကက ခင်ဘုန်းရဲ့ ဆရာများနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်ချို့လောက်ဖဲ့ ဖိတ်ထားခဲ့တာ...

အလှူဒါန ပြုရတာတောင် တိုးတိတ်စွာ ကျင်းပရတဲ့ အပြစ်

“တယ်နာရီထိုးသွားပြီလဲ သမီး...”

“ဆယ်နာရီခွဲတော့မယ် မေမေ...”

“ဒါဖြင့် မေမေ သွားတော့မှ ထင်တယ်...”

“ဟုတ်တယ် မေမေ... သွားတော့...”

ဒီနေ့ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့မှာ ဥပုသ်စောင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ ဒေါ်တမာ စီစဉ်ထားသည်။

“မောင်ထွေးဇေ...”

“ဗျာ...”

“မင်း စားသောက်ပြီးရင် ကားထုတ်တော့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဒေါ်တမာချို အခန်းထဲ ပြန်ဝင်၍ လိုအပ်သည်များ မြင်ကာ ပြန်ထွက်လာသည်။

မျက်ခုံးလှလှ နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲနှင့် ကိုယ့်မအေကို ကိုယ် ကြည့်ကာ ခင်ဘုန်းဆက် ပြီးလိုက်မိသည်။

“ဟော... မေမေ့ကို ကြည့်ပြီး သမီးက ဘာပြုံးတာလဲ...”

“ဪ... မေမေက ဘယ်လိုပဲ လူကြီးဆန်အောင်နေနေ...”

နပျိုနေတုန်းပဲဆိုတာ သိသာလို့ပါ... သမီးရှင် ဇာတ်ကားထဲက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်သန်းနုလိုပဲ...”

“လုပ်ပြီ... မေမေက အသက်ကြီးပြီနော်... မြောက်လည်း

မမြောက်တော့ဘူး...”

“တကယ်ပြောတာပါ မေမေရဲ့...”

မေမေခါးကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် သိုင်းဖက်၍ ခင်ဘုန်းက မေမေ ရင်ဘက်ကို နမ်းလိုက်သည်။

“ဪ... သမီးကြီးရယ်...”

သမီးကြီး ခင်ဘုန်းမြတ်ရဲ့ မျက်နှာ တင်းတင်းလေးကို ကွက်ခနဲ မြင်လိုက်မိသည်။

သူ့ခမ္ဘာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖအေ့အရိပ်မှာ နေရသူမို့ မိဘ မေတ္တာရဲ့ နွေးထွေးခြင်းကို ခံစားရမှာ မဟုတ်။

သူမ အပေါ်မခံချင်စိတ်တို့နှင့် ထိပ်ဆုံးရောက်ဖို့သာ အပတ်ဘကုတ် ကြိုးစားနေမည် ဖြစ်သည်။ ဖအေ့ဆီက ကြင်နာယုယမှုကို ရနိုင်မည် မထင်။

သမီးကြီးအတွက် ရင်ထဲမှာ တစ်ခါတစ်ခါ စုန်ခါသွား
 လောက်အောင် ဆို့နှစ်ခံစားရခဲ့လျှင် ဒေါ်တမာချို အိမ်အချိန်မှာ မီးပြိုင်
 ခံရတဲ့ သစ်ရွက်ညွန့်ကလေးလို ညှိုးနွမ်းသွေ့ခြောက်ကျသွားသည့်နယ်
 ဒါပေမယ့် ဒေါ်တမာချိုက သာမန် မိန်းမတစ်ယောက် မပြု
 စေရ။

ဘဝတစ်ခုလုံးကို စနစ်တကျ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ တန်ဖိုးမြင့်စွာ ထိန်း
 ကျောင်းပွေးမြူနိုင်တဲ့ မိန်းမ။

တယူသန်တယ် ပြောပြော အစွန်းရောက်တယ် ဆိုဆီ။

ဝိသမီးကို ကြည့်၍ သူ့ရင်ထဲမှာ အလိုလို ထိခိုက်ကြေကွဲ
 စန့်ခံလာစားမျိုး ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။

တမာချို မွေးခဲ့တဲ့ သမီးဟာ ဘယ်လို ရှင်သန်လာသလဲဆိုတာ
 ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အတူ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လာရမည်။

ဒါကြောင့် လူသားနှစ်ဦးရဲ့ ဘဝနှစ်ခုဟာ...

ဦးဘုန်းသော်နဲ့ ဒေါ်တမာချိုရဲ့ လက်ပေါ်မှာ ပြယုဂ်တစ်ခု
 အဖြစ် ဖြစ်တည်လာရသည်ဆိုလျှင်...

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးက နိုင်လျှင် တစ်ဦးကတော့
 ကျရှုံးမည်သာ...

သူမက အနိုင်ရတဲ့ဘက်မှာ ရှိနေခဲ့လျှင် ရှုံးနိမ့်ခြင်းကို ခံရသူဟာ
 သမီးလေးသာ ဖြစ်တော့မည်။

ကိုဘုန်းသော်...

ရှင်အသိတရားရဖို့ တောင်းတယ်...

ဘဝနဲ့ငွေ ဘယ်ကတန်ဖိုးရှိသလဲ...

ရှင်လက်ထဲမှာ သမီးကြီးရဲ့ဘဝ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ဖို့
 ငွေဟာ အဓိက ဗဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခုလောက်ဆို ရှင် သံသင့်နေပြီ။

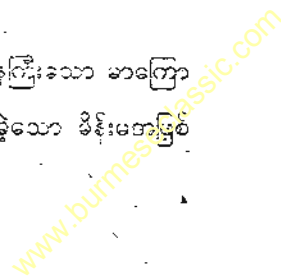
ဒေါ်တမာချို ပျက်နှာတည်တည် ပြောင်းလဲလျက် လှမ်းထွက်
 သွားသည်ကို အကဲခတ်မိသော ခင်ဘုန်းဆက် အသာကြည့်နေလိုက်ပါ
 သည်။

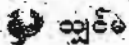
ပြော... တကယ်တော့ မေမေဟာ ဖေဖေရဲ့ ခင်ဆီသော

တယူသန်မာန တစ်ခုကို အနိုင်ယူနိုင်ဖို့ မာနတစ်ခုနဲ့ ဖုံးလွှမ်းထားပေမယ့်
 ရင်ထဲမှာတော့ အတော်လေး ကြိုတင်မိတ်ခံစားရရှာမှာပဲ။

ခုလည်း သမီးငယ်က ပေဖက်ရွံ့နွဲ့တော့ သမီးကြီးကို သတိရ
 သွားတာ ဖြစ်စေမည်။

တကယ်တမ်း လူတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ မာနကြီးသော မာကြော
 သော သမီးနှစ်ယောက်ထဲကိုတောင် ခွဲခြားချစ်နိုင်ခဲ့သော မိန်းမအဖြစ်

ပက်ပက်စက်စက် ဝေဖန်ပြောဆိုခံနေရသည့် မေမေ့မုရင်ထဲက လောင်
ကျွမ်းနေခြင်းကို ဘယ်သူမြင်နိုင်မလဲ။

ညညဆိုလည်း ညဉ့်သုံးယ့်မှာ တစ်ယံလောက်ပဲ မေမေ တိတ်
ဆိတ်စွာ အိပ်တတ်တာ...

ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ ပရိဘောဂမှာ ထွက်ထိုင်...

ခရီးဘတ်စ်ပေါ်မှာ ပုတီးစိပ် မကြာခဏ ခင်ဘုန်းကို ဝင်ကြည့်
ဒိုင်ယာရီရေး။

မေမေခံစားချက်ကို ခင်ဘုန်းထက် ဘယ်သူပိုသိမှာလဲ...

ခင်ဘုန်းရဲ့ ကားလေး ခြံရဲ့အပြင် ကွေ့ထွက်လိုက်သည်နှင့်
လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်လျက် သူ့ခြံထဲက ထွက်၍ ခြံတံခါးပြန်ဝင်တံခါး
သော မောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဟိ..."

အနားကပ်၍ ဟွန်းတီးလိုက်တော့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။

ခင်ဘုန်းက ကားမှန်ကို ချ၍ သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

မောင်က ပြန်ပြုံးပြ၍...

"မခင်ဘုန်းဆက် အချိန်ရရင် ခဏလေး..."

ထူးဆန်းစွာ စတင်တောင်းဆိုလာမှုကြောင့် ခင်ဘုန်းရဲ့
ကားလေးက တုံ့ခန့် ရပ်သွားလေသည်။

မောင်က ကားနားကို လျှောက်လာ၍...

"အန်တီနဲ့ မခင်ဘုန်းဆက် အားရင် ညကျ ကျွန်တော့်တိမ်တက် ခဏကူးလာပေးလို့ ရမလား..."

"ဘာကိုစွန့်လို့လဲ ဟင်..."

"သိပ်အထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး... အမေ့အတွက် မွေးနေ့သွေး သွေးလေး လုပ်ပေးချင်လို့... မွေးနေ့မွေးရက်တွေလည်း တိုက်ဆိုင်နေ တယ်... အမေ့ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းစေချင်တာနဲ့..."

"ကိုမောင်မောင်ရယ်... မွေးနေ့လုပ်တာပဲဟာ မွေးနေ့သွေး သွေးလေးပဲ ဖြစ်ရတယ်လို့..."

ခင်ဘုန်းဆက် ရယ်တော့ သူ့အပြောသူ ဘယ်လိုပြန်ရှင်းရမုန်း မယိပုံမျိုးနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလှလှက..."

"ဟဲ့... မွေးနေ့ဆိုပေမယ့် ဒီပြင်လူတွေလို သိပ်ခမ်းခမ်းနားနား မလုပ်နိုင်ဘူးလေ..."

"... ဘုန်းကြီးကျောင်းကို နေ့ဆွမ်းပို့ပြီး မေမေ့ကို တရား နာခိုင်းမယ်... အဲ... ညဘက် ကျွန်တော်ရဲ့က မန်နေဂျာတွေနဲ့ ဆရာ တို့မိသားစုရယ် မခင်ဘုန်းဆက်တို့ရယ် ဒါပဲ... ဖိတ်ပြီး နည်းနည်းပါး ပါး ဧည့်ခံချင်တယ်... ဒါလောက်ပဲဦး..."

"ဘာဖြစ်လဲ... ဒါလည်း ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် လုပ်တာပဲ ညဇာ..."

"မခင်ဘုန်းဆက်တို့ လာနိုင်မလား ဟင်..."

မေမေ့မွေးနေ့တုန်းက သူ့ မလာတာကို ပြောမိတော့မည့်ဆဲဆဲ ခင်ဘုန်းဆက် ပါးစပ် ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

"လာပါမယ်... ဘယ်အချိန်လောက်လဲ..."

"ညစာမစားဘဲ ဘယ်အချိန် ဖြစ်ဖြစ် လာလို့ရပါတယ်..."

"တို့ခေ... သွားမယ်နော်..."

မောင် ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ရပ်ကုန်ခဲ့သည်။

"မဆက် သူ့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါလား... ဘုရားမှာ ယဉ္ဇာချေသွား တာပဲ... အကူအညီ ရတာပေါ့..."

ကိုထွေးက အကြံပေးသည်။

ရူဝင်သွားတာ မဟုတ်၍ ခေါ်ခဲ့စေချင်တာမျိုး။

"သူက လမ်းကြိုခေါ်လို့ လိုက်လာတတ်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး ခိုထွေးရဲ့..."

"... ဒါကြောင့် သူ့ကို ခင်ဘုန်းလမ်းမှာ ဘယ်မှာတွေ့တွေ့ နောက် ငါး မခေါ်ဖြစ်တော့ဘူး... သူစိတ်က တစ်မျိုးရယ်..."

www.burmeseclassic.com

“ဒီကောင် ဇွဲတော့ တောင်းပုံပဲနော်... မီးလောင်ထားတဲ့ တိုက်ကြီးမှာ မအောနဲ့ နေလာတာ အတော်ကြာပြီ... ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ထိ မပန်မာ်နီင်သေးစေမယ့် ကြိုးတော့ ကြိုးစားတယ်...”

“ကိုထွေးက သူ့ကို အပြင်မှာ သိလို့လား...”

“ထိတာပေါ့... ဟိုလကတောင် ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးဝယ်တာ တွေ့တယ်... ဘာလုပ်ဖို့လဲ မေးတော့ ပန်းချီဆွဲတာတဲ့...”

“ဟင်... သူ ဝန်းချီဆွဲသလား...”

“ဟုတ်မှာပေါ့... သူက သိပ်ပျူပျူငှာ့မှာ မရှိလို့... ကျွန်တော်ဘာမှ ထပ်မမေးခဲ့ဘူး...”

“ဟုတ်တယ်နော်... သူ့ပုံစံက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သိပ်မဆက်ဆံချင်သလိုပဲ... ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ အထင်မကြီးချင်တဲ့ပုံမျိုး”

ဟုတ်ပါ့မလားတော့ မသိ။

ခင်ဘုန်းဆက် တစ်ဖက်သားကို ခေဖန်နေမိပြီ။

တကယ်လည်း သူ့ကို ဒီတိုင်းပဲ ထင်ခဲ့သည်။

ဒီလောက်ထိ ခင်ဘုန်းတို့နဲ့ ခင်မင်ခဲ့တာတောင် မေမေမေသူမပါ အရေးတယူ ခေါ်ပြောဆက်ဆံခဲ့လို့ မဟုတ်ဘူးလား။

မေမေလည်း ဒီလိုလူကျမှ ဘာတွေ သဘောကျနေမှန်း မသိ။

အတော်လေး လိုက်လိုက်ခိုလျားလျာ ခေါ်ပြောနေလို့...

ခင်ဘုန်းလည်း သူ့ကို...

မော့သင့်တာ မော့ရအောင် ခုနေ ကိုရဲကို သူမပြုပြင် နားချ
ယူလို့မရဘူးလား...

ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတဲ့ ကိစ္စမျိုး တကယ်မှန်
နေခဲ့လျှင် ခင်ဘုန်းမြတ် လုံးဝတည်းမခံနိုင်။

ဒီနေ့ဆို ဘိုရဲနဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ လေးရက်ရှိပြီ။
သူရှိတတ်တဲ့ ဘယ်နေရာမဆို ဖောက်ခဲ့ပေမယ့် ဘယ်မှာမရှိ။
ခုတစ်ခါ တွေ့ကြလျှင် ဘိုရဲကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် တွေ့ရတော့မှာ
လဲ...

သူနဲ့ကိုရဲ တွေ့ကြိုစဉ် ကိုရဲမှာ ပြဿနာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု
အမြဲရှိနေတတ်သည်။

ချစ်သူမျက်နှာညိုတော့ မခံနိုင်သည့် သူက အတင်းမေး
မေးတိုင်းလည်း မနေတတ်သည့် သူ့အခက်အခဲကို ခင်ဘုန်းမြတ် ပြေရှင်း
ပေးခဲ့သည်ချည်းပင်။

ဟိုနေ့က အပြစ်များစွာ ခင်ဘုန်းမြတ် အတော့်ကို ဝွန်စားခဲ့ရ
သည်။

အန်တီနဲ့ ဆီ စိန်ကပ်ဆင်စာ ပြုဖို့အသွား...
လမ်းမှာ ကျောပိုးခါတ် တစ်ကောင်နဲ့ ရပ်နေတဲ့ သူ့ကို တွေ့၍

ကားမောင်းနေရင်း စိတ်တို့က လွင့်ချင်ရာ ယွှင့်နေသည်။

ခုတလော ကိုရဲရဲ့ သတင်းတွေ ဟိုကကြား ဒီကကြား။

“ဟဲ့... သူက မမိုးမသား အဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ ရုပ်နေတယ်တဲ့
နော်...”

“နစ်က သူဌေးသား ထင်နေလား...”

“ခုလည်း နှင့်လောက်နီးနီး ချမ်းသာတဲ့ ကောင်မလေး တစ်
ယောက်နဲ့ ငြိနေတယ်လို့ ကြားတယ်ဟာ...”

သုငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းပြောဆူမှု နားထဲက မထွက်ဘဲ ရှိနေသည်။
ကိုရဲကို ချစ်မိတာက ရူးစူးမူးမူး မိုက်မိုက်မဲမဲကို ဖြစ်နေပြီ။

ကိုရဲ တာဖြစ်ဖြစ် သူ ခွင့်လွှတ်မိမှာပင်။

ပေါ် ခေါ်တင်ခဲ့သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုရဲ့... မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

“ကိုရဲ့ ခရီးထွက်မလို့... ”

“ဟင်... ဘယ်ကိုလဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ခင်ဘုန်းမြတ် ပျာပျာသလဲ ဖမ်းမိသည်။

ကိုရဲ့ကို ဆူမရှဲ့ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘဲ ရန်

မျက်နှာက ညှိုးပိုင်းနေသည်။

“ကိုရဲ့တို့ မိသားစု ဒုက္ခရောက်ပြီ မြတ်ရယ်... ဖေဖေ

အလုပ်ထဲမှာ ငွေအလွဲသုံးစားလုပ်မှုနဲ့ တရားစွဲခံစားရတယ်... ”

“ဟင်... ဘာအလုပ်လဲ... တကယ်လုပ်မိလို့လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး မြတ်ရယ်... သူများ လုပ်ထားတာကို ချော
တွန်းခံလိုက်ရတာပါ... သူတို့ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်က ခိုင်နေတာ
လျော်ချင်လျော် မလျော်နိုင်ရင် ထောင်ချမှား... မေမေလည်း အိပ်မက်
ထဲ လဲနေပြီ... ”

“ဖြစ်ရလေ ကိုရဲ့ရယ်... ”

“အခု... မြန်တိုက်ကို ဖြစ်သလို ထိုးရောင်းပြီ အဲဒီငွေကို
ဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်... ”

“ဒါကို ကိုရဲ့ ဘယ်သွားမှာလဲ... ”

“ကိုရဲ့ သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အစွမ်းအစ မရှိဘူး ဖြစ်နေတာ
ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ် မြတ်ရယ်... ဒါကြောင့် အဲဒီငွေ ကိုယ်ရှာပေးချင်
တယ်... ”

“ငွေက ဘယ်လောက်ဖို့လို့လဲ ဟင်... ”

“ထိန်းနှစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်... ”

“မြတ်စွာဘုရား... ”

ကားလေးက လမ်းဘေးမှာ တုံ့ခနဲ ထိုးရပ်သွားသည်။

“ဒီလောက်ငွေတွေကို ကိုရဲ့က ဘယ်မှာသွားရှာမှာလဲ... ဘယ်
တော့ ပြန်ဆပ်ရမှာတဲ့လဲ... ”

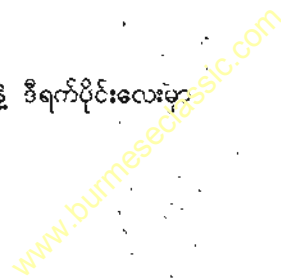
“လကန်ပြီ နှစ်ရက်နေ့ ပေးရမှာ... ”

“အို... ရှစ်ရက်ပဲ လိုတော့တာကို... ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မြတ်ရယ်... ကိုယ်ယောက်ျားပဲ... ဖြစ်
အောင်လုပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်... ”

ဘာဖြစ်တာလဲ... ”

ဒီလောက်ငွေတွေကို သမ္မာအာဇီဝနည်းနဲ့ ဒီရက်ပိုင်းလေးမှာ
ခေအောင် ဘယ်လိုရှာမလဲ။

ခင်ဘုန်းမြတ် ရင်ထဲမှာ ပိုးတွေတောက်နေသလို ဖူးလာင်သွား
မိသည်။

ကိုရိုကို အပေးထွက်မသွားစေချင်တာ...
ဥပဒေမဲ့တဲ့ လူ့စိတ်တွေထဲ ဝင်မိ၍ အမှောင်လောကထဲမှာ
နစ်နွမ်းသွားမှာ...။

အို... အဲဒီလို ခင်ဘုန်းမြတ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်၊
သူမ လက်က အော်ရိုတုတ်ပေါ့မှာ တင်ထားသည့် ရတနာဗူးအိ
ရောက်သွားသည်။

"ခါ ယူသွား ကိုရို... အဲဒီထဲက ပစ္စည်းက သိန်းသုံးရာလောက်
တန်တယ်... ကိုရို ထင်ရာလျှောက်သွားပြီ ဘာမှမလုပ်ရဘူး... ဒီပစ္စည်း
နဲ့ ကိုရို ပြဿနာကို ချင်းလိက်..."

ရဲနီရဲ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
ကားပေါ်မှာ ဒီလောက်အဖိုးတန် ပစ္စည်းပါလာမှန်း အ
တကယ်သိမထားခဲ့ပါ။

မျက်နှာတို့ အမြတ်သရုပ်အောင်၍ ပြုခဲ့တာက ငွေတို့ မြတ်မဲ့
က တစ်ရစ်ချင်း ချွေယူဖို့ ဖြစ်သည်။
သူ့လက်ထဲတို့ ရတနာဗူး အတင်းထည့် ဖေးနေသည့် ခင်ဘုန်း

မြတ် မျက်နှာလေးကို အံ့သြလွန်းစွာ...။

ပြီးတော့ သနားသွားမိတဲ့ မျက်ဝန်းတို့နှင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။
တကယ့်ကို အချစ်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ တိုးကွယ်ရှာသုလေးပါ ဆိုသော
ဘဝတွေနှင့် စိတ်ထဲမှာပင် ကရုဏာ ဖြစ်ခဲ့မိသည်။

ခင်ဘုန်းမြတ် ရဲနီရဲရဲ မျက်နှာက အပြောင်းအလဲတွေကို ဘာမှ
သတိမထားမိပေ။

ချစ်သူ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်နိုင်သော သူဌေးသမီးလေး
အဖြစ် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားသော မာန်ကလေးများ သူမမျက်နှာမှာ ရှိနေသည်။

ဘယ်နေရာ ဘယ်မှာတွေ့တွေ့ ရဲနီရဲ အတွက်ဆို ခင်ဘုန်းမြတ်
က ဘာအတွက်မဆို လက်တွန်းခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

"ဒီမှာ ဒီကောင်တွေ ဝိုင်းညစ်နေတယ်ကွာ... အလကား
အငတ်တွေ..."

"ဘာတဲ့လဲ ကိုရို..."

"မြရိပ်ညိုမှာ ဝမ်းတေးဘယ်လဲတဲ့ မြတ်ရယ်... ကိုရိုမှာ ဒီနေ့
အပိုပါမလာဘူး... သိပ်အရှက်ခွဲတဲ့ ကောင်တွေ..."

အဲဒီလိုလေး ပြောလိုက်သည်နှင့် ခင်ဘုန်းမြတ် လက်က ပိုက်ဆံ
အိတ်ဆီ ချောက်ပြိုသွား...။

“ပလာလလော့ခါးမှာ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ ကိုရဲ...”

အဲဒီလို အမှတ်တမဲ့ နေရာတွေမှာလည်း ကိုရဲကို အမှတ်တရ ပြဿနာလေးတွေနဲ့ တွေ့ရပြီ။

“ကိုရဲ” အဝတ်အစားဝယ်မလို့ မေမေ့ဆီက ငွေငါးသောင်း တောင်းလာတာ ခါးဖိုက်နှိုက် သုတ်သွားပြီ ထင်တယ်... သွားပါပြီကွာ တော်သေးတာပေါ့... လူတွေရှေ့ မရောက်ခင် သိလို့...”

အဲဒီလို ဖြစ်ပြန်တော့လည်း ခင်ဘုန်းမြတ် မနေတတ်စွာ သူ ကြိုက်တာတွေ လက်ညှိုးထိုးခိုင်းပြီး စိတ်ကြိုက်ဝယ်စေခဲ့သူ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုအနေအထားမှာ ဖြစ်ဖြစ် ကိုရဲအပေါ် ခင် ဘုန်းမြတ် သံသယ အနည်းငယ်မျှ မစင်ခဲ့ပေ။

“မြတ်ရယ်... သူ့မှာလည်း မြင်လိုက်ရရင် သောကတွေချည် ပါလား... နင့်လူ သိပ်မဟုတ်နဲ့ကားဘူး ထင်တယ်...”

“ငါလည်း သတင်းသွဲ့ဆွဲ ကြားမိတယ်... သူ့မှာ ဘာမိဘ အ တိုက်တာခြံမြေမှ မရှိဘူးတဲ့... သူ့ဦးလေးဆီမှာ နေတာတဲ့... ဦးလေး ကတော့ ချမ်းသာတယ် ပြောတာပဲ...”

“နောက်တစ်ခါ သူ့မှာဘာ အခက်အခဲ ဖြစ်ဖြစ်... နင် မဟု တော့... ဝါတို့တော့ သိပ်မကြိုက်တော့ဘူး...”

သိန်းသုံးရာတန် ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဘုန်းမြတ် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မှာ တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုးပေးပစ်ခဲ့တာ သူတို့တွေ သိကြရင် ဘယ်လိုနေကြမလဲ...

ခုချိန်ထိ ဒီကိစ္စကို ခင်ဘုန်းမြတ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဲ။ အဲဒီလို ကိုရဲအတွက် အမြဲအသင့် ရှိနေခဲ့တဲ့ မြတ်အပေါ် ဘာ ဖြစ်လို့ ကိုရဲ အလိုက်မသိခဲ့တာလဲ...

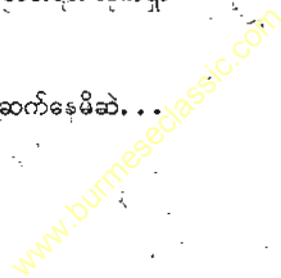
မြတ်ဖြစ်စေချင်တာက မြတ်ရဲ့နားမှာ ကိုရဲ အမြဲရှိနေဖို့ပါ။ ဟွေ့လိုက်ကြတဲ့အခါ ကိုရဲရဲ့ အထိအတွေ့ ကြင်နာမှုတွေ စွဲပြီ အောင် ပြောတတ်တဲ့ စကား။

တိမ်းမူးအောင် ယုတ်တတ်တဲ့ ရင်ခွင်...

ညီပုတ်နေတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို မြတ် ဖြေရှင်းပေးလိုက်တိုင်း ဝင်းကြည့်သွားတဲ့ ကိုရဲ မျက်နှာကို မေးကြည့်လိုက်ရလျှင် မြတ် ဘာပဲလုပ် ပေးရပေးရ။

ဒါကို သိရက်နဲ့ ကိုရဲရယ်... တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ကားလျှောက်မောင်းရင်း လိုက်ရှာ နေပေမယ့် ဘယ်မှာမှ မတွေ့။

ခင်ဘုန်းမြတ် အားမလျှော့နိုင်သေးဘဲ ရှေ့ဆက်နေမိဆဲ...

“ဟင့်...ဟိုမှာ ကိုရဲ့...”

ပုစွန်ဆီရောင် စပို့ရှပ်ပွပွ တောင်းဘိနက်ပြာနှင့် ကိုရဲ့ပုံစံက
အယ်နေရာက ကြည့်ကြည့် ထင်းနေအောင် ချောနေမြဲ။

“ကိုရဲ့...”

“ဟင်...မြတ်...”

တစ်ယောက်တည်း ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေသည်။

ရဲနီရဲက ချက်ချင်း ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

“အတော်ပဲ... ကိုရဲ့ နှမ မြတ်ဆီ လာမလို့...”

“တော်ပါးကိုရဲ့ရယ်... မြတ် ကျေနပ်အောင် လှိုင့်ပါအား...”

“ဘယ်လို ပြောစာယ် မြတ်...”

ရဲနီရဲ့ ဗျက်နှာမှာ ယူကူးမရတဲ့ အမူအယာတွေကြောင့် ထည်
တည်မဲ့မဲ့ကြီး ဖြစ်သွား၏။

“ကိုရဲ့တို့မှာ စီးပွားခရီး အခြေမဲ့သလို ဖြစ်သွားတော့ ပတ်ဝန်း
ကျင်က အထင်မြင်သေးပြီ... ကိုရဲ့ ရုန်းကန်နေရတာ ဘယ်သူမှ မသိ
ချင်လို့ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ဖြေရှင်းနေတာပါ မြတ်ရယ်... ဒါက
မြတ်မာတောင် အထင်လွဲနေတယ်ပေါ့...”

“ဟို... အထင်လွဲတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့်

မြတ် မြတ် ကိုရဲ့ကို အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်တာ... ကိုရဲ့ သိသားနဲ့
လေးရက်တောင် မြတ်ဆီ မလာတော့ မြတ် လွမ်းရတာ... အလူးအလှိုင့်
ပဲ သိလား...”

ရဲနီရဲ့ သက်ပြင်း ခိုးချိမိသည်။

တကယ်တော့ မြတ်ကို စတင်ရှောင်ရှားနေတာပါ။

သိန်းသုံးရာဆိုသော ငွေနှောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် ခြေရာ
ခံလာတာမျိုး သူ အဖြစ်မခံနိုင်။

ဒီလောက် တန်ကြေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်း ပျောက်သွားတယ်ပြောရော
သူကြီးက ယုံကြည်မယ်တဲ့လား...

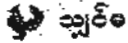
ပြီးတော့ မြတ်နဲ့ ပတ်သက်၍ သူ ဒီလောက် ရနိုင်ခဲ့လျှင် တော်
လောက်ပြီ ထင်သည်။

ကန်တော်ကြီး တစ်နေရာမှာ စားလေးရပ်သွားတော့ မြတ်ရဲ့
ဘိယလုံးလေးကို ရင်ခုန်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် သူ ရှုရှုညင်သာစွာ
ထွေးဖက်လိုက်သည်။

“ချစ်လိုက်တာ မြတ်ရယ်... ကိုရဲ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ဇန့်... ”

“ကိုရဲ့လေ မြတ်ကို သိပ်ချစ်တယ်... ဒါပေမယ့် မြတ်နဲ့ ကိုရဲ့အခြေအနေက
အိမ်ကွာသွားပြီ... မြတ်နဲ့နီးဖို့ဆိုတာ...”

www.burmeseclassic.com

“အိ... အဲဒီ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းတွေ သည်မပြောပါနဲ့... ကိုရဲသာ ခေါ်မယ်ဆို ခုခေါ်မလား... မြတ်လိုက်ရဲ့တယ်...”

“ကိုယ်တန်ဖိုးထားတဲ့ ချစ်သူကို ကိုရဲဒီလိုမျိုး ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို့ သဘောထားပြီး မယူရက်ပါဘူး မြတ်ရယ်... ကိုရဲတို့ လက်ထပ်ဖို့ ကိုရဲ ကြိုးစားနေပါတယ်...”

စကားလုံးလှလှလေး သုံး၍ ရဲနီရဲက လိမ္မာစွာ ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။

ဒီစည်းကမ်းကိုတော့ သူ တကယ်စောင့်စဉ်းခဲ့သည်။

မိန်းကလေးများစွာနဲ့ ဖတ်သက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် သူ လွန်ကျွန်းအောင် စော်တားခဲ့ပေ။

ဒီထိလည်း စိတ်မဝင်စား...

သူလိုချင်တာက ငွေ...

လောကမှာ အလှအပလေးတွေ ကြားမှာ ပျော်၍ မပင်ပန်းရဘဲ ငွေကို လုံးဖြန်းနိုင်ဖို့...

ဒီပြင် ရှုပ်ထွေးလာနိုင်တဲ့ ပြဿနာ အစိုင်အခဲတွေကို သူ မမေ့နှောက်ချင်။

ခပ်ဘုန်းမြတ် မျက်နှာနုလေးကို မော့စေ၍ အတန်ကြာ ဖူး

စူးစိုက်စိုက် ကြည့်တာ မျက်နှာကို တဖြည်းဖြည်း ငုံ့ခက်က ရှည်ကြာသော အနမ်းတွေ ပေးလိုက်သည်။

ဒါတွေဟာ တိမ်းမှူးစေတဲ့ အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတတွေပဲ မဟုတ်ပါလား...

“နောက်ကို ကိုရဲလာမှာပေါ့ မြတ်ရယ်... နုလို့ ထင်ရာကား လျှောက်မောင်းပြီး လိုက်မရှာနဲ့နော်... ကိုရဲ စိတ်မချဘူးကွာ...”

ကိုယ်လုံးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ထွေးဖက်၍ သူ့ဆီတော့ မြတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ့ရှေ့မှာဆို မြတ်ရင်ထဲမှာ ဘာအစိုင်အခဲမှ မရှိ။

သူလက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်တာလည်း မြင်သည်။

ခြံဝကို ထွက်အလာမှာ လက်သီးဆုပ်ကလေးနဲ့ ထုလိုက်တာလည်း တွေ့၏။

နောက်ဖက်က လျှောက်ထွက်လာကြတဲ့ လူကြီးတွေကတော့ သူတို့ကို မထူးဆန်းတော့သည့် သဘောနှင့် ခြံနဲ့ထိုက်ကြီးကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြရင်း သူတို့ဟာသူတို့ စတားပြော ထွက်လာကြသည်။

သူ့ဆရာ မိသားစုဆိုတာ ထင်ပါရဲ့...

ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ သူ ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးနေပါလိမ့်...

စိတ်ထဲမှာ ဒါကိုပဲ ဆက်တွေး၍ သိချင်လာသည်။

"သမီး ဘာကြည့်နေတာလဲ... မသွားသေးဘူးလား..."

နောက်ကနေ လာရပ်၍ ဒေါ်တမာခိုက ပြောသည်။

"ဪ... ဟုတ် သွားမယ် မေမေ... ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ တွေ့လို့..."

ကိုယ့်မှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပို့ ဟိုနားမသွားရဲ ဒီနားမသွားရဲ။

ခြံဝမှာ သူရှိနေမှာပဲ ခုနေသွားရကောင်းမလား...

ခင်ဘုန်း စဉ်းစားနေဆဲ...

တံခါးဝက လူခေါ်ဘဲလဲသံ မြည်လာ၏။

"ဟော... ဟိုမှာ မောင် လာခေါ်နေပြီ..."

သားအမိနှစ်ယောက် အတူ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

"အန်တီတို့ကို ကျွန်တော် လာခေါ်တာပါ..."

"အေးကွယ်... အန်တီက ဥပုသ်နဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတော့

သစာ ခစားဘူး... မင်း ညီမ လာလိမ့်မယ်..."

"ဟာ... ဟုတ်လား အဲလိုခန်း သိရင် စောစောက အဖော်တွေ

နဲ့တုန်းကတည်းက ကျွန်တော် လာခေါ်ပါတယ်... ကျွန်တော်က အန်တီ

နဲ့နှစ်ယောက် လာမယ်မှတ်တာ..."

အားတုံအားနာနှင့် ရိုးသားစွာ ဆိုခြင်းကို ဒေါ်တမာခို ဒကျနင်

မှာ ပြုံးသည်။

"ကဲ...ကဲ... သွားကြ..."

မောင်နဲ့သူ ပန်းချင်းယဉ် လျှောက်လာကြတော့ ခင်ဘုန်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်နေမိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့ဩနေမိသည်ကိုယ်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမို့ ယောက်ျားတို့နဲ့ ထိတွေ့ခြင်းမှာ အစိမ်းသက်သက် မဟုတ်ပါ။

အခု ယဉ်တွဲလျှောက်ရတာတောင် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုထိ လှုပ်ရှားနေတာ...

"မခင်ဘုန်းထက်..."

"ခင်ဘုန်းလိုပဲ ခေါ်လို့ရပါတယ်..."

မောင်က လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းကို ရပ်စစ်၍ ခင်ဘုန်းကို ကြည့်သည်။

"ကျွန်တော် အဲဒီလို မခေါ်မိအောင် တမင်ကြိုးစားနေတာ..."

"ရှင်..."

မောင်က လေးပင့်သော ခြေလှမ်းကို ဆက်လှမ်းသည်။

"ကျွန်တော် မခင်ဘုန်းဆက်နဲ့ မရင်းနှီးချင်ဘူး... ဒါပေမယ့် ခေါ်ချင်ပြောချင် နေပြန်တယ်..."

... ပြီးတော့ စိတ်ကို တခြားနှင်ထားချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်

ခြေဦးတွေက အဲဒီကိုပဲ လှည့်လှည့်နေတယ်...

... အဲ ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ... မခင်ဘုန်းဆက် သိလားဟင်..."

"ဟင်အင်း..."

ခင်ဘုန်း သူ့စကားဦးကို ပြောင်းလှည့်ဖို့ ကြိုးစား၏။

မောင်က သက်ပြင်းချကာ...

"မသိတာပဲ ကောင်းပါ်ဇာယ်... အားလုံးဟာ ကိုယ့်လမ်း

ကြောင်းပေါ်မှာ ကိုယ်ရှိနေသင့်တယ်..."

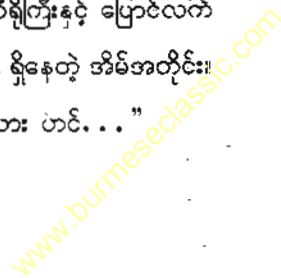
ဒဿနဆန်သော စကားတွေ ပြောနေပြန်သည်။

မီးညွှန်သင့်ခံထားရပေမယ့် အကောင်းတိုင်း ရှိနေသေးသည့် တိုက်ခြမ်းဘက်မှာ အပြင်က အမြင်ဆိုးသလောက် အထဲဝင်လိုက်တော့ သူ့နေရာနှင့်သူ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းတို့ ရှိနေလျှက် အတော်လေး ကြည့်ပျော်ပျော် ရှိသည်။

ညှော်ခန်းသပ်သပ် ထားတာမျိုး မရှိဘဲ ဘဲဥပုံ စားပွဲပိုင်းကြီးနှင့် ဆက်တီကုလားထိုင် ခုနစ်လုံးခန့် တင်ထားတာ တွေ့ရသည်။

ဘေးမှာ အတော်မြင့်သော နံရံကပ် ဘီရိုကြီးနှင့် ပြောင်လက် တောက်ပနေသော အိုးခွက်ပုံစံတို့က မိန်းကလေး ရှိနေတဲ့ အိမ်အတိုင်း။

"ဘယ်သူမှ လာမယ့်သူ မရှိတော့ဘူးလား ဟင်..."

“ဘယ်သူ့မှာမှ မှီဝဲတတ်... ထိုင် ခင်ဘုန်း အဲ... မခင်ဘုန်း ဆက် ဘာမှမစားခဲ့သေးဘူးဦးလား...”

“မစားခဲ့ဘူး... ကိုမောင်မောင် ဘာကျွေးမွေးမှာလဲ ဟင်...”

“အားလုံးကိုတော့ ဒန်ပေါက်နဲ့ ရေခဲမုန့်ကျွေးတယ်... ကြက် သားပလာတာလည်း ရှိတယ်... ဧဟုလားတွေ့ ချက်သလို ပဲဟင်းနဲ့လေ စောစောက ချစ်ချစ်စာတော့ ကြက်သားပလာတာကို ကြိုက်ပြီး ဘယ်သူ ချက်ပေးတာလဲ... မေးနေသေးတယ်...”

“ဟင်... ချစ်ချစ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...”

“အရင်တုန်းက ကိုယ့် အဲ... ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့ သမီးလေး... သူတို့ ခုနကပဲ ပြန်သွားကြတယ်...”

ခင်ဘုန်းအပေါ် သူစိတ်ထဲက ရင်းနှီးပြီသားဆိုတာ မောင် ဘယ် လိုထိန်းနေပေမယ့် ခင်ဘုန်းက သိနေပြီ။

“မခင်ဘုန်းဆက်တော့ အနုပညာသမား မဟုတ်လား... အနုပညာသမားတွေက အစားအသောက် အတော်ထိန်းကြတယ်လို့... ကြားဖူးနားဝရှိတာနဲ့ အဆီအဆိမ့်တွေဆို မခင်ဘုန်းဆက် မစားရဲမှာစိုးလို့ ကြာရံချက်နဲ့ ရှောက်သီးသုတ် လုပ်ထားတယ်... အစပ်ပေါ့ပေါ့ ချဉ်ချဉ် လေးပေါ့...”

“အို... ဒီလောက် စားစရာတွေ... ကိုမောင်မောင် တစ် ယောက်ထဲ စီစဉ်တာ...”

မောင်က မီးဖိုပေါ်မှာ နွေးထားသည့် ကြာရံချက်ကို ကြွ ပန်းကန်လုံးကြီးထဲ ခပ်ထည့်နေရင်း ပြုံးသည်။

“လူဆယ်ယောက်စာလောက် ချက်တာ ဘာအပန်းကြီးတာ မှတ် လို့ မခင်ဘုန်းဆက်ရဲ့... ဒန်ပေါက်က ဝယ်လိုက်တာလေ... ပဲဟင်းနဲ့ ပလာတာတော့ ကိုယ့်ဖာကိုယ် လုပ်ရတာပေါ့...”

... ဗူစီနံ ခရမ်းချဉ်သီး ငရုတ်သီးဆိုတာ မွေးမှာ ပြေးဝယ်ရင် အသွားအပြန် နာရီဝက်တောင် မကြားဘူး... ကားစီးရင် ခုနစ်မိနစ်နဲ့ ရောက်တယ်...”

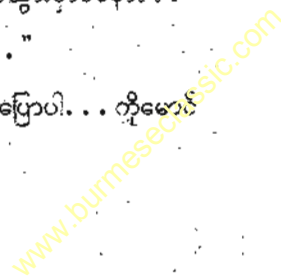
“ကြာရံချက်နဲ့ ရှောက်သီးသုတ်ကရော...”

“အဲဒါက တစ်ယောက်စာတည်း စပါယ်ရှယ် ချက်တာဆိုတော့ ပိုလွယ်ပါတယ်... ရှောက်သီးသုတ်က ကိုယ်ပိုင်တယ်လေ...”

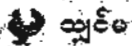
“အဲဒီ တစ်ယောက်စာကို တခြားရင်းနှီးတဲ့ တစ်ယောက်ယောက် တ စားမယ်ဆိုရင် ခင်ဘုန်းက နောက်ကျတော့ ငတ်သွားမှာပဲနော်...”

“ဘာလို့ငတ်ရမှာလဲ... ကိုယ်က ဟို...”

“ပြောတတ်သလိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောပါ... ကိုမောင်

မောင်ရယ်... ခင်ဘုန်း စိတ်မဆိုးပါဘူး...

သူက မလုံမလဲ ပြူးလျက်...

"ဘယ်သူ့မှ မမြင်အောင် သိမ်းထားတာပဲ... မမြင်တော့

ဘယ်သူက တောင်းမှာလဲ..."

ခင်ဘုန်း မျက်နှာလေးက ရှက်ရိပ်ဝဲဝဲလေးနှင့် ချစ်ဖို့ကောင်းနေပုံကို ငေးခနဲ ကြည့်ကာ မောင် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

ထည့်ပေးသည့် ပန်းကန်ပြားလေးထဲက ကြာခံချက်ကိုတောင် ခင်ဘုန်း မကုန်နိုင်။

"ဟင်... တော်ပြီလား... မခင်ဘုန်းဆက် ကျွန်တော်က မသောက်နိုင်မှာစိုးလို့... မြန်မြန်အေးအောင် ပန်းကန်ပြားနဲ့ ထည့်ပေးတာ..."

"တော်ပြီလေ... ရောက်သီးသူတ်ကလည်း စားအောင်လို့ အတော်စား ပစ်လိုက်တော့..."

"ဟောဗျာ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က နောက်ကျန်ခဲ့ပြီဆိုတော့ အင်္ဂလိပ် အစားကြီးတဲ့ကောင် ဖြစ်သွားပြီပေါ့..."

နှစ်ယောက်သား ရင်းနှီးစွာ ရယ်မိကြသည်။

"ရှင် ပန်းချီဆွဲတယ်ဆို..."

"ဟုတ်တယ်... အဲစကတော့ ရိုးရိုးပါပဲ... ခုတော့ ခတ္တုကြော်ငြာ မျက်နှာဖုံး အားလုံးပါ နာမည်လေးရလာတာနဲ့... ကွန်ပျူတာ ဝယ်ထားလိုက်တယ်..."

.. မခင်ဘုန်းဆက် စိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်တော့် စတူဒီယိုခန်းထဲ လိုက်ကြည့်ပါလား..."

ခင်ဘုန်းက အနည်းငယ်တွေနေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"သူ့အမေမည်း မတွေ့ပါလား..."

"အမေ အိပ်နေပါပြီ... မခင်ဘုန်းဆက်က ကြောက်လို့လား"

"ရှင်ရှိနေတာပဲ... ခင်ဘုန်း မကြောက်ပါဘူး..."

"အမေက ဒီလောက်မဆိုပါဘူးဗျာ... တစ်ခါတလေ သူ့စိတ် သူ မနိုင်တာနဲ့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သွားရင်သာ ဖြစ်တတ်တာပါ..."

ပြောရင်း သူ့ရဲ့စတူဒီယိုခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

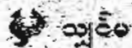
ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်လေးအောက်မှာ ပန်းချီကားတွေ ပစ္စည်းတွေ နှင့် ခင်ဘုန်း ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။

"မီးရှိပါတယ် မခင်ဘုန်းဆက်ရဲ့... ရဲရဲလာပါ..."

တောက်ခနဲ ဖီးလင်းသွားတော့ တစ်ခန်းလုံး ဝင်းထိန်သွားသည်။

"ဟင်..."

www.burmeseclassic.com

မျက်စိထဲမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်က ဆံပင်ရှည်တွေ တွဲခွဲ ကျလျက် ယောက်ျားတစ်ဦး ပွေ့ချီထားသည့် လက်ပေါ်မှာ သတ်လစ် မေ့မောနေသည့် သူမရယ်...

သူမကို ပွေ့ထားသူက...

"ဟို...ဟိုပုံက..."

မောင်က ခန့်ညားစွာ ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ရူးသွပ်ခြင်း တစ်ခုလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ..."

သူ့အလုံးအနှုန်းတွေ ပြောင်းသွားသည်။

စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလိုလိုနှင့်...

"အဲဒါ ခင်ဘုန်း၊ စီခြံထဲ စတင်လာမိတဲ့နေ့ကလား ဟင်..."

မောင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဟိုဘက်က မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပြီး ခပ်မော့မော့ လေး ပင့်ထားတဲ့ပုံက ဒီထဲက မင်းမျက်နှာကို နည်းနည်းပင့်တင်ပြီး မျက်နှာချည်း သက်သက်ဆွဲထားတာပေါ့... ဆံပင်တွေကတော့ မျက်နှာက နည်းနည်းမတ်နေတော့ လေတိုက်လို့ လွင့်နေသလို ဖြစ်သွားတယ်..."

ခင်ဘုန်းဆက် ရင်တွေတအားခုန်လာသည်။

ရှက်စိတ်နှင့် ကြောက်လည်း ကြောက်လာ၏။

ဟို... ပြန် ပြန်တော့မယ်...

ခင်ဘုန်း ချာခနဲ နောက်မြန်လှည့်တော့ မောင်က ရှေ့ကပိုက် ချပ်လိုက်သည်။

ခင်ဘုန်း... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာဟာ ဟင်

ခင်ဘုန်း မျက်နှာလေး ငုံ့ချဲ့၍ ခေါင်းခါပြစ်သည်

"စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် တစ်ခါတည်းပဲ ပြောပါရစေ..."

ကျွန်တော် ခင်ဘုန်းကို ချစ်တယ်...

ခင်ဘုန်း မျက်နှာ လုံးဝမော့မလာတော့ပေ။

"ဒီနေ့ ဒီလိုအခြေအနေ ဖန်တီးပြီး ပြောမယ်လို့ လုံးဝမရည်ရွယ်

ခဲ့ဘူးဆိုတာ ခင်ဘုန်း ယုံပါနော်... တစ်နေ့ပြောမယ်လို့လဲ သိဇဉ္ဇန်မချ ခဲ့ပါဘူး..."

... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်

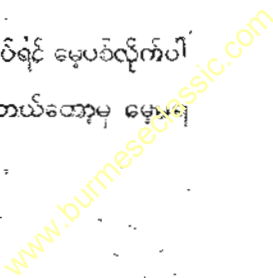
ရှေ့ဆက် အများကြီး ကြိုးစားရတာမှာမို့ပါ...

မောင်က ခင်ဘုန်းရှေ့က ဖယ်ပေးကာ အမြိုင်ကို ဦးဆောင်၍

ထွက်လာသည်။

"မပြောတဲ့စကားကို ခင်ဘုန်း... မကျေနပ်ရင် မေ့ပစ်လိုက်ပါ"

ဦးစားပေးဖို့ထိ အသိအမှတ်ပြုမယ် ဆိုရင်တော့ ဘယ်ထော့မှ မမှားချ

အောင် စွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေမိတဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်က အမြဲမျှော်လင့်နေ
ဆဲဆိုတာ ကြီးပြောထားပါရစေ...”

ဪ... သူ ရည်းစားစကား ပြောတာကလဲကွယ်...

“မောင်ထွေးကလည်း လောလောဆယ် နေမကောင်း ဖြစ်နေ
တာနဲ့ သားရယ်... မင်းအားရင် အန်တီကို ဧည့်ခံပွဲ လိုက်ပို့ပေးပါလာ
ကွယ်...”

“ဪ... ရပါတယ် အန်တီ... ကျွန်တော် အားပါတယ်”

ခင်ဘုန်းက သူတို့ ထွက်လာအော့ အိမ်မှာ ရှိမနေပါ။

ဧည့်ခံပွဲဆိုတာကို ရောက်တော့ လူတွေ အတော်စည်းကားတာ
တွေ့၏။

“လောလို့ မရတဲ့လူတွေရှိတာ လာရတာ... ဒီလို မွေးနေ့ပွဲ
မျိုး အန်တီတယ်လဲ မလာချင်ပါဘူးကွယ်...”

ကားရပ်တော့ ဒေါ်တမာချိုက ညည်းသည်။

"မင်း မဆင်းတော့ဘူးလား... တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား..."

"မဆင်းတော့ဘူး အန်တီ... အေးဖေးဆေးဆေးသာ နေပါ..."

ကျွန်တော် ဒီကပဲ စောင့်ပါမယ်... "

ဆက်မခေါ်တော့ဘဲ ဒေါ်တမာချို ဧည့်ခံပွဲရှိရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း လာပြီ..."

"အန်တီလာပြီ..."

မွှေးနွေရှင်ရော သူမကပါ ထွက်ကြိုကြသည်။

"မာမိရေ... အန်တီကို ဧည့်ခံထားနော်... စန္ဒီလေး ဟိုမှာ သွားကမလို့..."

"သွားပါ... ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေလည်း လာနေပြီ... သွားပါ အသီရယ်... ကိုယ်က လူစိမ်းမှ မဟုတ်တာ..."

မွှေးနွေလက်ဆောင် ထုပ်ကိုင်၍ ဒေါ်သီသန့်က အားနာဟန် နှင့်ရယ်သည်။

"အဟင်း... ခဏလေးနော် ချီး... ပြီးရင်လာခဲ့မယ်..."

"ရတယ်ဆို..."

ချက်ချင်း ရောက်လာသည့် စားစရာတွေကို မယူကာ လူ့စဉ်

ခသာ ဝိုင်းတွေနှင့် တေးရာ အစပ်ထောင့် စားပွဲကို ဒေါ်တမာချို ရွေ့ထိုင်သည်။

သူနှင့်တစ်လျှက် ခြံထောင့်မှာ ပြာလဲ့လဲ့ မီးမိုန်မိုန်လေး ထွန်းထားသည့် ဒူးဆစ်လောက် သစ်ပုတ်ပင် အစုလေးတွေ ကြားထဲမှာ အတွဲလိုက်ကနေကြတာ တွေ့ရ၏။

ကြည့်စမ်း...

ပြောတော့ မွှေးနွေတဲ့...

လူငယ်တွေတင်မက လူကြီးတွေပါ ကနေကြသည်။

ငြိမ့်ငြိမ့်လေး လှုပ်ခတ်ရုံ တီးပေးနေသည့် တေးသွားက တစ်စုံတရာသော တွန်းအားကို ပေးနေသည်သို့ ရှိ၏။

"ဟင်..."

ဇူရူသော ဒေါ်တမာချို မျက်လုံးထဲမှာ စုံတွဲတစ်တွဲက ဝင်လာ၏။

လက်ချင်းဆတ် ခါးချင်းဖက်လို့...

ပေါင်ချင်းထိလိုက် ရင်ချင်းထိလိုက်...

ပြီးတော့ မီးရောင်မိုန်သထက် မိုန်တဲ့ဆီ...

"တောက်..."

မျက်လုံးထဲမှ မီးဝင်းဝင်း တောက်သွားသည်။

ခြေလှမ်းတွေက အဲဒီ စက်ဝိုင်းထဲ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဝင်သွား
မိမ့်နိုး မသိ။

သမီးဆိုသည့် ဇောအဟုန်ကြောင့် လူမှုရေးတွေ စောင့်ထိန်းခြင်း
တွေကို သတိမရတော့... .

“သမီး...”

အံ့ကြိတ်သံနှင့် ကြိတ်ခေါ်၍ လက်တံတောင်ဆစ်မှ ဆွဲကိုင်ကာ
ဆတ်ခဲနဲ့ ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဟင်... မာမီး...”

ခင်ဘုန်းမြတ်နဲ့ ကနေတဲ့ ဒပ်ချောချောလေး မျက်နှာတင်းသွား
ကာ ဒေါ်တမာချိုကို ဘုကြည့်ကြည့်၏။

“သမီးတို့ ကနေတာကို ဘာလုပ်တာလဲ မာမီး...”

“မကရဘူး... ဒီလို ကတာမျိုး မာမီး လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး...”

ဒေါ်တမာချို ဆွဲခေါ်သွားရာသို့ ခင်ဘုန်းမြတ် ရုန်းရင်းဆင်
ခတ်လေးပါလာသည်။

သူတို့တို့ လူတစ်ချို့ လိုက်ကြည့်နေကြပေမယ့် ရုပ်ပျက်ဆင်
ပျက်တော့ ဖြစ်မသွားပါ။

“လွတ်... လွတ် မာမီး သိပ်ရှိုင်းတယ်... မာမီး လုံးဝ တေရေး
ဘူး...”

“ဘာ...”

လူမရှိတဲ့ မှောင်ရိပ် အကွယ်ကျတော့ ခင်ဘုန်းမြတ်က အတင်း
ဆောင်ရုန်းကာ ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့သည်။

“မြတ်က ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့နေသလိုမျိုး လာဆွဲခေါ်တာ...
မာမီး သက်သက်ပါဝါပြတာ... မြတ်ရဲ့ အရှက်ကို ခွဲတာ...”

“အရွယ်ရောက်လို့ ရည်းစားထားတာကို မေမေ တာမှမပြော
ဘူး... ခုဟာက မြန်မာမိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု
ဆီမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်နေလို့ နေမှန်းမသိ... ပျောက်ကွယ်လုလု
နဲ့ရောင်မှိုနီမှိုနီနဲ့ စိတ်ကြွတေးသွားနဲ့ ကပ်နေထပ်နေတာ... အဲဒါကမှ
သကယ် ရှက်စရာ... ဒါကို ရှက်ရမှန်း မသိဘူးလား...”

“မြတ် တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ... ကနေကြတာ
အားလုံးအတူတူပဲ...”

“အားလုံးကို ပြောရအောင် မေမေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး... မင်းက
မိမ့်နိုးထားတဲ့ သမီး... ငါသမီးက ဒီအလုပ်မျိုး တယ်တော့မှ မလုပ်ရ
ဘူး...”

“ဪ... ဒါမျိုးကျတော့ ငါ့သမီးတဲလား...”

ခင်ဘုန်းမြတ်က နာကျည်းစွာ ရယ်သံပြုသည်။

“တစ်သက်လုံး မဆိုင်သလို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ခုကျမှ သမီးတော် လိုက်ပြန်ပြီလား... ဒီမှာ မာမီး... မြတ်ဘဝမှာ မိခင်တွေက မရခဲ့သလို မိခင်ရဲ့ ဆုံးမပုံပြင်မူလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး... ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို ဟာ ဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး မာမိ ကိုယ်တိုင်လည်း ပစ်ထားခဲ့တာပဲမို့လား... ပြီးတော့ နှိုင်းစိုင်းခဲ့ သားသမီးမျိုး မွေးထုတ်ခဲ့မိတဲ့ နောင်တမျိုး မာမိရေချင်တာ ဆို...”

ခင်ဘုန်းမြတ်က တစ်လုံးချင်း ချေပနေသည်။

“အဲဒီကတည်းက မြတ်ကလည်း သမီးမိက်အတွက် မာမိ နောင် တမရရအောင် မြတ်မှာ ဒက်ဒီ-တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်လို့ သတ်မှတ် ပြီးသား...”

“ဟာ... ဘာပြောတယ်...”

ဒေါ်တမာချို အသားဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည်။

“မြတ်က ဒက်ဒီမွေးတဲ့ သမီး... ဒက်ဒီ ခင်းပေးတဲ့ လမ်းခေါ် မှာ လျှောက်မှာပဲ... မာမိ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်ဖို့... မာမိဆိုမှာ မှာ သေးတစ်စုံပဲ ရှိနေပြီမို့လား... မြတ်က ရုပ်သေးရုပ် မဟုတ်ဘူး... မြတ်

ကို ကြီးဆွဲဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားနဲ့...”

“တောက်...”

ခင်ဘုန်းမြတ် မျက်နှာထက်သို့ ဖြန်းခနဲ လက်ပြန်တစ်ချက်ရိုက် ချလိုက်မိသည်။

ဒေါသက မကျေနပ်သေး။ ကျားသစ်မလေးလို စူးစူးရဲရဲ တစုံတညြ ဖျတ်ခနဲ မော့ထက်လာတဲ့ ကျွန်တို့မျက်နှာ တစ်ခြမ်းပေါ် နောက်ထပ် တစ်ချက် အချိန်ပြင်းစွာ ကျသွားပြန်၏။

“မာမိနော်...”

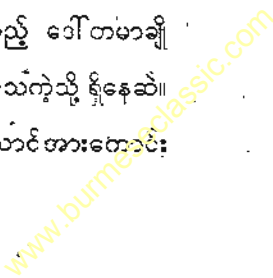
ဒေါ်တမာချိုကို ခင်ဘုန်းမြတ် ကိုယ်လုံးချင်း ပြေးတိုက်လေ သည်။

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လန်ကျတော့မည့် ဒေါ်တမာချို နောက်မှာ ရုတ်တရက် ရောက်လာကာ ဖေးမလိုက်သူက မောင်။

“တော်ကြပါတော့ဗျာ... အန်တီ... အန်တီလည်း စိတ်ထိန်း ပါ... ဧည့်ခံပွဲမှာ လူတွေ သတိထားမိကုန်ရင် မကောင်းပါဘူး...”

ရက်ဒေါသများနှင့် တုန်ယင်ကြေကွဲနေသည့် ဒေါ်တမာချို ဘိုယ်လုံးကြီးက မောင်လက်ပေါ်မှာ မတ်မတ် မရပ်နိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေဆဲ။

ခင်ဘုန်းမြတ် ဒေါသတွေက တောက်လောင်အားကောင်း

လျက်...

“မကျေနပ်ဘူး... မြတ်ရဲ့ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်တာ...

ရှင်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး သိလား...”

နောက်မှာ ပေါက်ကွဲကျန်ခဲ့သူကို မောင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ဒေါ်တမာချိုကို ကားပေါ်ထိ တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

မျက်ရည်စက်တို့ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းနေလျက် အရပ်ကြီးပြတ် ပါလာရှာသည့် ဒေါ်တမာချိုကို မှုကြာမခဏ ခွဲကြည့်ရင်း...

ကားမောင်းလျက်က မောင် အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ ပီသည်။

သူတို့ ဖိသားစု အကြောင်းကို လူအတော်များများ သိထားကြ သလို မောင်လည်း သိပါသည်။

အထူးသဖြင့် ခင်ဘုန်းဆက်နဲ့ ခင်ဘုန်းမြတ်ရဲ့ ကွာဟချက်တွေ အတော်လေး သံဝေဂရစရာ ကောင်းသလို။

တယူသန် အတ္တမာနတွေရဲ့ အစွန်းရောက်မှုကလည်း ကြောက် စရာကောင်းလှသည်။

တကယ်တော့ အစွန်းရောက်အတ္တ ဖြစ်လာသူတိုင်းရဲ့ အထူး အခေါ်မှာ မျှတမှု မရှိတတ်ပေ။

ငါပြောတာသာ အမှန် ငါလုပ်တာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ မာနက အဆိပ်တောက်တွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား...

ဒီဖိသားစုရဲ့ ဘဝက တယူသန် မာနများကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့ လျှင် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း ရနိုင်သော ဘိမ်ထောင်ရေးက ပြိုကွဲခဲ့မှာ မဟုတ် သလို့။

ဆန့်ကျင်ဘက် ဒီညီအစ်မ ဆိုတာလည်း ဖြစ်လာခဲ့မှာ မဟုတ်။

ဒါပေမယ့် ဒါကို ဒီနေ့ချိန်ထိ ကာယကံရှင်တို့ ကိုယ်တိုင် လက် မခံနိုင်စွာ ရှိနေကြဆဲ...

“ကိုမောင်မောင်က မေမေ ခေါ်သွားတော့ လိုက်တယ်နော်”

“ဗျာ...”

“ဪ... ခင်ဘုန်း ခေါ်တော့ ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူးလေ ကိုမိမိမှာ ကျွေးဖို့မွေးဖို့ ခေါ်တာတောင် မလာတဲ့ဟာ...”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ...”

“ပြောပါအုံး...”

“ခင်ဘုန်းနဲ့ သွားရတာနဲ့ အန်တီနဲ့ သွားရတာ မတူဘူး... ခင်ဘုန်းနဲ့ သွားတာကျတော့ ကိုယ်က ခင်ဘုန်းရဲ့ ဒါရိုင်ဘာလို့ အထင်မခံနိုင်ဘူး... ဒါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာပါ...”

“ဟို... ဘာဆိုလို့လဲ... မေ့မေ့ကျတော့ရော...”

“အန်တီနဲ့ဆို ဘာထင်ထင်ပေါ့...”

“ဟင်... ကိုမောင်မောင် အယူအဆကလည်း ခင်ဘုန်း နားမလည်တော့ဘူး...”

မောင်က တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ဖူးခဲ့သေးသော ခန့်ညားစွာ ပြုံးခြင်းကိုဆောင်၏။

“ကိုယ်က ခင်ဘုန်းရဲ့ နောက်မှာ မနေနိုင်လို့ပေါ့...”

“ဟင်...”

“အန်တီ နေကောင်းရဲ့လား ခင်ဘုန်း...”

မေမေ အခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မောင်က ထိုင်စောင့်နေသည်။

“နေကောင်းသွားပါပြီ...”

ခင်ဘုန်း ယဲ့ယဲ့လေး ပြုပြုကာ မောင့်ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုမောင်မောင် ဒီနေ့ အလုပ်မသွားဘူးလား...”

“မသွားဘူး... နေ့လည်ပစ္စည်းယူမယ့် လူတွေလာမှာလေ...”

မနေ့က စိတ်မကောင်းစရာ အဖြစ်လို ပြန်မဝမ်းအောင် နှစ်ယောက်လုံး ရှောင်နေမိကြသည်။

ပ သျှင်မ

“ခင်ဘုန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ်ကပဲ အရိပ်ဖြစ်ချင်တာ...”

ခင်ဘုန်း သူ့ကို ခပ်စူးစူးလေး ကြည့်နေမိသည်။

“ဘယ်သူကရော ရှင့်ကို ဒေရိုင်ဘာလို့ သတ်မှတ်ပြီး ခေါ်တာမို့ လို့ပဲ...”

“ဒါဖြင့် တစ်ခုခု သတ်မှတ်လိုက်လေ...”

“ဘယ်လို သတ်မှတ်ရမလဲ...”

“ခင်ဘုန်း သိပါတယ်ကွာ...”

နှစ်ယောက်သား ပြုံးတုံ့တွဲနှင့် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိကြ
တာ ခင်ဘုန်းကစ၍ မျက်လွှာချ၏။

“ခင်ဘုန်း... မင်း ကိုယ့်ကို စဉ်းစားပေးတယ်ပေါ့နော်...”

မောင့်အသံက ဝမ်းသာမှုကြောင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တုန်ယင်နေ
သည်။ ခင်ဘုန်းက နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

“ခင်ဘုန်း...”

“...”

“ခင်ဘုန်း... ကိုယ့်ကို ချစ်လားဟင်...”

ခင်ဘုန်းက သူမ လက်ချောင်း ဖွေးဖွေးနုနုလေးတွေကို
အမိပ္ပာယ်မဲ့ ဆုပ်နယ်နေရင်း မျက်နှာလေးကို တအားငဲ့ချထား၏။

မောင် သဘောပေါက်သွားပါသည်။

ရင်တွေ အဆမတန် လှုပ်ရှားနေတာလည်း စကားပြောလို့
တောင်မရ။

“ကိုယ့်ကို ဖြေပါအုံး... ခင်ဘုန်းရယ်... ကိုယ်ဝမ်းသာနေတာ
ကို တရားဝင် ခွင့်ပြုပေးပါ...”

ကြည့်ပါအုံး... ဒါ ပိတ်တားပေါ်မှာ အမူအယာ အမျိုးမျိုး
သရုပ်ဆောင်ပြနေတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလေးတဲ့...

အရက်သည်းနေသည်က မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ပန်းသွေးစို့
လျက်...

“ရှင်... ရှင် ပြန်တော့လေ...”

“ဟောဗျာ...”

ရိုးလွန်းတဲ့ မောင့်မျက်နှာမှာ နားမလည်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်
လျက်...

ခင်ဘုန်းက ရှက်မျက်စောင်းလေးထိုး၏။

“ခုချိန်ကစပြီး ရှင့်နာမည်ကို ခင်ဘုန်း ခေါ်မယ်...”

မောင်... သူ့နာမည်က မောင်...

အဲဒီနာမည်ကို မခေါ်ရဲပါဟု ခင်ဘုန်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ဒါဆို အခု မောင်လို့ ခေါ်မယ်ဆိုရင်...

မောင် အတိုင်းအဆမရှိ ပျော်သွားလေသည်။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ ခင်ဘုန်းရယ်... ဒါဆို ခုခေါ်ကြည့်ပါလားဟင်..."

"ဟား... ဒါတော့ ရှက်သေးတာပေါ့... သူ ပြန်တော့ကွာ..."

"ဒီကလည်း အဲဒီရက်တာလေးကို ထိုင်ကြည့်နေချင်သေးတာပေါ့..."

"ဟင်အင်း... ပြန်တော့..."

မောင် ကျေနပ်ပြီးနှင့် ထရပ်လိုက်ရသည်။

"ဒါဆို မောင် ပြန်တော့မယ်... နောက်တစ်ခါ တွေ့ရင် မောင်တောင်းတဲ့အဖြေကို ခုလို သွယ်ဝိုက်မဖြေရဘူးနော်..."

ခင်ဘုန်း သူ့ကို ပြုံးပြချို ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ ညိတ်သည်။

"ဟား... ပျော်လိုက်တာကွာ..."

မောင်နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးနေလိုက်တာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိ

"မေမေ... စောစောက ထွက်သွားတာ မေဖေကားမို့လားဟင်... တအား မောင်းထွတ်သွားလိုက်တာ မေမေနဲ့ စကားများသွားတာလား..."

ဒေါ်တမာချို မျက်နှာမှာလည်း ဒေါသမပြေသေးပုံနှင့်...

"ဟုတ်တယ်... သူ သမီးနဲ့ မောင်ကိုစွဲကို လာပြောသွားတာ"

"ဟင်..."

ဒီလောက်ထိ မြန်မြန် လူတွေ သိကုန်သတဲ့လား...

ခင်ဘုန်း မျက်နှာလေး နီသွားသည်။

"သူတို့ သားအဖကို မေမေ စိတ်နာတယ်... သမီးကြီးကိုပါ"

မေမေ ရင်နာစွာ မေ့ပျောက်ထားလိုက်ပြီးပြီ... သူတို့နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်

.....

“အလေတ ဘာတဲ့လဲ ဟင်...”

“အရူးရဲ့သားနဲ့ သဘောမတူဘူးတဲ့... သမီးအညွန့်တို့
စိုးသတဲ့...”

ပြော၍ ဒေါ်တမာချို ခပ်မဲ့မဲ့ ရယ်သည်။

“တကယ်အညွန့်ကျိုးတော့မယ့် သမီးကိုတော့ ပြုပြင်ဖို့ မပြင်
စားဘဲ... သူက မေမေ့ကို ပါဝါပြုချင်တာ တစ်ခုပဲ မြင်တာ... သိပ်
တရားကျဖို့ ကောင်းတဲ့လူ...”

မေမေ ဒေါသသိပ်ပြစ်နေမှန်း သိ၍ ခင်ဘုန်း ဘာမှထပ်မမ
တော့ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်တမာချို ရင်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်နေမှုကို ပင့်သက်ရှိယ်
မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မောင်ဆိုတဲ့ ကလေးအပေါ် သမီး စိတ်ဝင်စားနေပြီမှန်း သိ
လိုက်ကတည်းက ဒီကလေးရဲ့ ဘဝကို သိရအောင် အပြင်မှာလည်း စုံ
ခဲ့သလို...

ကိုယ်တိုင်လည်း မေးကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ...

ဘာမှ မကျေနပ်စရာ မရှိ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ဒေါ်တမာချို မြင်တာက တစ်မျိုး။
ငွေနဲ့ဂုဏ်နဲ့မြင်တဲ့ ဦးဘုန်းသော်ရဲ့ အမြင်ကတစ်မျိုး။

မောင် နေပုံထိုင်ပုံ ပြောဆို ဆက်ဆံပုံ အမူအယာ အယုံအဆ
ဦးတော့ ပညာတတ် ဘာလိုသေးလို့လဲ။

သမီးလေးကလည်း မြတ်နိုးသည်လေ...

“လူလေးက အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရထားရက်နဲ့ ဒီအလုပ်ကို ဘာလို့
လုပ်တာလဲကွဲ့...”

“လုပ်မှာပါ အန်တီ... ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ကျွန်တော့်
အပေါ်ကျေးဇူးရှိခဲ့တဲ့ မိသားစုအပေါ် ကျွန်တော် ငှဲနေရလို့ပါ...”

“ပန်းချီလည်း ဆွဲတယ်ဆို...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

မောင်က သူ့ဘဝနဲ့ မိသားစု အကြောင်းကိုပါ အားလုံးပြောပြ
ခဲ့သည်။

သိပ်တော့ မဆန်းလှပါ။ သူ့ဌေးသမီးနဲ့ သူ့ရဲ့ အရိုင်းဘာ ညားကြ
လေသတည်းဆိုတော့ မိဘတွေက အမွေဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း။

သူ့ဌေးသမီးပီပီ ချစ်တာတစ်ခုပဲသိတဲ့ မောင့်အမေက ဘာမှ
လုပ်ကိုင်မစားတတ်။

www.burmeseclassic.com

ကံမကောင်းချင်တော့ အဖေ ဘယ်လောက်ပဲ အပင်ပန်းခံခံ
စားဝတ်နေရေးက မပြေလည်။

တစ်နေ့တော့ အဖေ အလုပ်တစ်ခု ရလာကာ ကြိုတင်ငွေထုတ်
လာခဲ့သည်။

ဇွဲကို ဆိုက္ကားနဲ့သွားကြတော့ ကျောင်းတက်နေသည့် မောင်
ကမပါ။

ကံကြမ္မာသည် မောင်အဖေကို ထိုနေ့မှစ၍ ကံဆိုးခြင်း လက်
ဆောင်များကို တရစပ် ပေးခဲ့ပါစေ့သည်။

မှတ်တိုင်သို့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ရောက်အောင် တ
ကြမ်း ကျော်တက် မောင်းနှင်လာသည့် လိုင်းကားတစ်စီးနှင့် အချိန်ပြင်းစွာ
တိုက်မိလေတော့သည်။

ချင်းချင်းနီနေသော သွေးများ...

ရှေ့မှာ သမီးလေးကို ချီပွေ့ရင်း စီးလိုက်လာသည့် သားအ
နှစ်ယောက်၏ မြင်ကွင်းက မမြင်ရက်စရာ။

ဆိုက္ကားနှင်းသူက ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရပြီး အသက်မသေခဲ့သော်
လည်း ဦးမောင်နိုင်တို့ သားအဖက ပွဲချင်းပြီး နေရာမှာတင် အသက်
သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။

ဒီမှာကတည်းက ဆေးရုံပေါ်မှာ အချိန်အတော်ကြာ ကုစား
လာခဲ့ရသည့် ဧဝိသန္တာ စိတ်ဝေဒနာသည်...

နောက်ဆုံး သားကြီးကို ခေါ်ရင်း မိဘများထံ ပြန်လာခဲ့ကြသည့်
အခါမှာတော့ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ချေ။

"ခုမှ လာရသလား သန္တာရယ်... မိဘဆိုတာ စိတ်ဆိုးတုန်း
ကပေါ့... ကိုယ်က သားသမီးပဲ... ညည်းတော်တော် မာနကြီးတဲ့
မိန်းမ..."

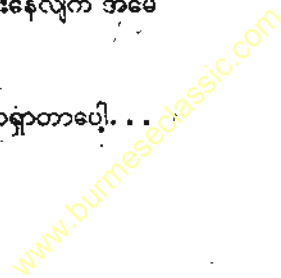
"ခုမှတော့ အလာကောင်းပေမယ့် ညည်းအခါ နောင်းသွားပြီ"

"သမီးလုပ်သူကို ဘယ်မှရှာမရတော့ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ ညည်းအမေ
အသွားတယ်လေ... ညည်းအဖေလည်း နာတာရှည်ဖျားရင်း ကိုယ်တစ်
ဦးလေဖြတ်သွားလို့ ညည်းတို့ ဘဏ္ဍာထိန်းကြီးကပဲ သစ္စာရှိရှိ ပြုစုခဲ့တာ
ဦး..."

ဒီတုန်းက ဝိုင်းစက်စွာ ပြောကျယ်နေသည့် အမေမှတ်လုံးတွေ
ကို ခုချိန်ထိ မောင့်မှတ်လုံးထဲက မထွက်။

နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်လျက် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေလျက် အမေ
ဘာင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားပုံ...

"သူ့ခမာ ဒုက္ခတဖြစ်တော့ သမီးကို ပိုတမ်းတရှာတာပေါ့..."

ညည်းအဖေကံဆိုးပါတယ်အေး...

ပြောပြတဲ့ လူတွေကလည်း နားထောင်ရသည့် လူကိုမှ မငဲ့ညှာပတ်ပတ်နက်နက် ပြောကောင်းနေဆဲ...

“တစ်နေ့ ညည်းတို့ အိမ်မှာ ဘဏ္ဍာထိန်းကြီး မရှိတုန်း ပီးထလောင်ပါလေရော... မီးကြိုးက ရှေးခဲဖြစ်တာဆိုလား... အဲဒီမီးလောင်တဲ့ထဲမှာ ညည်းအဖေ...”

“တော်ပါတော့... တော်ကြပါတော့...”

မီးတောက်နေသည့် နှလုံးသားတို့ကို ထိန်းချုပ်မရနိုင်တော့သည့် ပေါက်ကွဲခြင်းများဖြင့် ဒေါသန္တာ...

“ဟာ... အမေ...”

“သန္တာ...”

“ရုတ်...”

မျက်စိတစ်မှိတ် အတွင်း အမေ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားသည်မှာ အုတ်နံရံဆီသို့...

အမေတို့ ကားတိုက်ခံရစဉ်က မောင် ကျောင်းတက်နေချိန်ပိုပါမသွားခဲ့ပါ။

ခုလည်း အမေက အရှင်လတ်လတ် သူ့ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွား

ခဲ့ပြန်ပြီပဲ ပါမသွားခဲ့ပါ။

ဒဏ်ရာပျောက်အောင် ကုနိုင်ခဲ့မေမယ့်က အမေဘဝမှာ သားဆိုတာ ဘာမှမသိတော့ မရှိတော့ပေ။

သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားရှာသည့် အမေ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း မောင် ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်တော့ပဲ ရရာအလုပ်ကို ကြုံသလို လုပ်ခဲ့ရသည်။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းထဲမှာ သူဌေးတိုက်တာ ခြံမြေတွေကြားထဲ သူ့တို့ သားအမိမှာ မက်မောစရာ ကောင်းလောက်သည့် ခြံကျယ်ကြီး ခြံပါလျက် နေရတော့ မီးလောင်ငုတ်တို တစ်ချို့နှင့် မြင်မကောင်းတော့သည့် တိုက်အုံကြီးထဲမှာ...

ဒါပေမယ့် အားငယ်စိတ်တော့ ခြေစိပါ...

သူ့ကို ဒီခြံပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်ဖို့ အသိမှတ်ပြုပေးပြီးသည့် အတွက်ပင် မောင် ကျေနပ်လှပါပြီ။

ကံကောင်းချင်တော့ မောင်တို့ ကျောင်းဆရာကြီးနှင့် အမှတ်မတိုင်ဆိုင်ကာ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးလေးခုနှင့် အောင်မြင်ထားသည့် အညှိတစ်ယောက်၏ ပညာရေးကို နှမေ့လျော့ မောင် ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်ဖို့ လိုလေသေးမရှိ ကူညီခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး အမေအတွက် စောင့်ရှောက်ဖို့ အိပ်မက်မလေး တစ်
ယောက်ထားပေးရှာသည် အထိ။

မောင်တို့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ဆရာကြီး၏ အကူအညီ
ကောင်းမှုကြောင့် အလုပ်ပေးထားရသူ သူငွေဦးဘမော်ကလည်း လိုအပ်
တာထက်ပင် ပိုမိုသော စောင့်ရှောက်ပေးကမ်းမှုတွေ ပြုခဲ့ပါသည်။

ဒါလည်း သိပ်တော့ မကြာလိုက်ပါ။

ဆရာကြီး နယ်ပြောင်းသွားရသလို သူငယ်ချင်း ဦးဘမော်မောင်
လည်း ရုတ်တရက် ဆုံးသွားခဲ့ပြန်သည်။

မောင်ပညာမစုံသေးမီ ထောက်ပံ့ကူညီမှုတွေ ပြတ်တောက်
လျက်...

မောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တာ ဆွဲမို့
သည်အထိ။

"သူတို့ မိသားစုက သူငွေဆုံးပြီး ကတည်းက မင်းကို အကူအ
တွေ ပြတ်တောက်ပစ်ခဲ့တာပဲ... အခုမင်းက ကိုယ်ဘွဲ့ရတဲ့ အလုပ်
တောင် မလုပ်ပဲ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ကုမ္ပဏီဟောင်းကြီးမှာ ဝင်ပြီး အနမ်း
ခံဦးပေးနေရတာလဲ..."

ဒေါ်တမာချို သွေးတိုးစကားဆိုရင် မောင်ကို သွေးတိုးရမ်းခဲ့

ဝါ၏။

မောင်က တည်ငြိမ်သော အပြုံးနှင့်...

"တစ်ခုတည်းစားဖူး သူကျေးဇူးပဲ အန်တီရဲ့... ကျွန်တော်က
ဦးဘမော်ရဲ့ အကူအညီများစွာနဲ့ သူ့ရဲ့ထင် အလုပ်ပေါင်းများစွာကို
စားထားခဲ့တဲ့သူပါ... ဦးလေးမော် မရှိတဲ့နောက် ယောက်ျားသား မရှိတော့
ပဲ လုပ်ငန်းတွေကို မနိုင်မနင်း ဖြစ်ကုန်ခဲ့တဲ့ မိန်းမသားတွေကို ကျွန်တော်
ပေးဆပ်ရတာ နည်းတောင်နည်းပါသေးတယ်..."

သူမ ကျေနပ်စွာ နို့ခဲသည်က မောင့်ရဲ့ အဖိစကားလုံးတွေ...
မိခင်ကို စိတ်မနှံ့သူ တစ်ယောက်လို မဆက်ဆံပဲ ရိုသေကိုင်းရှိုင်း
စာတ်တာ...

ကျေးဇူးသိတတ်တာတွေ...

ပြတင်းတံခါးတွေ ပိတ်တောမယ့်ဆဲဆဲ မောင်တို့ ခြံထဲဆီ လှမ်း
ကြည့်ဖြစ်ရင်း ဒေါ်တမာချို ပြီးခဲ့တာတွေကို တွေးတောဝေးမောနေမိခြင်း
ရယ်ပါ။

ယခု သူမ မြင်ကွင်းထဲမှာ...

အဝတ်တွေ ရေညစ်ချ တဖျန်းဖျန်း ခါချလျက် တန်းကြီးမှာ
အကျအန ဖြန့်လှန့်နေသည့် မောင်ဆိုသော ကောင်လေး...

လူကြီးဝတ် ရင်ဖုံးလက်ရှည် အင်္ကျီများနှင့် ထမီတွေ သုံးလေး
ထည်။

ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ကာ ချိုင်းပြတ်စွတ်ကျယ်လေးနှင့် နောက်ထပ်
အဝတ်စုံတွေ သွားထပ်ယူကာ သူ့အလုပ်ကို သူ စိတ်ဝင်တစား ဆက်လက်
လုပ်နေစဉ်က ရှားပါးသော မြင်ကွင်း မဟုတ်ပါလား...

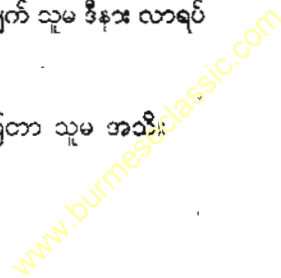
စိတ်မနှံ့သည့် အမေတစ်ယောက်ကို သူ့အပေါ် သားတစ်
ယောက်လို ပြန်မြင်လာအောင် တောင်းပန်ချော့မော့ကာ အမျိုးမျိုး အနစ်
နာခံ ဂရုစိုက်ရှာတာ ခြံချင်းကပ်လျက်မို့ မြင်နေရသည်။

“ရှေးနေတဲ့ မအေတစ်ယောက်နဲ့ အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်ကောင်နဲ့
တစ်နေ့ အသံထွက်လာရင် နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်ရဲ့
အနာဂတ်ဟာ ဘာဖြစ်သွားမလဲ...”

“... အထူးသဖြင့် ငါ့သမီးရဲ့ ဘဝအညွန့်ကို မချိုးနဲ့...”
ကိုဘုန်းသေစ် စကားတွေကို နားထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်
နေသည်။

ဒေါ်တမာချို မျက်ခုံးတွေ တွန့်တွေးနေလျက် သူမ ဒီနား လာရပ်
တာ တံခါးပိတ်ဖို့ဆိုတာကို သတိမရသေး။

သမီးနဲ့ ဒီကောင်လေးနဲ့ မေတ္တာရှိနေကြတာ သူမ အသိ။

ခက်နေတာက သူမ အကူငှာကိုက တစ်စုံတစ်ရာကို အပေါ်ယံ အာရုံအမြင် တစ်ခုတည်းနှင့် မဆုံးဖြတ်တတ်တာ...

မောင်ဆိုသော ဒီကောင်လေးသည် အနုပညာ ဂုတ်စုတ် မဟုတ်...

သူမ အမြင်အရဆို ဦးဘုန်းသော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်...

လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ဘယ်အရာနဲ့ တိုင်းတာမလဲ...

လူတို့၏ အတ္ထုဆိုသော အရောင်ပေါ်မှာ လူတန်ဖိုးက အမျိုးမျိုး ရှိနေတာမျိုးလား...

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ သတ်မှတ်နေကြသည့် လူတန်ဖိုးဆိုတာ ကို ဖေါ်တမာချို စိတ်မဝင်စားပါ။

သူမ စိတ်ဝင်စားသည်က မောင့်ဘဝ...

စူးရဲသော မျက်လုံး မေးရိုးတားလျက် ပိရိကျနသော နှုတ်ခမ်း ပထမအချက် အဲဒီ ဥပမာရုပ်ကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကျားကျားလျားလျား နေထိုင်သွားလာ တတ်တာ...

မိန်းမဆို နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကိုတောင်မှ ဟိုးအရင်က ဆို ခပ်မှန်မှန်။

"အဲဒီ အနုပညာ ဂုတ်စုတ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကို ရှင့်သမီးက စချစ် ခဲ့တာ ကိုတုန်းသော်..."

စိတ်ကူးထဲမှာ ပြောနေပီရင် ဖေါ်တမာချို မျက်နှာမှာ ရယ်မြူး ချိပ်တို့ စွန်းထင်လာသည်။

ဒုတိယအချက်အဖြစ်...

မိခင်ကြီးကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုလျက် ရိုးသားစွာ ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနေသည့် သားလိမ္မာ။

တတိယအချက်...

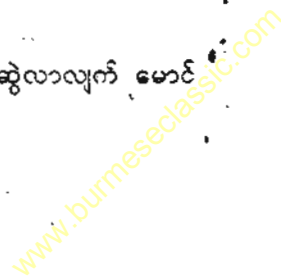
ကျေးဇူးစာရားဆိုတာကို သူတကာတွေလို အခြေအနေအရ တဲ့ ပြန်ပေးဆပ် သိတတ်တာမျိုး မဟုတ်ပဲ အနစ်နာခံ ပေးဆပ်နိုင်တာ...

အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ကို ဖယ်ထားလျက် ကျေးဇူး ရှိသူတို့အပေါ် အနစ်နာခံခဲ့တာလည်း အမြင်။

ဒီလို တန်ဖိုးတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ လူသားတစ်ဦးကို အနုပညာ ဂုတ်စုတ်လို့ ဆိုနိုင်ပါသလား။

ဟော...

ထမီရင်လျားနှင့် ဖေါ်သန္တာကို လက်ဆွဲလာလျက် မောင် သူကိုယ်တိုင် ရေချိုးပေးနေသည်။

တိုက်ကြီးက တစ်ဝက်ကျော်ကျော် မီးလောင်သွားသည်မို့
အတွင်းမှာသာ တစ်ခုမှ မပြည့်စုံနိုင်ပါ။

တိုက်ပေါ်မှ ဆီး၍ငေးကြည့်နေမိရင်း ဒေါ်တမာချို ရှည်လျား
သော အတွေးတို့ကို အဆုံးမသတ်နိုင်။

တစ်နေ့ သမီးလေးနဲ့ မောင်ရဲ့ဘဝခရီးမှာ ဖခင်တစ်ယောက်
အနေဖြင့် ဦးဘုန်းသော် ကန့်ကွက်လာခဲ့ပါလျှင်...

သူမဘက်က တိကျခိုင်လုံသော ထိရောက်အောင်မြင်နိုင်သော
အကြောင်းပြချက်များနှင့် အဆင်သင့်ရှိပါမှ ဖြစ်ပါမည်။

ကာလဆိုသော အတိုင်းအတာ တစ်ခုအတွင်း ချစ်ခဲ့ကြသော
သူမ အမြင်အရ တန်ဖိုးရှိသော ဘဝလေးတွေ သာယာစိုပြေဖို့ သူမ
တတ်နိုင်ရမည်။

ထုံးစံအတိုင်း သမီးအတွက် တဖန် ပြန်လည်ရှင်သန်လာတော့
မည့် မကျေလည် ဆွေးနွေးမှုများ မကြာမီ စတင်တော့မည်မှာ မလွဲ။

ရှင်ရဲ့ ဒေါသမောဟတွေကို ကျွန်မ မြင်ရကြားရဦးမှာပေါ့
ကိုဘုန်းသော်...

ရေချိုးနေသည့်အသံပါလာ...

ဦးဘုန်းသော် နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ညနေခြောက်
နာရီခွဲ။

ဒီအချိန်ကမှ သမီး ရေချိုးခြင်းသည် အပြင်ထွက်ဖို့ အကြောင်း
ထက် အခြားဘာမှမရှိနိုင်။

ဦးဘုန်းသော် ရေချိုးခန်းရေမှ လေးဖင့်သော ခြေလှမ်းများနှင့်
ထွက်လာခဲ့မိသည်။

မညှာမတာ ပြောကြကြေးဆို သမီးသည် ဘွဲ့တစ်ခုယူထားပြီး
သည်နှင့် ဇောင်းမှလွတ်လိုက်သည့် မြင်းတစ်ကောင်နယ်။

ထင်ရာစိုင်းနေခဲ့သည်။

တစ်ဖက်က စီးပွားရေးကို မဲရွာနေရသည်မို့ တစ်နေ့ကုန်
နေလို့မှ သမီးနဲ့ အဖေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတယ် ဆိုတာမရှိသလောက်မို့
သမီးအပေါ် အချိန်ယူ စောင့်ကြည့်တာမျိုး။

နားလည်လာအောင် ဆုံးမပြောဆိုတာမျိုးလည်း မလုပ်နိုင်ခဲ့တာ
အမှန်။

နောက်ဆုံး ဘွားအေလုပ်သူတွေကို အားကိုးလျက် မြေးဖြစ်သူ
ကို ပို့ထားလိုသည့် အကြောင်း။

အကြောင်းကြားတော့...

“တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ပြုအပ်တဲ့ မင်္ဂလာတစ်ခုကို မိဘက
တခမ်းတနားနဲ့ ထိမ်းမြားပေးစားခဲ့ပါရက်နဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မင်း
စိတ်တိုင်းကျ ပြုခဲ့ဖူးဆီးခဲ့ပြီးမှ ဒုတိယရောက်တော့ မင်း အခုခံစားနေရပြီ
မို့လား...”

သူ့ကို မွေးထုတ်ခဲ့သော မိဘတို့၏ တုံ့ပြန်စကားတွေပါ တမာချီ
နဲ့ သူ နှစ်ဦးသဘောတူ သမီးတစ်ယောက်စီ လက်ဆွဲလျက် လမ်းခွဲခဲ့ကြ
သည်ကို နှစ်ဖက်မိဘများ အရက်ရလျက် သူတို့အပေါ် ယခုအချိန်ထိ
ခွင့်မလွတ်နိုင်သေး သူလွန်စွာ မုန်းတီးခဲ့သော တမာချီ၏ အရည်အချင်း
များကို များစွာလိုလားနှစ်ခြိုက်လျက် ချွေးမအပြစ် ချွေးချယ်ပေးခဲ့ကြသည်

အတိုင်း...

သူမိဘတို့၏ အသွေးအသားတို့မှာ တမာချီအတွေးတွေ အမြင်
တွေ စီးမျောနေကြလျက်...

ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော ချွေးမဖြစ်သူကို နှုတ်မောလှစွာ...

“သမီး တစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုမှာ မိခင်နဲ့ဖခင်တို့ရဲ့
စွမ်းအား တစ်လောက်ထိ ကွာတယ်ဆိုတာ ခု မင်းသိပြီမို့လား ဘုန်းသော်”

“မအေနှုပါသွားတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုး တယ်ထိမြင့်
တယ်ဆိုတာ ခု မင်းလက်ခံရဲ့လား... မင်းသာ မင်းရဲ့အိမ်ထောင်ကို
ပြုကွဲမခံခဲ့ရင် ဒီကလေးနှစ်ယောက် မိခင်အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ရှိခဲ့ရင်
ဒီပြဿနာတွေ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး...”

အဲဒီတုန်းက တယ်လီဖုန်းထဲက မာပီစကားတွေကို ခံရခက်စွာ
နားထောင်နေခဲ့ရသည်။

“ရှင်းပါတယ် သားရယ်... မြေးကို မာမီတို့ဆီပို့မယ့်အစား သူ
အမေဆီ ခဏလောက် ပို့ထားကြည့်လိုက်စမ်းပါ... မြေးလေး
ခင်ဘုန်းဆက်လို ဂုဏ်သတင်းကောင်းတွေ ကျော်ကြားမလာနိုင်ရင်တောင်
ရှေ့ဆက်ပြီး မင်း စိတ်မညစ်ရတော့ဘူးဖေါ့...”

တော်ပါတော့ မာမီ...

ဟု ဆိုကာ သူ့သည်းမခံနိုင်စွာပဲ ဖုန်းကိုချပစ်ခဲ့မိသည် အထိ။

မာမိထို့ ကိုယ်တိုင်တောင်မှ...

ဒီမိန်းမလက်ထဲက သမီးကိုမှ အထင်တကြီး ရှိနေရခြင်းကို သူ နားမှလည်နိုင်။

တကယ်တော့ သမီးငယ်လေးကို သူ ချစ်တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တမာချို့ ကိုယ်ပွားလေးကို မအော့နောက် ပြောင့် ပြောင့်လိုက်လျက် မအော့ဆိုမှ မအော့။

ဒီမိန်းမကို မုန်းမိသည်များက သမီးကိုတောင် ခပ်တန်းတန်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့မိသည် အထိပါ။

အိမ်ထောင်ဦး အစတုန်းက ချောမောသိမ်မွေ့တာ ကျက်သရေ ရှိလှသော တမာချို့ကို သူ့သဘောကျ တွေ့နပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော်...

တဖြည်းဖြည်းကျတော့ သူတတ်သည့် ပညာကို မနာလိုတာလား ရင်ထဲက ဘာကိုမှန်း မသိ။

တမာချို့ ဘာပြောပြော သူ့အပေါ် နှိမ်သည်ထင်သည်။

လင်သားရယ်လို့ အဖွားပေး သနားခံတာမျိုး မရှိခဲ့သော ဒီမိန်းမ ကို မကျေနပ်တာတွေ များလာရလျက်...

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ဘိယာတစ်ဗူးထုတ်ယူကာ ဦးဘုန်းသော် ဧည့်

ခန်းက ဆိုဖာမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

“ဆရာ... ထမင်းစားတော့မလား...”

ဦးဘုန်းသော် ခေါင်းခါပြုလိုက်ပြီး ဘိယာကို ဖန်ခွက်ထဲ သွန်ချ လိုက်သည်။

သူ့ရင်တွေ ပူနေတာကလွဲ၍ ဘာဆန္ဒမှ မရှိ။

သမီးတစ်ယောက်ကို ဆုံးမပွဲပြင်ဖို့ သူ ဘယ်လိုအချိန်ပေးရမလဲ။

ဘယ်လိုနည်းတွေသုံးပြီး ဘယ်လို စကားပျိုးတွေနဲ့ ဆုံးမရမလဲ။

အဲဒီပညာကို သူမတတ်ပါ။

သမီးကြီးကရာ ငယ်စဉ်ကတည်းက လွတ်လပ်စွာ ပေါ့ပါးစွာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် နေလာခဲ့တာ။

ခုခိုကျမှ သူ ဘယ်လို ဖော်ပြုလာတွေ သုံးပြီး ဆုံးမရမှာလဲ။

သမီးကို အနီးကပ် ကြည့်ရှုဆုံးမပေးဖို့ နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြု လိုက်ရင်ရော...

ဦးဘုန်းသော် ခေါင်းကို သွက်သွက်ကြီး ခါပစ်လိုက်မိသည်။

တမာချို့အပေါ် မခံချင်စိတ်များစွာနဲ့ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကတောင် သူ ဒီလိုလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့တာ...

www.burmeseclassic.com

ခက်မုဆို ပိုလို့ ဝေးပါသေး၏။

ဒါဖြင့် သမီးကို သူ ဘယ်လို ဖွဲ့မြင်သွားရမလဲ...။

သမီးရဲ့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေထိုင်မှုတွေက အရွယ်အားဖြင့် လုံးဝ မအပ်စပ်တော့တာ သူသိနေသည်။

ကလေးတစ်ယောက်ရယ်လို့ သမီး၏ နောင်ရေးကို ကြိုတင် မမြင်ဆင်တာ သူ အစက ခပ်ပေါ့ပေါ့ လွှတ်ထားခဲ့ဖူးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖခင်တစ်ယောက်အဖို့ သမီး မိန်းကလေးကို မိခင် တစ်ယောက်လို ထိုးသွင်းသိမြင်တတ်စွာ ထိန်းကျောင်းနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိတာ ကိုတော့ သူ ဝန်ခံပါသည်။

သို့သော်...။

ဒီလို မာနတရားများနှင့် ပြည့်နက်နေသော မိန်းမကို ဒေဘတ် ကျလျက် သမီးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မအပ်နိုင်ပါ။

သူကရော...။

ဖခေအန့် ကြီးပြင်းလာရသည့် သမီးကြီး နောင်ရေးကို တွေးမပူဘူး တဲ့လား...။

ဒါတွေကို တွေးပူကာ သူမကိုယ်တိုင် သမီးကို ခေါ်ယူဆုံးမတာ မျိုး ရှိခဲ့ဖူးလို့လား...။

တမာချို...။

မင်းလည်း ငါ့အပေါ် မုန်းတဲ့အတ္ထုတစ်ခုနဲ့ သမီးကို ပစ်ထားခဲ့ ဘာပဲပိုလား...။

သူ နာကျည်းစွာ တွေးဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...။

သမီးအတွက် ပူပင်သောကတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရပြီ။

သူ့အတ္ထုတွေ မှားနေပြီလား...။

ဗုံ တစ်ခါတလေ သံသယဖြစ်ချင်လာလျက် တမာချို ရင်ခွင် ပိုမိုက သမီးငယ်ကို အထင်ကြီး ဖားကျစွာ မြင်ယောင်မိတတ်လာသည်။

သမီးငယ်လို သမီးကြီးသာ သိမိမြေ့နိုးည့်စွာ...။

မိဘစကားကို နာခံစာတ်စွာ လိမ္မာရေးခြား ရှိခဲ့ပါမူ တစ်ယောက် သည်း ကယောက်ကယက် တွေးလိုက်မိတာတောင် တမာချိုအပေါ်ထား

အဆဲ မာနများက ခွင့်မပြုနိုင်စွာ မလှမလဲ။

“ဒက်ဒီး...။”

“တင်...။”

သူ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပဲလေ။

ခေါင်းမှာ ကိုယ်ထားသည့် ကလစ် ဆွဲကြီး နားကပ်ကအစ ဖိနပ်

အဆုံး အားလုံး အရောင်တူဆင်လျက် ခြယ်သထားသည့် မျက်နှာလေး
က လေးကြည့်နေချင်လောက်အောင်ကို လှတာ...

သမီး အပြင်ထွက်တော့မည်။

လှလှန်းသော သမီးလေး၏ တဝတန်းဖိုးရှိလာအောင် သူ သမီး

လို အတတ်ပညာများနှင့် ချွန်ကိုင်ရပါမည်နည်း။

“ဒက်ဒီ...”

“ဟင်...”

ငယ်ငယ်ကအတိုင်း သူ့ပန်းကို ဖျန်းကနဲ ပုတ်လျှင်

ခင်ဘုန်းမြတ် အသံက စိတ်မရှည်ဟန်။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဒက်ဒီရာ... သမီး အပြင်သွား

လို့...”

ဦးဘုန်းသော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ သမီးရယ်... ဒီအချိန်ကုမု သမီး အပြင်

ထွက်ရင် ဘယ်အချိန်ကုမု ပြန်ရောက်မလဲဆိုတာ တွက်ကြည့်...”

ခင်ဘုန်းမြတ်က နှုတ်ခမ်းကို မှဲ့ပစ်ကာ သူ့ဘေးနားမှာ

ဆောင့်ဇာနဲ ဝင်တိုင်လိုက်သည်။

လက်ထဲက စိုက်ဆံအိတ်ကို စားပွဲပေါ် ဘုတ်ကနဲ ပစ်ချ၏။

“ဒက်ဒီက ဒီနေ့ကုမု အိမ်ကပ်ပြီး အပိုတွေ ပြောနေပြန်ပါပြီ
သမီး ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ သွားနေကျ...”

“မရတော့ဘူး သမီး... ရှေ့လျှောက် သမီး ဆင်ခြင်ရတော့မယ်
သမီးဟာ မိန်းကလေး နေချင်သလိုနေလို့ မရဘူး...”

ခင်ဘုန်းမြတ် အေအေကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်လာသည်။

“ရှေ့လထဲကျ ဒက်ဒီတို့ စက်ာပူကို သွားကြရမယ်... ကုမ္မဏီ

အတွက် လှေလာစရာတွေ ဆက်သွယ်မှုတွေ သွားလုပ်ရမယ်... အဲဒီ

အချိန်အတွင်း သမီးကို သမီးအမေဆီမှာ ဒက်ဒီထားခဲ့ရလိမ့်မယ်...”

“ဟာ...”

ခင်ဘုန်းမြတ် လက်ခါခြေခါနှင့် ဝန်းကနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“မာမိနဲ့ သမီး မနေချင်ဘူး ဒက်ဒီ... သမီးနဲ့ ဒက်ဒီတို့ရဲ့ လိုင်း

မာမိတို့ သားအမိနဲ့ လိုင်းပူးလို့ ဘယ်လိုမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး... မာမိ

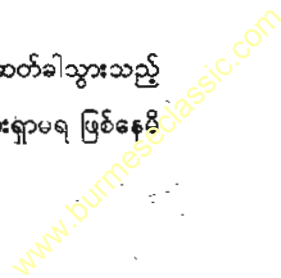
လည်း သမီးကို သူ့သမီးလောက် ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး...”

... ပြီးတော့ ဟာ... မနေချင်ပါဘူး... သမီး အဲဒီလို ကျဉ်း

နှုတ်တဲ့ ဘောင်လျှောက် မနေနိုင်ဘူး ဒက်ဒီရာ...”

စကားတွေ ဆက်တိုက်ပြောချလျက် ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည့်

အိမ်ခြံသို့ မော့ကြည့်ရင်း ဦးဘုန်းသော် စကားလုံးရှာမရ ဖြစ်နေမိ

သည်။

“ဟာမိက သူ့သမီးမှ သမီးထင်တာ... ဒါပေါ့ သမီးက မိဆက်
လို့ အကယ်ဒမီရ ခမ်းသမီးလည်း မဟုတ်ဘူး... ငွေတွေ သိန်းနဲ့ ချိတ်
မရှာနိုင်ဘူးဆိုတော့ တယ်ဂရုစိုက်မလဲ...”

အေးဖြစ်သူကို တလွဲထင်လျက် ပြစ်မှားနေတော့ ဦးဘုန်းသော်
နေသာနိုင်။

“မိဘကို ဒီလိုမပြောနဲ့ ဘမီး... သမီးပြောသလိုဆို ဒက်
လည်း သမီးငယ်ကို မချစ်ဘူးလို့ ပြောလို့ မရဘူးလား... ဒက်ဒီ သမီး
မှာပဲ ရှိနေတယ်...”

... သမီး လိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်... သမီး
ငယ်နဲ့ဆို ဘယ်နှစ်ခါဆုံးဖူးလို့လဲ...”

“ဘာလဲ ဒက်ဒီကလည်း ဟာမိကို လက်နက်ချချင်နေပြီပေါ့...
မိဆက်လို့ သမီးကို ဖိုသွင်းချင်ပြီပေါ့...”

ခင်ဘုန်းမြတ်က ခန့်စကားဆိုသည်။

“တစ်ခုကတော့ မှားတယ် သမီး... သင့်နှယ်လို့ပဲ သမီး
နေထိုင်ပြုစုစေချင်တာကတော့ မှန်တယ်... ဒါတာ မိန်းကလေးကို
သမီးကြောင်းမှန်ပဲ...”

“လမ်းကြောင်းမှန်တာ မှားတာ သမီး မသိဘူး ဒက်ဒီ... သမီး
ကတော့ ဒက်ဒီချပေးတဲ့ လမ်းကြောင်းကိုပဲ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လျှောက်
မယ်... ဒါကိုလာပြီး တောင်ခတ်လို့ကတော့ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး...”

“မဟုတ်သေးဘူး သမီး... ဒက်ဒီ ပြောတာက...”

“ဆောရီပဲ ဒက်ဒီရာ... သမီးသွားဖို့ တော်တော်နောက်ကျ
သွားပြီ... သွားတော့မယ် ဘိုင်း...”

အေးဖြစ်သူကို လက်ပြန်တံဆက်လျက် ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်
သော သမီးနောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း ဦးဘုန်းသော် မျက်နှာကြီးက
ဆယ်နှစ်စာမျှ ဘို့စာသွားရလေသည်။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ခြေတစ်လှမ်း အမှား၏ နောင်တ
မျိုး သမီးလေး မရအောင် သူ ဘယ်လိုတားဆီး ကာကွယ်ရမလဲ...

ရှက်ရွံ့နာကျင်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ခဲ့သော ဖခင်ကြီးကို ကျောခိုင်းလျက်... .

ပြောသလို လုပ်သွားသည့် ခေါင်းမာမာ မင်းသမီး၏ စရိုက်။

မိဘအပေါ် အချစ်အကြောက် တရားတွေ အေးဖယ်ဆက်ဆံသွားကာ မင်းသားနှင့် ဇာတ်ပေါင်းခန်းမှာ ညားကြလေသတည်းတဲ့... .

မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးကို ပေါင်းစည်းစေလိုကြတဲ့ ပရိသတ်ရင်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်မည်း

ဒေါ်တမာချို မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်ခြင်းတို့က အထင်းသား။

“ဒီဇာတ်ကားမျိုး မရိုက်ချင်ဘူးလို့ သမီးငြင်းခဲ့တာ သိပ်ကို

မန်တယ်... .”

“သမီး ရင်ထဲက ခံယူချက်ဟာလည်း မေမေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပါပဲ မေမေ... . သမီးဟာ သမီးရဲ့ ပညာနဲ့ ပြည်သူတွေကို အကျိုးပြုချင်တာပါ... .

... သမီးကြောင့် ပြည်သူတွေမှာ အဆိပ်အတောက် မဖြစ်စေရဘူး... .”

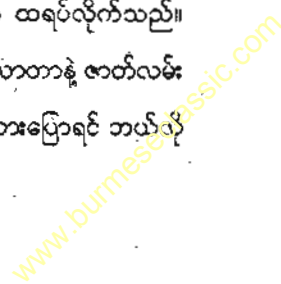
ဒေါ်တမာချို ကျေနပ်ခြင်းများနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးကြည်နေသည်။

“တကယ်တော့ ဒီနေ့ အတူယူအတတ်လွယ်ကြတဲ့ လူငယ်တွေနဲ့ ခေါင်းထဲမှာ သူတို့ နှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ အပြောအဆိုတွေ... .

... အဝတ်အစားတွေ အကျင့်စရိုက်တွေ အားလုံးဟာ လိုချင်စရာ မှတ်ချင်စရာတွေချည်းပဲကွဲ့... . မေမေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲပေါ့... .”

ဒေါ်တမာချို ထိုင်နေရာက ပြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ရုပ်ရှင် သွားကြည့်တယ်... . ကြည့်ပြီးပြန်လာတာနဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ အဲဒီမင်းသမီးဘာလေး ဝတ်သွားသလဲ... . စကားပြောရင် ဘယ်လို

စတိုင်လ်လေးနဲ့ ပြောတတ်သလဲ... ဘာညာအစပေါ့... ခဏတော့
စိတ်ကူးဆိုင်နဲ့မိကြတာပဲ...

... ဒါကြောင့် သမီးတို့လို အောင်မြင်တဲ့ အနုပညာရှင်တွေ
အနေနဲ့ လူငယ်လေးတွေ အတွေးမှား အမှတ်မှားတွေ မဖြစ် အောင်
တည့်မတ်ပေးသင့်တာပေါ့... ”

ကြားနေကျ စကားပေမယ့် ခင်ဘုန်းဆက် မမိုးနိုင်စွာ ပြင်သစ်
နားထောင်နေမိပါသည်။

အငြိမ်းစား တထိကကြီး ဒေါ်တမာချိုက ဝတ္ထုစာအုပ်ကို စားဖို့
ပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး သမီးအနားထိ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ရုပ်ရှင် ဝိတ စာပေတွေ အားလုံး ခံယူချက် အမျိုးမျိုးတွေ
သူတို့ဖာသာ ဘယ်လိုလမ်းမျိုးကိုပဲ လျှောက်လျှောက် မေမေတို့ သားအင်
လျှောက်မလှဲလမ်းဟာ တစ်လမ်းထဲပဲ သမီး...”

“သမီးဟာ မေမေ့ကိုယ်ပွားပါ မေမေရယ်... မေမေ ခံယူထား
သလို သမီး ခံယူတယ်... မေမေ ရည်ရွယ်ထားသလို သမီးမှာလည်း
ရည်ရွယ်ချက်တွေ အမြည့်ရှိပါတယ်...”

... သမီးတို့ သားအမိမှာ ခိုင်မာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ
လောကအပြင်ဘက်မှာ ထွက်ရပ်နေတဲ့သူတွေလို တစ်လောကလုံး

ပြောလာလည်း သမီး ဂရုမစိုက်ဘူး...”

လူတစ်ချို့ နားလည်မှုတွေ လွဲမှားစွာ ဖန်တီးယူနေကြသည့်
ခေတ်ဆိုသည့် သဘာဝအပေါ် ဖောက်ပြန်လိုမှုတွေကို ခင်ဘုန်းဆက်
မကျေနပ်ပါ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးမပုံပြင်မှုကို နာခံခဲ့တဲ့ သမီးမို့ မေမေ
လို့ပဲ အမျိုးကိုချစ်တဲ့ စိတ်တွေ/သူမရင်ထဲမှာ အပြည့်။

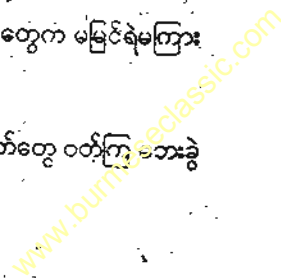
လွန်စွာ နှစ်သက် မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု
တွေကို ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးရိမ်လှပါ၏။

ယခုခေတ်...

မြန်မာလူမျိုးတို့မှာ ဘာသာရေး တစ်ခုသာ ထိန်းမထားပါက
တစ်ချို့သော လူငယ်ကလေးများ၏ အယူအဆ အပြုအမူတို့က လွန်စွာ
ရင်လေးဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

ဒါတောင်မှ ငိုခိုသတိငါးနှိုင်းခြင်းတွေ အရှက်အကြောက်တရား
တွေ အလွန်နည်းပါးလာလျက် တစ်ချို့နေရာတွေမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းယုက်
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေ အပြောအဆို အနေအထိုင်တွေက မမြင်ရုံမကြား
ရဲဖွယ်ရာ။

“အနုပညာရှင်တွေ လောကမှာ ပတ်စကတ်တွေ ဝတ်ကြ ဘေးခွဲ

ထားတဲ့ မပေါ်တပေါ် စတတ်တွေ ဝတ်ကြနဲ့ ဖြစ်လာတော့... လူငယ်တွေရဲ့ လောကထဲမှာ ဒါတွေ ခေတ်စားလာတယ်...

... အနုပညာရှင်တွေက ဂါဝန်တွေ ဝတ်ပြတော့ မိန်းကလေးတွေလည်း လိုက်ဝတ်ကြတယ်...

... ယောက်ျားလေးတွေကို ကြည့်စမ်း... နိုင်ငံခြားမင်းသားတွေကို အထင်ကြီး အားကျပြီး ဆံပင်တွေကို အလယ်က ကွက်ရိတ်လို့ ရိတ် ဘေးတစ်စောင်း ဖြတ်ချလိုချင်...

... ဒိကြားထဲ ဆံပင်တွေ အရှည်ကြီး တွေထားပြီး နားကွင်းတွေ ဟမ်းချိန်းတွေ တို့လိုတွဲလောင်းနဲ့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုရှုထောင့်က ကြည့်ရင် ဘယ်လို မျက်စိနဲ့မှ ကြည့်လို့မရဘူး...

မိမိ ယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးလွန်းသော ဒေါ်တမာချို တစ်ယောက် စကားတို့ကို စိတ်ထက်သန်စွာဆိုရင်း ခြေလှမ်းတို့ကို လေးလေးမှန်မှန် ခေါက်တွဲလျှောက်နေလျက်...

“မော်ဒယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခုကို သမီး အလွဲသုံးစား လုပ်မှာစိုးလို့ မေမေဆုံးမ သွန်သင်ခဲ့ရတို့နဲ့နပ်တယ်...”

... သမီးတာ မေမေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ မိမိယဉ်ကျေးမှုကို အထင်ကြီးမြတ်နိုးတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးလေးဖြစ်လာလို့ မေမေ အားရစွာ

ကျေနပ်တယ်...”

ဒေါ်တမာချို သမီးခေါင်းလေးကို တယုတယ ပွတ်သပ်လျှင်

“ခေတ်ဆိုတာ ပြောင်းလဲတတ်ပေမယ့် ဘာသာရေးက ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး...”

... ဘယ်လို အသစ်အသစ်တွေ အပေါ်မှာ မသာယာနဲ့ ဘာသာရေးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့... အဲဒါ မေမေ အလိုချင်ဆုံးပဲ...”

ခေတ်ဆိုသော တစ်နေ့သောအခါ တစ်ခုသော ကာလမှာ ကြီးပြင်းလာမည့် သူမလက်ထဲက သမီးလေးကို လှပသော ပန်းပုသူဇာလေးအဖြစ် လှပစွာ ထွင်းတုနိုင်ခဲ့ပေမယ့်...

သမီးကြီး ခင်ဘုန်းမြတ် အကြောင်း တွေးမိတိုင်း သူမ ကြေကွဲမဆုံး မြစ်ခဲ့ရသည်။

မိမိ၏ ရင်သွေးလေး နှစ်ယောက်ကိုသော်မှ သူမ ပုံမသွင်းနိုင်ခဲ့သေး။

“လောကကြီးကို မင်း လက်ဝါးထဲ ထည့်ထားချင်လို့ မရဘူး အမာချို...”

ကိုဘုန်းသော် ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

တကယ်တော့ လောကကြီးကို ဒေါ်တမာချို လက်ဝါးထဲထည့် ထားချင်တာ မဟုတ်ပါ။

လောကရဲ့ လမ်းကြောင်း အမှန်ပေါ်မှာ လျှောက်ချင်တာ... .

မကြာသေးသော ကာလတစ်ခု အတွင်းမှာ ပြောင်းလဲဖြစ်တည် လာသည့် ပတ်ဝန်းကျင်က အံ့ဩဖွယ်ပင်။

တိုးတက်ပြောင်းလဲတယ်ဆိုတာ အတတ်ပညာနဲ့ နည်းလမ်း ကောင်းတွေ နိုင်ငံအရပ်ရပ်က မြင့်မားတဲ့ ထိပွဲနဲ့နည်းပညာတွေ ဒါမျိုးတွေ ကျတော့ လွန်စွာ အထင်ကြီး ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့်တိုင်... .

ရောနှောပါလာသည့် ယဉ်ကျေးမှုတွေကျတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေး မှုနှင့် လုံးဝမသတ်ဆိုင်ပါ။

သူတို့ နိုင်ငံနှင့် သူတို့ယဉ်ကျေးမှုက ကိုက်ညီပေမယ့် ယဉ်ကျေး မှုချင်း ရောနှောယူတာမျိုးကျတော့ မကောင်း။

နှမ်းတစ်လုံးနဲ့ ဆီမဖြစ်ပေမယ့် ဆီဖြစ်အောင် နှမ်းပဲလေ။

အဲဒီလို မိမိအမျိုးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးနေရတာကိုပဲ ဒေါ်တမာချို ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

ဂုဏ်ယူခဲ့မိသည်။

သမီးကို အနုပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ဆုံးမသင်

ကြားပေးရင် နုလို့ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်လေးတွေ ပြည်သူ့သိမြင်လာအောင် ပြသခွင့် ရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံး။

“ခင်ထွန်းဆက်ဆိုတဲ့ မင်းသမီးက ထမီဆို ခြေဖမိုးပေါ် ပုံကျ အောင် အမြင်တတ်တာ... .”

“တယ်တော့မှ စကတ်တွေ... . ဘေးကွဲတွေ ဝတ်တာ မဟုတ် တဲ့... .”

“ဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှ ဆိုတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ ဒါမျိုး တွေ တစ်ခါတစ်ရံ ဇတ်လိုက်တော့ တကယ် မိုက်တယ် ဆရာ... .”

“ဒီမိုင်းသစ်တွေ သူ့ထက်ငါ့ ဇတ်မြဲထွင်ကြတဲ့ ခေတ်မှာ... . သူ့ ခံက ခေတ်နောက်ပြန်နေပေမယ့် အဲဒါကိုတော့ တခေတ်ဆန်းနေပြန်ရော”

အဲဒါ ပြည့်သူတို့ရဲ့ အသံတွေပါ။
ပတ်စကတ်တွေ ဂါဝန်တွေ ထည်လဲဝတ်လျက် ခပ်ပေါ့ပေါ့ မိန်း

မယ်လေး အသွင်နှင့် တစ်မျိုး။
လောကစံကို ခံစားနားလည်သွားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်

အသွင်နှင့် တစ်ဖုံ။
အဲဒီ ‘ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှ’ ဇာတ်ကားမှာ သမီး အကယ်ဒမီရခဲ့

အပဲလေ။

ဒီလို ပညာပေး ဇာတ်လမ်းတွေ အရဆိုလျှင် သမီးကို ဒါမျိုးတွေ ဝတ်ဆင်စေလျက် ပီပြင်အောင် သရုပ်ဆောင်ဖို့ သူမ ကိုယ်တိုင်တစ်ဖက် တစ်လမ်းက သင်ပြပေးခဲ့သည်။

ပုံတုံးလို့ပဲ ဆိုဆို။

သမီးရဲ့ ဒီဇိုင်းက မသစ်သော အသစ်တစ်ခုပါ။

ပရိသတ်က ဆန်းတာတွေကြားထဲ နိုးနိုးလေးအဖြစ် နှစ်သက် လက်ခံကြသော အားပေးသံက သူတို့ဘေးအဖို့ကို ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်စေ ခဲ့သည်။

ဒေါ်တမာချို လိုချင်တာ ဒါပါပဲ။

သမီးရဲ့ အနုပညာ သရုပ်ဆောင်မှုကို သဘောကျ နှစ်သက် ရင်း သမီးရဲ့ ပုံရိပ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပရိသတ် ရင်ထဲစွဲကျန်ခဲ့ဖို့ . . .

“ဟိ... ဟိ...”

မြည်လာသော ဖုန်းကို ခင်ဘုန်းဆက် ကောက်ယူနားထောင် လိုက်၏။

ပြီးတော့ စကားပြောခွက်ကို လက်ကလေး တစ်ဖက်နှင့် အုပ် လျက် မိခင်ဖြစ်သူကို ပြုံးပြသည်။

“ဦးတော်ဝင်တို့ ဆက်တာ မေမေ...”

သန္တာမွန်စာပေ

ဦးတော်ဝင်ဆိုတာ နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ပါ။ ဆက်ပြောဆိုသည့် သဘောနှင့် ခေါင်းဆက်ပြုကာ ဒေါ်တမာချို ပြတင်းပေါက်နားမှာ ကျောပေးရပ်နေလိုက်သည်။

သူမ၏ မဟာမဟာ စီမံကိန်းကြီးကို သမီးတစ်ယောက် အပေါ်
နိုင်နင်းစွာ ထိန်းကျောင်းပုံသွင်းလျက် အကောင်အထည် ဖော်နေခဲ့သူ။

ခုလို ပရိသတ်က သူမသူ-သောင်းသောင်းဖျဖျ အားပေးလာ
တော့ တမာချိုတို့ ဖာနက မိုးထိတက်ပေတော့မည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားက ဘာပြုံးတာလဲဗျ... ဘာလဲ ခင်ဗျား
သမီးက ကျွန်တို့ကို တွယ်လွှတ်လိုက်တာကို သဘောကျနေတာလား...”

“ဒီမင်းသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာမည်ကြီးနေတာတွေကို သိနေ
ရက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့က သွားစမ်းတာကိုး...”

သူက အိမ်ရှင်ဖို့ ဖန်ခွက်တွေထဲ ဘီယာလိုက်ထည့်ပေးရင်း ပြော
လိုက်သည်။

ဒါမှိုက်တာ ဦးတော်ဝင် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွား၏။
“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ... ခုတာက ဒီဝတ္ထုကို ဘယ်မင်းသား
ဘယ်မင်းသမီးနဲ့ ဘယ်ဒါမှိုက်တာက ရိုက်ကူးတင်ပြတော့မယ့် အကြောင်း
နပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ စာစောင်တွေမှာ ထည့်ကြော်ငြာပြီးကာမှ...”

သူတို့ အပိုင်ချည်ပြီး ငွေတွေပုံပေးလိုက်လျှင် ပြီးရောဆိုသည့်
တွက်ချက်နှင့် မင်းသမီးကို အပိုင်တွက်ထားပုံရသည်။

ခုလို ဇာတ်လမ်းကို သဘောမတူ၍ မရိုက်နိုင်ပါဟု ငြင်းလိုက်

သူမ၏ မဟာမဟာ စီမံကိန်းကြီးကို သမီးတစ်ယောက် အပေါ်
နိုင်နင်းစွာ ထိန်းကျောင်းပုံသွင်းလျက် အကောင်အထည် ဖော်နေခဲ့သူ။

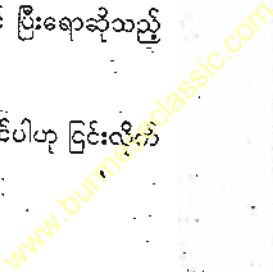
“ခင်ဗျား ရှေ့မှာ ပြောရမှာ အားတော့နာတယ်ဗျာ... ဒါပေ
မလ့် ဒီမင်းသမီး တော်တော်ကို ဘဝင်မြင့်လွန်းတယ်...”

“မြင့်တာတော့ မပြောနဲ့ဗျို... ကျုပ်တို့ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ ငွေ
ပုံပေးတာ... ဘယ်လိုပေးပေး လုံးဝမရိုက်ဘူးဗျာ...”

“သူတို့က ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့ ငွေမမက်ရတာလဲ”
မိတ်ဆွေတစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောသံများကြားတော့
ဦးဘုန်းသော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

တမာချိုဆိုတဲ့ မိန်းမ အကြောင်း သူထက် ဘယ်သူပိုသိမှာလဲ
သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အမျိုးကိုချစ်သော အတ္ထုတွေ အပြည့်။

ဒီအတ္ထုများအတွက် သူ့ဘဝကို ရှင်သန်စေခဲ့သူ။

တော့ မကျေနပ်ခင်စွာ သူ့ဆီရောက်လာ ပေါက်ကွဲပါတော့သည်။

တကယ်ဆို...

ဖခင်ဆီပေးမယ့် ဒီသမီးရဲ့ အနာဂတ်ကို ဒီပုံစံမျိုး ဒီအတော့
တွေ ဝင်အောင် ပုံသွင်းထားသည့် တမာချိုဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့
အနုစိပ်လက်ရာများကို သူ ချေဖျက်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

ငွေ့နို့စကားပြောသော ခေတ်မှာ ငွေကို မမက်မောသူတွေ
အပေါ် မကျေနပ်ကြတာ ဆန်းတော့မဆန်း။

ဒီအကြောင်းတွေ ဒီသမီးတွေ စာနယ်ဇင်းသမားတို့ လက်ထဲ
ရောက်ပေါင်းများစွာနှင့် တစ်မျိုးထူးသော မင်းသမီး ခင်ဘုန်းဆက်၏ ဂုဏ်
သတင်းက ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

သားသမီး မိဘတို့က ကျေနပ်အားရလျက် လူငယ်ချင်းလည်း
သဘောကျလာကြသည်။

လူ့သဘာဝကလည်း မရတာကိုမှ လိုချင်တာ...

မမြင်တာကိုမှ ပိုကြည့်ချင်တာ...

ရုပ်ရှင်လောကမှာ ခင်ဘုန်းဆက်ဆိုသော နာမည်ကြီး မင်းသား
တစ်ယောက်သည် ရှားပါးပစ္စည်းလေးလို တန်ဖိုးတ ကြီးသထက်ကြီးလာ
၏။

တကယ်တော့ ဒါဟာ ဖခင်ဖန်တီးယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။

အနုပညာကို ချစ်သော အနုပညာဖြင့် အမျိုးကို ဂုဏ်တင့်စေ
လိုသော ကိုယ်ကျိုးမဖက်သည့် စေတနာကြောင့်...

“ခင်ဗျားသမီးပဲဗျ... ပြီးတော့ ခင်ဗျား မိန်းမကိုလည်း နည်း
နည်းပါးပါး ပြောပေးစမ်းပါဦး... မအေပြီးရင် ပြီးတဲ့သမီးဗျ... ”

ဘီယာကိုမော့ ဆောက်ရင်း ဦးတော်ဝင် အကူအညီ တောင်း
သာသည်။

သူ စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းခါခဲ့ရသည်။

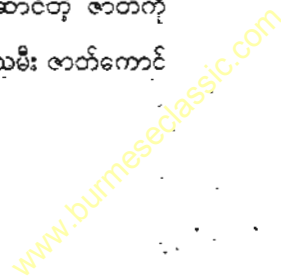
“ခင်ဗျားတို့က အစကတည်းက သေချာမှ စီစဉ်ဖို့ ကောင်း
သယ်...”

တစ်ယောက်တည်း ညည်းသလို ဆူ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒါတော့ မှန်ပါတယ်...”

ဘေးက သူ့အဖော် ဇာတ်ညွှန်းဆရာက ဝင်ပြောသည်။

“သူ့ကို ပြောတုန်းက ဇာတ်လမ်းက အမျိုးသမီး ဦးဆောင်တာ
နည်း ဖြစ်နေလို့... ကျွန်တော်တို့က မင်းသားဦးဆောင်တဲ့ ဇာတ်ကို
ပြောင်းလိုက်ရတာပါ... အဲဒီ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မင်းသမီး ဇာတ်ကောင်
စရိုက်ကို မကြိုက်လို့ဆိုလားဗျာ...”

ဦးတော်ဝင် စခန်းထလာ မြန်သည်။

"အဲဒါ ပြောတာပေါ့... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ... အနုပညာသမား အချင်းချင်း ဒီလောက်ပြတ်သားတာ မကောင်းပါဘူး..."

အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံးကိုတောင် ယှက်စီးခံခဲ့တာပဲ။

ဒီမိန်းမရဲ့ အဓိက ပစ်မှတ်က ငွေမဟုတ်။

ရင်ထဲက စကားတို့ကို အသံတိတ် ပြောနေမိရင်း ဦးဘုန်းသော် ငြိမ်သက်သွား ပြန်သည်။

"ဘာပြောပြော... အနုပညာသမားဆိုတာ ဖရိုသတ်နဲ့ အထိ အတွေ့များမှ နာမည်ကြီးတာ... နာမည်လေး ရလာဟုန်း ကားတွေ ဆက်တိုက် မရိုက်စီ ခုလို ဇာတ်ရွေးနေလို့ကတော့ သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး..."

ဦးတော်ဝင် စိတ်တိုနေတာ ဖူးလို့ဖီလို့ မရဖြစ်နေသည်။

"ဟုတ်တယ်... နာမည်ကြီးတယ်ဆိုပြီး ဟိုကားမရိုက်ဘူး..."

ဒီကားမိုး မရိုက်ဘူး လုပ်နေရင် ပရိသတ်နဲ့ အဆက်ပြတ်သွားမှာပဲ... အနုပညာသမားတို့ ဘဝဟာ ဒီနေ့ ငွေအပုံလိုက်ချပြီး စူးထောက်ခံပေးပေးမယ့် မနက်ဖြန် ကန်ထုတ်ခံရရင် ခံရမှာ... ငွေဆိုတာ ရတုန်းက တတ်မှ..."

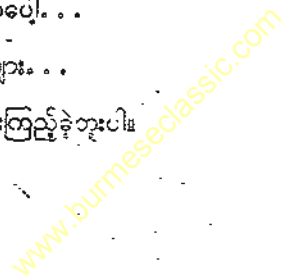
ဒီတစ်ခါလည်း ဦးဘုန်းသော် ပြေးမိပြန်သည်။

တမာချိုဟာ ငွေမက်တဲ့ မိန်းမဆိုရင် ခုချိန်ထိ သူ့ဖုန်းအဖြစ် ဆက်လက် တည်ရှိနေဦးမှာ... မင်းသမီး ခင်ဘုန်းဆက်ဇာတ်လည်း သူ့ရင်ခွင်ရိပ်အောက်က သမီးလေးပေါ့..."

ပညာတည်းဟူသော မာနကို မုန်းတီးစွာ ဒီမိန်းမကို သူ ကျော့ခိုင်းခဲ့ပေမယ့် အဲဒီမာနတွေကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ မကျေနပ်စွာ တွေးရင်း ဒီနေ့ထိ မေ့လို့မရနိုင်ခဲ့တာ သူ့ကိုယ်သူပဲ သိပါသည်။

အဲဒီမာနများနှင့်ပဲ လူတွေ အထင်တကြီး စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာရခြင်းကြောင့် သမီး ခင်ဘုန်းဆက်၏ အနုပညာ ဂုဏ်သတင်းက ပိုလို့ထင်ရှားနေတာလား... တစ်ခါတလေ တွေးကြည့်ဖြစ်ရင်း သူ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

သမီး အနုပညာလောကမှာ ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားလာတာဟာ တမာချိုရဲ့ စရိုက်တွေ အများကြီး ပါတာပေါ့... အနုပညာနှင့် ဖန်တီးယူလိုသော အတ္ထုများ... အဲဒီအတ္ထုတွေဟာ တာလဲလို့ သူ မတွေးကြည့်ခဲ့ဘူးပါ။

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ သမီးရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှု ဝတ်စားဆင်ယင်မှု
တွေကို ပိတ်ကားပေါ်မှာ မြင်ရတော့ ဖခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ရော
ဆိုဆုံးမခတ်သော ခပ်ကဲကဲ သမီးတစ်ယောက်ကို အဖေအနေနဲ့ပါ။

သဘောတကျ ရှိခဲ့ရတာ အမှန်။

သမီးလေးရဲ့ အောင်မြင်မှုနှင့် လုပ်ဆောင်မှုတွေကို သဘောကျ
ပေမယ့် မာနကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို နားလည်မပေးနိုင်တာ
ခုချိန်ထိ...

မိန်းမိုနေသည့် မြက်ခင်းပြင်နုနုပေါ်မှာ ဖြူဖွေးသော တားပွဲနှင့်
ကလေးထိုင်လေးခဲတွ ခင်းလို့...

ဆံပင်တွေ ဖားလျှားဝေဝေ ဝဲဖြာနေသော ပန်းနုရောင် မိန်းမလှ
လေးတစ်ယောက် ပုံပုံနဲ့နဲ့ ထိုင်နေပုံက အဝေးက လှမ်းမြင်လိုက်ရ
တည်းက ရင်ထဲမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားစေနိုင်ပေသည်။

စပယ်တင်မြို့လေးနှင့် မျက်နှာနုနုလေးက သူ့ကို မြင်တော့
အသွားသည်။

“မောင်...”

“ခင်ဘုန်း ဒီနေ့ နားတယ်လား...”

“မောင်ရော...”

“ကြည့်... သူလုပ်ပြီ...”

မေးတာကို မဖြေပဲ ပြန်ပေးတော့ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်မိကြ

သည်။

မောင်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာ ထိုင်ချလျက်

“အမေ သိပ်နေမကောင်းတာနဲ့ မောင် အလုပ်မသွားဖြစ်တာ”

ခင်ဘုန်းက သူမ စုတ်နေသည့် အအေးပုလင်းနှင့် ပိုက်တံကို

မောင့်ရှေ့ ပြောင်းချထားပေးလိုက်၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ... ဖျားတာလား...”

မောင်က ခေါင်းညိုတံရင်း ကုလားထိုင်မှာ ခပ်လျော့လျော့ ဝိုခို

လိုက်၏။

“ခုတစ်လော အမေပုံစံက တစ်မျိုးထူးလာတာ အမှန်ပဲ ခင်ဘုန်း

ပြီးတော့ နည်းနည်းလည်း ချွေချာလာတယ်...”

“ဟင်...”

ခင်ဘုန်းဆက် ကိုယ်လုံးလေး ကိုင်းလာလျက် ခူးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ

တံတောင်လေးတွေ ထောက်တာ...

“ဘယ်လို ထူးခြားတာလဲ မောင်... ပြောစမ်းပါဦး...”

နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့လျက် သက်ပြင်းချလိုက်သော မောင့်ပါးပြင်

မှာ ဝိုင်းစက် ထပ်ရှားသော ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်က ထင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားသည့် မောင့်ရုပ်သွင်နှင့် ပါးချိုင့်လေး

တွေ ဘယ်လိုအပြုအမူတွေပဲ လုပ်လုပ် ထင်းကနဲ ရှင်းကနဲ ပေါ်လာတတ်

တာတွေက ခင်ဘုန်းရင်ကို လှုပ်ရှားစေနိုင်သော စူးနှစ်ဝေနိုင်သော

ကျည်ဆံတောင့်လေးတွေလို...

မျက်လုံးတွေ စုကျူရင်း စဉ်းစားသလို ဖြစ်သွားသည့် မောင့်

မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ခုတစ်လော အမေ နည်းနည်း ဝိုင်လာတယ်... အရင်လို

သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်တော့ဘူး... တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေသလိုမျိုး

ပေါ့...”

“အဲဒါ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာပဲ မောင်...”

မောင် ခင်ဘုန်းကို ပြန်ကြည့်လျက်...

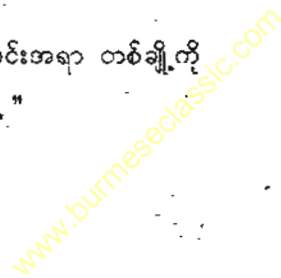
“အအိမ်အစားလည်း နည်းသွားတယ်ကွ... တစ်ခါတလေ

အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်နေရင်း နိုးလာပြီး အသံတိတ် မျက်ရည်ကျနေတာ

လည်း ရှိတယ်...”

“သူ့အာရုံထဲမှာ အတိတ်က အကြောင်းအရာ တစ်ချို့ကို

ခပ်ရေးရေး ပေါ်လာတာမျိုးလား မသိဘူးနော်...”

ခင်ဘုန်းဆက် အပြောကို မောင်က လက်ခံသည်။

“အခု နေမကောင်းတော့ စကားဆို လုံးဝမပြောသလောက်ပဲ”

“အဲဒီလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဆိုရင် သူ့ကိုထိန်းဖို့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လောက် မောင် ရှာလင့်တယ်... ”

အစစ အရာရာ အကူအညီလည်း ရတယ်... မောင်လည်း သက်သာတာပေါ့... ”

“မောင် စဉ်းစားထားပါတယ်... ဒါပေမယ့်... ”

“ယုံကြည်ရန်မယ့် တစ်ယောက်ယောက် ခင်ဘုန်း ရှာခိုင်းလို့က် မယ်လေ... ”

... အဲဒါမျိုး အားကိုးရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်... ”

မောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၍... ”

“အင်းလေ... စီမံကြတာပေါ့... ဒါနဲ့ ခင်ဘုန်းကို ဝေဖန် တာတွေ ခုတလော တော်တော်များလာတယ်... ”

“ဘယ်လို အကြောင်းတွေ များလဲ မောင်... ”

မောင် ခပ်တွေ့တွေ့ ဖြစ်သွားလျက်... ”

“ဘယ်လို ပြောရမလဲ... စုံတော့ စုံနေတာပဲ... ”

ခင်ဘုန်းဆက် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြန်ထိုင်ရင်း လက်ကလေး

နှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ ပိုက်ထားလျက်... ”

“အလိုမကျတိုင်း စွက်လာတဲ့ မကျေနပ်သံတွေကို ခင်ဘုန်း ဂရုမစိုက်ဘူး... တစ်ခုကိုပဲ ခင်ဘုန်း အလေးထားတယ်... ”

အဲဒါဟာ ခင်ဘုန်းရဲ့ အနုပညာအပေါ် တကယ်ခံစားပြီး လွင့်ပျံ ထွက်လာတဲ့ ပရိသတ်ထဲက အသံ... ”

ခင်ဘုန်းက ခပ်လမ်းလှမ်းက နှင်းဆီပင်တွေကို ဝေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အနုပညာရှင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်တိုင် အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်အောင်နေတယ်... တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ဘူး... ”

... ကိုယ့်အနုပညာကို အမြဲ အလေးထား ကြိုးစားနေတယ်ဆို ရင် လုံလောက်ပြီ ခင်ဘုန်း ယူဆတာ မှန်ရဲ့လား မောင်... ”

မောင်က ပါးချိုင့်လေးတွေ ထင်းနေအောင် ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဘုန်း စိတ်ဓါတ် အဲလို ကြံ့ခိုင်ရင် မောင် ဝမ်းသာပါတယ် မောင့်ဘဝမှာလည်း စိတ်မနှံ့တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ သားအဖြစ် လူတွေ ရဲ့ အတိုက်အခိုက် တော်တော် ခံခဲ့ရတယ်... ခင်ဘုန်းလို့ပေါ့ကွာ... မောင် ဂရုစိုက်တာက တစ်ခုပဲ... အဲဒါဟာ အမေ... ”

ခိုင်မာသည့် စိတ်ဓါတ်ခြင်း ဖလှယ်သော အပြုံးများ ကိုယ်စီ

www.burmeseclassic.com

ပြစ်ထွန်းသွားကြသည်။

“မောင်လေ... မောင်ကြောင့် ခင်ဘုန်းဘဝ... သူများပြော စရာဖြစ်လာမှာတော့ စိုးတယ်...”

... ဒါကြောင့် ခင်ဘုန်းကို ချစ်ပေမယ့် မောင် လျှို့ဝှက်တယ် စောင့်စည်းခဲ့တယ်... ဒီအတွက် မောင့်ကို ခင်ဘုန်း နားလည်ပေး ပါ...”

“နားလည်ပါတယ် မောင်... ဒါပေမယ့်...”

“ဒီအတွက် သတ္တိမွှေးဖွဲ့ မကြိုးစားပါနဲ့ ခင်ဘုန်းရယ်... ခင် ဘုန်းဟာ ရပ်ကွက်ထဲက သာမန် မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး မောင်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်နေကြရင် လုံလောက်ပါတယ် အဆင်ပြေမယ့် တစ်နေ့ဆိုတဲ့ ကာလတစ်ခုထိ စောင့်ကြတာပေါ့...”

... မောင် အမေအခြေအနေ ကောင်းလာရင် ချော့မော့ပြီး ဆေးရုံတင်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်...

... ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဆွေးနွေး ကြည့်တော့လည်း အလားအလာ ကောင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်တဲ့...”

“ခင်ဘုန်းကို စိတ်ချပါ မောင်... ခင်ဘုန်း ဘဝမှာ ချစ်ဖူး လက်ထပ်သူဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ...”

ခင်ဘုန်း ပေးထားသည့် အအေးပူလင်းလေးကို ကောက်ယူလိုက် နင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မဝသော မျက်လုံးများနှင့်...

“ကိုထွေး ကားခဏရပ်လိုက်စမ်းပါ...”
 တို့ထွေးက ကားကို ချက်ချင်း ရပ်ပစ်လိုက်၏။
 “ဘာလုပ်မလို့လဲ ခင်ဘုန်း...”
 မလေး ခင်ဘုန်းဆက် လက်ကလေးကို သတိပေးသလို
 ကိုင်လာလျက် မေးလိုက်သည်။

“ဟိုရှေ့မှာ ပြေးလာကြတာ မမြတ်တို့ဦးလား...”
 မလေးက ခင်ဘုန်း လက်ဖဝါးလေးကို ပို၍ တင်းအောင်
 ကိုင်လိုက်ကာ...

“ပြေးလာကြပုံက ဗရုတ်သုတ်ခ ခင်ဘုန်းရယ်... ခင်သ
 သတိလည်းထားဦး... ပြောချင်တဲ့ လူတွေ ပြောစရာ ဖြစ်သွားပါဦး

ခင်ဘုန်းဆက် ခခါင်းခါလိုက်သည်။
 ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တစ်ဦးပဲ ဖြစ်ဖြစ် နတ်သမီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်
 အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အမောတကော ပြေးလာနေသည့် အစ်မဖြစ်
 သူ တစ်ယောက်လုံးကို ထားပစ်ခဲ့ရလောက်အောင်တော့ မရက်စက်နိုင်
 ပါ။

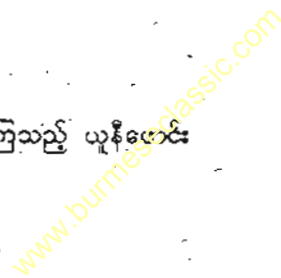
“ဒါ... ခင်ဘုန်းတို့ ကားမို့လား... ခင်ဘုန်း...”
 ဘေးနားသို့ အမောတကော အရောက်...

“ကိုထွေး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ...”
 ခင်ဘုန်းမြတ်နဲ့ အမျိုးသား တစ်ယောက် ကားပေါ်သို့ အလှ
 အယက်တက်လိုက်လျက် တံခါးပိတ်ပြီး လော့ခ်တွေပါ ချပစ်လိုက်ကြ၏။

ခင်ဘုန်းမြတ်နဲ့ အမျိုးသားတို့ မျက်နှာတွေမှာ ချွေးတွေခွေလို့၊
 မလေးနဲ့ ခင်ဘုန်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
 ပြိတ်မိကြ၏။

မလေး မျက်နှာ အဖျက်ကြီး ပျက်နေတာ သူ့အတွက်ဆိုတာ
 ခင်ဘုန်း သိပါသည်။

“ဟင်...”
 သုံးဆယ်လေးလမ်းထဲမှ ပြေးထွက်လာကြသည့် ယူနီဖောင်း

၁၃၈

ချစ်စ

ကိုယ်နဲ့ ခင်တွေ့...

မလေး ကလေးလေး ဒိုင်းလက် ခင်ဘတ်ဖိစော့သည်။

တကား...

ဖိစော့ ခင်တုန်း လက်ကလေးကို ဆပ်ကိုင်လာပြန်သည်

ဒီအခါ ခင်တုန်းပါ ကပ်ကပ်လေး ဆောင့်တင်းသွား မေ

ထိတ်လန့်သွားခဲ့ပြီ

ခင်တွေက ဟိုဒီ လူညံပတ်စရာတွေနဲ့ ကကတွေ စားပြီး စာ

တိုက်ပြည့်နေခဲ့

ဒီခင်း ပါးနပ်မကြောင့် ငါ့လည်း လက်မတင်လေးလှူ

ပါ၏။

"မမြတ်... မမြတ် ဘာဖြစ်လော့ကလဲ ဟင်..."

ခင်တုန်း မေးတော့ ခင်တုန်းမြတ် မျက်လုံးတွေက မေ

ရိပ်တွေနဲ့ သွေးသား အမျိုးသားကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

အမျိုးသား မျက်လုံးအောက်ထဲ မုတ်ကန် လှည့်လာ

မက်မနပ် ဝိညာဉ်ကြောင့် လူတိုက်တာပဲ... ခင်တုန်းကို

ခပ်ခဲခဲ တပြုံးမကားနဲ့

"မခင်ဘုရားကလေးကို လမ်းကို ကောင်းလတ်တယ်မှာ

ဘယ် တကယ်..."

ညှို့ ခေါက်တစ်ချို့ပါသော ကြည့်ခြင်း ပြုံးခြင်းမကားနှင့် နတ်ဆက်
လာခြင်းကို ခင်တုန်း သဘောမကျရာ နတ်ဆက်ခေါ်ကိပ်ခါး။

သုမေးတက် မပြောနိုင်သော အစ်မမြစ်သား အောက်ကပ်
ကြည့်နေရင်း ခင်တုန်း နားလည်သွား

ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသော ဆုတ်ရိပ်တစ်ခု မြတ် လုပ်ခဲ့ပြီ
လား...

ဝါမှမဟုတ်...

ဒီလူကြောင့်လား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ဒီလူနဲ့ မမြတ် ပတ်သက်ခြင်းကိုတော့ ခင်တုန်း နားလည်လိုက်

ပါပြီ...

“ဟလို... ပြောပါ ကျွန်တော် ဘုန်းသော်ပါ...”

“... ကိုဘုန်းသော် ကျွန်တော် ပြောရမှာ အားတော့နာတယ် ဟု... ”

“ခင်ဗျာ... အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျား...”

“... ကျွန်တော် ခုရဲ့အုပ် ဝင်းနောင်ပါ...”

“... ဟာ ဆရာဝင်းနောင် ပြောပါဗျာ... အားမနာပါနဲ့ အ

အကြောင်းများ ရှိလို့ပါလိမ့်...”

တစ်ဖက်က နှုတ်တရက် စကားသံ တိတ်သွားသည်။

တအောင့်ကြာမှ...

“... ကိုဘုန်းသော်...”

“ခင်ဗျာ... ပြောပါ...”

“ဒီနေ့ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ဆီ သဟင်းတင် ခုရောက်လာတယ်ဗျာ... သတင်းအရ ကျွန်တော် ဆက်စုံစမ်းကြည့်လိုက် တော့ လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးသွားတဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲရောင်းချသူ ကောင်လေးရဲ့ ဘေးမှာ အဖော်ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ခင်ဗျားသမီး ဖြစ်နေတယ်...”

“ဗျာ...”

ဦးဘုန်းသော် ငယ်ထိပ်မီးကြိုး ပစ်ချခံလိုက်ရသည့်နယ်...

မျက်စိတွေ နားတွေ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အုန်းကနဲ ပွင့်ထွက်သွား မတတ်။

“သေ... သေချာရဲ့လား ကိုဝင်းနောင်...”

“... ဒီသတင်းမျိုး မှီဘရဲ့နားကို မသေချာပဲ မပို့ပါဘူး...”

ကိုဘုန်းသော် အဲဒီထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကောင်လေးဟာ မိဘများကတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာကြတယ်... သူတို့တော့ တကယ်နာမည်ကြီး အဖွဲ့တစ်ခု နဲ့ မရှင်းမလင်း ရှိနေတာ ကြာပြီ... ဒီနေ့ သူတို့ ဆေးသုံးဖို့ လုပ်တုန်း ဝင်မမ်းတာ... လက်မတင်လေး ကပ်လွတ်သွားတယ်ဗျာ... နို့မို့ဆို ခင်ဗျား တော်တော် စိတ်ညစ်ရမှာ...”

၁၈၂

သျှင်မ

ဦးဘန်းသော် ဘာမှမကြားတော့ပါ။
 ရက်ဒေါသများနှင့် ဖုန်းသည့် နားမှကွာ၏။
 မိုက်လိုက်တဲ့ သမီး...
 အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလားနော်။
 တွဲတစ်ခုကို တာဝန်ကျေရုံ သက်သက်သာ ယူထားပြီး ဖခင်အ
 ဖြစ်သူလိုလည်း ကူညီရမှန်း မသိ။
 နိုင်ငံတာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စား။
 ဒီမိန်းကလေး တစ်နေ့ ခြေလှမ်းများတော့မှာကို ရင်တထိတ်
 ခိုလှုံနေရဆဲ...
 မှားမှားတော့ ဦးဘန်းသော် ဘိယံနားကိုယ်ပင် မယုံနိုင်။
 သူ့မှာ မည်မျှပင် ငွေကြေးငွေစွာ ပြည့်ဝချမ်းသာပေမယ့် တကယ့်
 အရေးကြုံလာတော့ တိုးတိုးဖတ်မရှိ။
 သူ့အခက်အခဲ ကိစ္စတွေကို ဖွင့်တတိုင်ပင်ချင်သည်။
 ဆုံးမရန် မလွယ်ကူသော သမီးတစ်ယောက်နှင့် သူ့ကွက်ကို က
 မယ့်ယူမယ့်သူ အနီးကပ်ဆုံး အယ်သူမှ မရှိ။
 သမီးငယ်ဆို ကြည့်စမ်းပါဦး...
 မခေအာ စိတ်တိုင်းကျ တကယ့် အာလိမ္မာလေး...

သက္ကရာဇ် ၁၃၅၆ ခုနှစ်

ရုပ်ရှင်တွေလည်း ရိုက်နေပေးလျက် ဆွဲထွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုယူ
 နေလိုက်တာ...
 ဒီမိခင်က မပွားထုတ်လိုက်သည့် သမီး နှစ်ယောက်သည်
 ညီအစ်မ ဖြစ်ကြမိချောက်...
 အဘယ့်ကြောင့် စရိုက်သဘာဝ ခြားနားခဲ့ပါသနည်း။
 "ကဲ... တမာချို့... ဒီနေ့ကပြီ ဝါကပဲ စကြေငြာမယ်...
 ခင်းနဲ့ငါ သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်စွာ နှစ်ဦးသဘောတူ လမ်းခွဲကြ
 မယ်..."
 သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့သော စကားလုံးတွေ...
 သူ့ဒီလို ပြောလိမ့်မည် မထင်ခဲ့သော တမာချို့ မျက်ဝန်းတွေ
 ရုတ်တရက် ဝိုင်းဝိုင်းလည် သွားလျက် တအံ့တဩ ကြည့်လာပုံ...
 ပြီးတော့ ခဏချင်းပဲ အေးစက် ဖြောင်းလဲသွားခြင်းနှင့် အံ့ကြိတ်
 သိုက်ပုံများ...
 "သမီးကြီးကို ငါခေါ်သွားမယ်... သမီးငယ်ကိုတော့ ခင်း ခေါ်
 သားပေါ့... ကထိကကြီး ခေါ်တမာချို့ သမီးကို အယ်လုပ်ပုံလုပ်ပုံ ခင်းခင်မလဲ
 ဆိုတာ ငါ စောင့်ကြည့်မယ်..."
 သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ စိန်ခေါ်ခဲ့တာ...

သက္ကရာဇ် ၁၃၅၆ ခုနှစ်

www.burmeseclassic.com

ရေ... .

သို့ခါင်းထဲမှာ ရွှေပဲရိုနေခဲ့သည်။

တမာချိုကို အနိုင်ယူဖို့ သူ စည်းစိမ်ချမ်းသာ တစ်ခုတည်း အတွက်ပဲ အလေးထား ကြိုးစားခဲ့၏။

သူ သာလုပ်လုပ် ရှေ့ချပေးဖန်လွန်းသည့် မိန်းမတစ်ယောက် အပေါ် သူ့ဘယ်ထိ အောင်မြင်တာ ကြီးပွားတာနှင့် အနိုင်ယူမည်။

အဲဒါ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်... .

ခုတော့... .

သူ့ဘဝမှာ တန်ဖိုး အကြီးဆုံး အရာတစ်ခုကို သတိမေ့နေခဲ့ လျက် လောဘအမှောင်တွင်းမှာ နှစ်မွန်းနေခဲ့မိခြင်းကြောင့် ထိုအရာထိ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်စွာ အလူးအလိမ့် ခံစားလာရသောအခါ ကုန်လွန်ပြီးသည့် အချိန်တွေကို ဘာနဲ့မှ ပြန်လဲယူလို့ မရတော့ပါ။

“တိ... .တိ... .”

မြည်လာပြန်ပြီ။

သူ ဖုန်းကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်ရင်း တော်တော်နှင့် မကိုင်ဖြစ်

“တိ... .တိ... .တိ... .”

“ဟလို... .ပြောပါ... .”

“ပေဖေလား ဟင်... .”

“ဟင်... .သမီးငယ်... .”

ဦးဘုန်းသော် ဖုန်းကို ကျန်သည့် င လိုက်မိသည်။

“ဖေဖေ... .မမြတ် အခု အိမ်မှာရှိလား”

ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“မရှိဘူး သမီး... .ဘာ... .ဘာဖြစ်လို့လဲ... .”

“မမြတ်ကို ဒီအတိုင်း ဆက်မထားပါနဲ့ ဖေဖေရယ်... .”

ဘုရား... .ဘုရား... .

ဖုန်းထဲက သမီးငယ် ပြောပြနေသည့် အဖြစ်အပျက်တွေက ခုရဲအုပ်ဝင်းနောင် ပြောသည့်ကိစ္စပါပဲလား... .

သမီးငယ် စကားတွေကို နားထောင်ရင်း နဖူးမှာ ချွေးတွေစို့လာ ၏။

ဒါတွေကို သူ တစ်စွန်းတစ်စမှ မသိခဲ့ပါလား... .

သိဖို့လည်း သူ မကြိုးစားခဲ့မိတာ အမှန်။

သမီးကြီးအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာမိခြင်း။

ပြုပြင်ယူဖို့ အားယူနေမိခြင်းသည် နောက်ကျန်လေပြီ

ငွေ... သာ ပွေသော ချစ်သူကိုမှ သမီးကြီးရွေးရသတဲ့
သူခေါင်းထဲမှ

တမာချိုကို ဒါပြောတာတွေ ကြားရဲ့လား ဟင်...

အတွက်ပဲ အလေးထား ဆုမီးရယ်...

သူ့ဘာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

အပေါ် သ... သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...

"ဘာတဲ့လဲ သမီး..."

"ဖေဖေ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ် ထင်တယ် မေမေ"

"ဟင်..."

ဒေါ်တမာချို လက်ကို ဝိန့်ဝိန့်ကြီး ပိုက်လိုက်၍ နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။

"အဲဒါ လောဘ မောဟကြီးတဲ့ လူတွေရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းပဲ"

ဖေဖေအပေါ် သနားခြင်းများစွာ ပြစ်မိသည့်တိုင် ခင်ဘုန်းဆက်

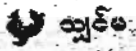
မေမေရှေ့မှာ ဘာမှမပြောရဲ့ပါ။

ဖုန်းကို အသာပြန်ချထားလိုက်ပြီး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငြိမ်

ဆက်စွာ တိုင်နေမိသည်။

ဒေါ်တမာချိုက သမီးမျက်နှာကို ဖိုကြည့်ကာ...

“သမီး... သမီး မေမေဆီ သွားပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောပြီး အားပေးချင်နေတယ်... အကြံပြုချင်နေတယ်မို့လား...”

ခင်ဘုန်းဆက် မျက်တောင်မဲလေးတွေ ဖျတ်ကနဲ မင့်တက်လာလျက် မေမေ့ကို အံ့ဩဟန်လေးနှင့် ကြည့်သည်။

သမီးမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သူမယူဆချက် မှန်သွားသည်မို့ ဝေါ်တမာချို ပြုံးလိုက်သည်။

“လုံးဝသွားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ သမီး... သားအဖနှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ဥစ္စာနဲ့ ချွေးနေကြတာ... သမီး သူတို့နဲ့ မတန်ဘူးလို့ မပတ်သက်ရဘူး... ဒီနေ့လို အဖြစ်မျိုး နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြုံရင်...”

ခင်ဘုန်းဆက် မေမေမျက်နှာကိုပဲ အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ စကားရပ်သွားလျက် မေမေ အားယူသလိုမျိုး ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်တာ မြင်ရသည်။

ပြီးမှဆက်၍...

“သမီးနဲ့ မောင့်ကိစ္စတုန်းက သူဟာ မေမေ ရှေ့ထိလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ခွဲတယ်... အထင်မြင်သေးစွာနဲ့ တစ်ဖက်သားကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ခွဲတယ်... ငါ့သမီးရဲ့ ဘဝဇာညွန့်ကို မချိုးနဲ့တဲ့... ဟင်း... ဟင်း...”

ထိုစဉ် နွားနို့ပူလေး နှစ်ခွက်ကို သယ်လာရင်း မယတု ဝေါ်မှာ ချထားခဲ့ပြီး ကုတ်ကုတ်လေး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မချမ်းသာပေမယ့် ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်ကို အနုပီစုတ် ဂုတ်စုတ်တဲ့လေ... မအေက အရူးမို့ သိက္ခာကျသတဲ့...”

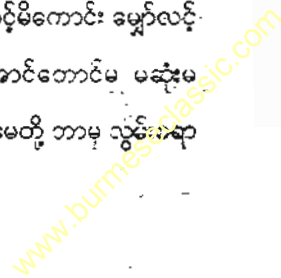
ခင်ဘုန်း အခန်းထဲက ပန်းချီကားတွေကို မော့ကြည့်ရင်း မေမေ တစ်လုံးချင်း ပြောနေ၏။

“သမီးကြီး သူ့လက်ထပ်ပါသွားကတည်းက မေမေမှာ သမီးတစ်ယောက်ထဲ ရှိတယ်လို့ မေမေ သတ်မှတ်ခဲ့ပြီးသား...”

“မေမေ...”

ခင်ဘုန်းခေါ်တော့ မေမေ ဖျတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း ခင်ဘုန်း ထိုင်နေသည့် အိမ်ရာနံဘေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် လာရပ်လိုက်သည်။

“မေမေ ပြောတာ ရက်စက်ရာကျသွားလို့လား... နည်းတောင် နည်းသေးတယ်... သမီး ခင်ဘုန်းမြတ်ဟာ သမီးလို သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ မိန်းမလိမ္မာလေး တစ်ယောက်ဆိုရင် မေမေ မျှော်လင့်မိကောင်း မျှော်လင့်မိမယ်... မိဘုကို မိဘလို သဘောထားတတ်အောင်တောင်မ မဆုံးမနိုင်ဘဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ပေါ်က သမီးကို မေမေတို့ ဘာမှ သွမ်းမရာ

မလိုကား...

အက်တွဲလာသော မေမေအသံက ပုံမှန်အတိုင်း မဟုတ်သလို မေမေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ရောင်လှဲလာတာ မြင်နေရသည်။

"ခုနစ် မပြောဖြစ်တဲ့ စကားထပ်ပြောမယ်... ဒီနေ့ကိစ္စမို့ နောက်ထပ်ကြည့်ရင် သမီး လုံးဝလည်းမကြည့်ပါနဲ့..."

အပြာထွက်နှိုင်းစွာ ပြတ်တောက်သွားခဲ့သည့် စကားကို ပြောသားစွာ ပြောချလိုက်သည်။

ခင်ဘုန်းဆက် မျက်ရည်လေး လည်လာရာသည်။

ယဉ်ကျေးစွာ မခေါ်ကြပေမယ့် သူတို့ ညီအစ်မချင်းက မကြာမကြာ ဆုံကြ ရယ်ကြ မောကြနေခဲ့ကြသည်ပဲ။

'မေမေဆီ မလာဖြစ်သလောက် ရှိပေမယ့် ခင်ဘုန်းမြတ်မဲ့ အပြင်မှာဆို ခင်ဘုန်းရိုတတ်သည့် နေရာတွေထိ မကြာခဏ လာနေတတ်သွား မေမေရယ်...'

သွေးကသွေးပဲ မမြတ်ကို မရက်စက်ပါနဲ့...

မွှင်ဟာ မပြောရဲစွာ ခင်ဘုန်း အသံတိုက် တောင်းပန်မိသည်။

တကယ်တော့လည်း သမီးတစ်ယောက်ကို အဖိုးတန် အဖိုးမိန်းမမြတ်ကလေး ဖြစ်လာအောင် စောင့်ရှောက်ခြင်းများနှင့် တွေးခေါ်

ပြုစုလာခဲ့သည့် မေမေလို မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်အပေါ်...

မေမေ ခံယူချက်များ အပေါ်...

ခင်ဘုန်း ဘာမှ ငေးဖန်စရာ ခရီး မရောင့်ရဲဖို့ မလိုပါ။

မေမေဆွနီသင် ဆိုဆုံးမမှု စည်းစနစ်များကြောင့် ယနေ့

ခင်ဘုန်းဆက်ဆိုသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးမည်မျှဖြင့်မှာ ခွဲဝါသနည်း။

မေမေ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ပြန်လည်ခံစားရင်း မေမေအပေါ် ဖြစ်လာမိသည့် မရေမရာ အတွေးများကို ပျောက်စေခဲ့သည်။

"ဒါတွေထားလိုက်တော့... လာမယ့် အကယ်ဒမီရွေးပွဲမှာ ဘယ်သူတွေ ရမယ်လို့ သမီး ထင်လဲ..."

ဒေါ်တမာချို သမီးလေး စိတ်ပြေလက်ပျောက်အောင် တမင် စကားလွှဲလိုက်ရခြင်းပါ။

ခင်ဘုန်း စိတ်ကူးတွေ အကယ်ဒမီရွေးပွဲဆီ ပြန်ရောက်သွား လျက် ကြည်လင်သွားသည်။

"သမီးတော့ မထင်တတ်ဘူး မေမေ... ပဋိသတ်ကတော့ ထင်ကြားအမျိုးမျိုး ပေးနေကြတာပဲ... 'သစ္စာလမ်းခွဲ' မှာ သမီးအတယ်အံ့ ရမှာပဲလို့လည်း ပြောနေကြတယ်..."

ဒေါ်တမာချို ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“ဒီ အကယ်ဒမီဆုကို ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဖူး... ဒါပေမယ့် သမီး ဒီဆုတွေ မကြာမကြာရအောင် ကိုယ့် အနုပညာကို အမြဲကြိုးစား အမွန်းတင်နေရမယ်... သမီးဟာ နာမည်ကြီးသထက် ကြီးပြီး...”

... လူတွေ အသေထဲ နှလုံးထဲထိ နေရာယူ ဖမ်းစားထားနိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုး ရောက်တဲ့အခါမှ သမီး ဘာပြောပြော သမီး ဘာလုပ်လုပ် သမီးရဲ့ အပြောအဆို ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အကျင့်စရိုက်ကအစ ပရိသတ် သဘောကျ လက်ခံမယ်...”

ဒေါ်တမာချို နွားနို့ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ခင်ဘုန်းဆက်... ဘာလုပ်လုပ် လိုက်လုပ်ချင် လိုက်ပြောချင် လာတဲ့အထိ သမီး ကြိုးစားနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ကျရင် သမီး သဘောကျသလို ဆုံးဖြတ်ပါတော့... သမီးရဲ့ အနုပညာနဲ့ တို့လူမျိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေ အဆင့်အတန်းတွေ ပြည့်သူရင်ထဲစွဲသွားစေခဲ့ရင် မေမေ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝ ပါပြီ...”

... သမီး ဖန်ဆင်းခဲ့တဲ့ ဒီဇိုင်းသစ်ဆိုတာလေး ခေတ်လူငယ် မိန်းကလေးတွေ အပေါ် လွှမ်းမိုးသွားနိုင်တဲ့နေ့ဟာ မေမေ တစ်ဘဝလုံး

အတွက် ပြည့်စုံသွားတဲ့နေ့ပဲ...”

“စိတ်ချပါ မေမေ... မေမေ့ရဲ့ ကောင်းသော စေတနာတွေ ပြည့်ရပါစေမယ်... သမီး စိတ်ထားမှန်ရင် ဒီထက်ပိုကြီးစားခဲ့ရင် ကြီးစားသမျှဟာ အကောင်အထည် ပေါ်လာမှာပါ...”

ဒေါ်တမာချို ကျန်သည့် နွားနို့ခွက်ကို ယူ၍ သမီးဖြစ်သူကို ပြီးကြည်သော မျက်နှာနှင့် ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“သောက်လိုက်ဦး သမီး... ပြီးရင် ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမထားနဲ့ တော့... အိပ်ရေးဝဝအိပ်... ဟုတ်ပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ခုတစ်လော တိုက်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း အမေ စကားတွေ တတွယ်တွတ် ပြောနေတတ်လျက် ဟိုနားသွား ဒီနားသွား လုပ်တတ်သည်။

ထယ်နေရာသွားသွား အကြောင်း မဟုတ်ပေမယ့် တိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခေါ်စာသာ တက်ကြည့်ဖူးခဲ့ပြီး အမေ့ကိုတော့ လုံးဝမသွားစေခဲ့ပါ။

မီးလောင် ပျက်စီးထားသည့် ဒဏ်နှင့် ကျန်သည့်အပိုင်းတို့က လည်း မခိုင်မာတော့သည့် ဖားပေါ်ထပ် တစ်ခုမှာကျတော့ အမေ့ကို စိတ်မချ။

ဒီတိုက်ကြီးကြောင့် ဖားမေ့ဝေဒနာများ ပိုက်လာမလား ဆိုသည့် စိုးရိမ်မှုများနှင့် တိုက်ကြီးကို သူ ပြင်ချင်လှပါသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့အင်အားနှင့် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သေး။

မဖြစ်နိုင်တာက သိပေမယ့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်ပါ။

ဆယ်တန်းကျောင်းထား ဘဝကတည်းက သူ ဒီတိုက်ကြီးကို ရောက်ခဲ့တာ...

သူ့ကိုယ်သူ တာဝန်မကျေသူ တစ်ယောက်ဟု မြင်မိသည်။

လူတွေ ပြောကြသလို ခြံကို တစ်ငက်ခြမ်း ရောင်းလိုက်လျှင် တော့ အစစ အရာရာ အဆင်ပြေသွားနိုင်သည်။

ရေကူးထဲက ရေအေးအေး တစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်လိုက်ပြီး အိပ်ယာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် သံချလိုက်မိသည်။

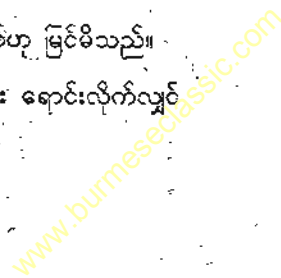
သူ့မျက်လုံး ရှေ့စာညှိဘညှိမှာ တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် ကြမ်းခင်း...

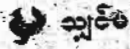
တစ်ခြမ်းနီးနီး မီးလောင်ထားသည့် ကျန်သော ကြမ်းခင်းတွေ မှာ မီးညှို့ဖုတ်ထား သည့် အရာတွေ...

ပိုင်းတစ်ခွံနှင့် ခဲနေသည့် တိုက်ကြီးက ရင်နှင့်စရာပါ။

ဒါကြောင့် အမေ့ကို သူ သနား၍မဆုံး...

အမေ့မဟု ဆင်းနှင့် လင်လည်းဆုံး မိဘများပါ သူ ပယောကြောင့် ဆုံးရသည်မို့ ရင်ကွဲခဲ့ရှာရင်း ဒီဘဝရောက်ခဲ့ရတာ...

ဒါလည်း သူမလုပ်နိုင်ပါ။

အမေစိတ်တွေ ပုံမှန်ဖြစ်လာခဲ့လျှင် သူ ဒီလို ထင်သလို လုပ်လိုက်တာ သဘောကျပါမလား...

အမေ့အတွက် အလွမ်းဖြေစရာ မိသားစုဆိုလို့ ဒီခြံပိတ်တာ မောင် တောင်ထွေး မြောက်ထွေးနှင့် အိပ်မရဖြစ်နေဆဲ...

"ဝုန်း..."

"အား..."

အပေါ်ထပ်က ပြိုကျသံများ...

"အမေ... အမေ..."

မောင် အိပ်ရာထက်မှ ခုန်ထရမ်း တအား ကျခေါ်လိုက်မိသည်။

အမေတစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဆိုသော အသံနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ မထိန်းသိမ်းနိုင်စွာ ပြေးတက်ခဲ့ ပီလေသည်။

ဘုရားခန်းနှင့် နှစ်ခန်းတော် စာအုပ်တွေ အများအပြား ရှိနေတဲ့ ခန်းခန်းနှင့် တူသော အခန်းထဲမှာ...

စာအုပ်စင်ရော နောက်ဖက်က ပန်းအိုတွေ တင်ထားသည့် ထုပ်တန်းကြီးပါ ပြိုကျပြန်တဲ့လျက် ကြားထဲမှာ ခွေခေါက် မေ့လဲနေသည့်

အမေ။

"အမေ... အမေ..."

အမေ့ကို သူ ကန့်ပွေ့လိုက်တော့...

"ဟင်... သွေးတွေ..."

ကြမ်းပေါ်မှာ အကွက်လိုက်ပြီး ကျန်နေသည့် သွေးတွေ...

"အမေ... အမေ..."

သူ တစ်ကိုယ်လုံး ဘာဆတ်ဆတ် တုန်လာလျက် ဦးခိုမိတ်များ

နှင့် အမေ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ထိုးစမ်းလိုက်တော့ နောက်ခေတ်စ်ပြင်လုံး စေးထန်းသော သွေးများရွှဲလျက်...

နီရဲနေသော သူလက်ဖဝါးက သွေးတွေကို ကြည့်ကာ မောင် မျက်လုံးပြန့်သွားသည်။

"အမေ့..."

အမေ့ကို တအားဖက်ထားမိလျက် မောင် ခေါ်သံက ဆိုနှစ်အက်ကွဲနေသည်။

'အာသို ဒီနေရာကိုမှ ဘက်လာရတာသဲ အမေရယ်...

မောင် အခု ရင်ဘတ်နားမှာ နားတပ်ထောင်လိုက်ပြီး ကယားတယား ထမို့ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အမေ့ကိုယ်လေးကို ငွေ့ကန် ဖွေ့ချိုလိုက်ကာ စိုးရိမ်လေနှင့်
အောက်ထပ်သို့ ကမန်းကတန်း ဆင်းခဲ့လေတော့သည်။

"ဘား... အမလေး သေပြီ... ကျွန်မ သမီးလေး သေပါပြီ
အစ်ကိုရေ..."

ထွေးသွင်းထားဆဲ ပိုက်တန်းလမ်းနှင့် ဒေါ်သန္တာ အတင်းကန်း
တော့ အနီးရှိ လူများ ဝိုင်းဝန်းထားကြရသည်။

"အမေ... အမေ သတိထားလေ..."

"ဖယ်... ဖယ်စမ်းပါ... လူတွေ လူတွေ သေကုန်ကြပြီ..."

ဒေါ်သန္တာ မျက်လုံးတို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လက် ပါးစပ်က စကားတို့
ဘွတ်ဘွတ် ပြောနေရင်း အပြင်းပြင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

"အမေ... အမေ သတိထားနော်... အခု ဆေးရုံပေါ် ရောက်
တာ... နေကောင်းမှ စကားတွေ အများကြီး ပြောကြမယ်နော်..."

အမေ..."

သူမ ဘေးနားမှာ အမေဟု တဖွဖွ ခေါ်ရင်း သူမရဲ့ လက်တွေ့ကို တယူတယူ ဆုပ်ကိုင်ပြုစုနေသော ကောင်လေးအဖြစ် ဒေါ်သန္တာ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများက မောင့်ကို ဖူးနစ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့...

မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ကနဲ ပြန်မှိုက်သွားတာ ငြိမ်သက်နေ၏။

အိပ်ပျော်သွားတာမျိုး မဟုတ်သည့် မျက်ခွံလေးတွေက လှုပ်ရှားနေလျက် တအောင့်ကြာသည်နှင့် ဖျတ်ကနဲ ပြန်ပွင့်လာသည်။

"သား... ငါ့သားလေး ကျန်ခဲ့သေးတယ်... သားလေး မောင်ရော..."

လူနာကုတင်နားမှာ ဝိုင်းနေသည့် လူတွေဆီ မျက်လုံးဝေဖွယ် လိုက်ပြီး မောင့်ဆီ အကြည့်တွေ ပြန်ရောက်သွားသည်။

"အမေ... ကျွန်တော် အမေ့သား မောင်လေ..."

"မောင်..."

"ဟုတ်ပါတယ်... အမေ မောင်ပါ..."

ဝမ်းသာအားရ ပြုံးလိုက်သည့် မောင်မီးနှစ်ဖက်က ထင်းခေါင်းသွားသော ပါးချိုင့်ကြီးတွေကို ဒေါ်သန္တာ သတိတရ ရှိလျက်...

"သား..."

"အမေ..."

"အမေ့သား အစိမ့်သားလေး..."

အနီးမှာ ရှိနေကြသည့် မောင်ရဲ့ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်မိသားစုနှင့် ဒေါ်ခမာချိုတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာမ မျက်နှာတွေမှာ အမြဲပန်းတို့ ဝေလာကြသလို ပင့်သက်ရှည်ကြီးများ ကိုယ်စီနှင့်...

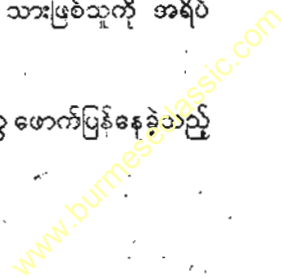
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေကြသည့် သားအမိနှစ်ယောက်ကတော့ လောကကြီးကို မေ့နေသည့် နယ်...

မောင့်အဝ အတွက် ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်ကို အဆိုးထဲမှ မောင် ရခဲ့လေသည်။

စာအုပ်စင် ပြိုကျသည့် ဒဏ်ရာနှင့် ဒေါ်သန္တာဆေးရုံရောက်ပြီး ပြန်လည်လာသော အသိတရားတို့က တိမ်ညိုမဲတို့ ကင်းစင်လျက်။

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင် သားဖြစ်သူကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

အကြောင်းစုံကို သိပြီးပြီမို့ သူမ စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်နေခဲ့သည့်

ရည်ကြာသော ကာလကြီးကို တစ်ယောက်ထဲ ဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်ခဲ့ရသည့် သားလေးကိုလည်း သနားမဆံ့။

ဒီအတွက် သားလေးကို ဖက်ရင်းကျရသည့် မျက်ရည်က တော်တော်နဲ့ ခစ်ခဲ့ပါ။

“သားရယ်... အမေ့ရင်ထဲမှာ သောကတွေ၊ ဘယ်လောက်ရှိရှိ သားလေး နောင်မေ့စရာတွက် နောက်ဆို အမေ ထိန်းချုပ်ပါမယ်... ”

ဟု အထပ်ထပ် ကတိပေးရာသည်။

အမေ ဝေဒနာတွေ သက်သာအောင် တိုက်ကြီးကို ဒီအတိုင်း ထားလို့ မဖြစ်တော့တာ တွေးမိရင်း ခြံတင်ခြမ်း ရှောင်ဖို့ကို အမေ့ တိုင်ဝင်မည်ဟု မောင် ဆုံးဖြတ်ထားဆဲ... ”

“သား... အမေ့ရဲ့ မသိစိတ် အာရုံက ပို့ပေးလိုက်တဲ့ အဲဒီ အပေါ်ထပ်က သားအဘိုးရဲ့ စာဖတ်ခန်းက ထကယ်တော့ လျှို့ဝှက်ခန်း တစ်ခုပဲတဲ့... ”

အခုချီကာ ဒေါ်သန္တာ ရှင်းပြလေသည်။

ပြီးတော့...

သားအမိ နှစ်ယောက် တီတိဆိတ်စွာပဲ အဲဒီ စာဖတ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ အမေက ဆူမ နေထိုင်ခဲ့သော နေရာမို့ ကျွမ်းကျင်စွာ လှုပ်ရှား

ရင်း နောက်ဆုံး နံရံထဲမှာ တစ်သားတည်း ဖြုပ်ထားသော လျှို့ဝှက်အပေါက်ကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

တကယ်တော့ ဒါကို ဝိုးတဝါး သတိရစိတ်နှင့် တက်လာရှာရင်း စာအုပ်စင်ပြိုကျကာ ဒေါ်သန္တာအတွက် အဆိုးထဲက အကောင်းဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပါ။

“ရော့သား... ဒီပစ္စည်းတွေဟာ အင်မတန် သန့်ရှင်းတဲ့ သားရဲ့ ဘိုးဘွားဖိုင် အမွေတွေပဲ... တစ်ဦးတည်းသော သမီး အမေ့အတွက် မိဘတွေ ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေမျိုး...”

အားလုံးကို ရိုးသားစွာ ဖွင့်ပြောပြတော့ မောင့်အတွက် ခင်ဘုန်းတို့ ဝမ်းသာကြရသည်။

အမေ့စေခနာများလည်း ပျောက်ကင်းလျက် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် စုဆောင်းသိမ်းဆည်းလာခဲ့သော အမွေပုံကြီးပေါ် ချက်ချင်း ရောက်သွားရသည့် မောင့်ဘဝကို အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရတာ အမှန်။

“ကျွန်တော်ဘဝကို မိဘလို အစ်မျိုး မိတ်ဆွေကောင်းလို တစ်မျိုးအစစ အရာရာ အားပေးကူညီခဲ့တဲ့ အန်တီတို့ကို ကျွန်တော် ပြောမပြုဘတ်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... သားလေးရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေကို

ကျွန်မ ဘယ်လိုကော့လှဆင်ရမုန်းတောင် မသိပါဘူး..."

ဘားအမိ နှစ်ယောက်လုံး ကော့လှတင်မဆုံး ချိုကြရင်း အားလုံး ရင်မှာ ကြည့်နူးမှုများစွာနှင့်...

တကယ်ဆို ဒေါ်သန္တာ ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရသည့်အချိန်မှာ ဆေးအချိန်မီ ရောက်ဖို့ ဒေါ်တမာချိုတို့သာ မောင်နဲ့ထပ်တူ ခိုးရိမ်တကြီး အကူအညီတွေ မပေးခဲ့လျှင်...

"ကျွန်မ အတွက် ခိုးရိမ်တကြီး အကူအညီ ပေးခဲ့တာတွေကိုလည်း ကျွန်မ တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး ရှင်..."

ဟု အထပ်ထပ် ပြောနေဆဲ...

ရည်ရွယ်ချက်များစွာနှင့် မောင့်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံး အချိန်ရောက်ခဲ့ပြီ။

"ခင်ဘုန်းရယ်... မောင် ဒီလိုအခစစ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ရဲခဲ့ပါဘူး..."

တုန့်ယင်သော လက်များနှင့် ခင်ဘုန်း လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

"မောင်တို့ ချစ်လမ်းခရီးမှာလည်း အားလုံး ချောနုမှု သွားနေနော်..."

"လူ့ဘဝရဲ့ ကံတရားဆိုတာ မထင်မှတ်ပဲ ပြောင်းလဲတတ်တာမျိုးပဲ မောင်ရဲ့... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်အတွက် ခင်ဘုန်း အရမ်းကို ဝမ်းသာနေမိတာပါ..."

"မောင်နဲ့ထပ်တူပဲဆိုတာ ယုံပါတယ် ခင်ဘုန်းရယ်... ခုလို မောင့်ဘက်က အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတော့ မောင့်ခင်သူ့ကို မောင်ပိုင်ပိုင်ကြီး ချစ်ရသွားပြီ... ခင်ဘုန်းဘက်ကပဲ လိဘော့ဘယ်လဲ..."

မချင့်မရဲ ဆိုလာသော ချစ်သူ့ကို ခင်ဘုန်း မျက်စောင်းလှလှလေး တစ်ချက် လက်ဆောင်ပေးလျက်...

အားကို မျက်နှာငဲ့ လာလျက် တီးတိတ်တုန်ယင်စွာ မေးပြီး . . .

“ဘာအကြောင်းနဲ့ ဆွေးတယ် . . . ဘာဖြစ်လို့ ဟိုမှာ ရုတ်ရုတ် သံသယတွေ ဖြစ်ရတာလဲ . . . ဒက်ဒီ ဂုဏ်သိက္ခာကို သမီး ဘာဖြစ်လို့ မခံ ညှာတာလဲ . . .

. . . ဒီအဖြစ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒက်ဒီ လူတွေကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ . . .”

ကျယ်လောင်သော မေးခွန်းများကို မနားတမ်း တရစပ် မေးချ လိုက်သည်။

ခင်ဘုန်းမြတ် မျက်လုံးတွေ အနည်းငယ် ပြူသွားလျက် ရုတ် တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိ။

“ပြောလေ . . . ပြောစမ်းပါ . . . သမီးကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ စိတ်ချယားခဲ့မိတဲ့ ဒက်ဒီကို လှုပ်အလယ်မှာ မျက်နှာမပြုနေအောင် လုပ်ရက်တယ် . . .”

“ဘာမျက်နှာမပြုရစွာ မလိုပါဘူး ဒက်ဒီ . . . ဒါ ဒက်ဒီ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ နိုက်ကလပ်ပဲ . . . ကိုယ့်အဖေပိုင်ရင် သမီးလည်း ခိုင်တာပဲ . . . သွားခွင့်မရှိဘူးလား . . .”

ခင်ဘုန်းမြတ် ပတ်ကနဲ ပြောချလိုက်သည်။

ဒေါသကြောင့် နီနေသော မျက်နှာသည် သွေးတို့ပေါက်ထွက် လာတော့ မတတ်ချိန်နဲ့သလို တစ်ဖက်က ပြန်ကြည့်လာသော မျက်လုံးတို့ တ စူးစူးရဲ့ရဲ့။

“ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန် ပြောလိုက်စမ်းပါ ဒက်ဒီ . . . သမီးတို့ ဖာဒီ မျက်လုံးတွေနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ . . .”

ဦးဘုန်းသော် မေးကြောတွေ တင်းကနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အေး . . . ဒက်ဒီ ပြောမယ် . . . ပြောရခက်နေတာက အဖေ့ သမီးကြားမှာ မပြောရဲလောက်တဲ့ စကားမို့ပဲ . . .”

ခင်ဘုန်းမြတ် စရမစိုက်စွာ ပြန်ကြည့်နေဆဲ . . .

“ညက သမီး နိုက်ကလပ်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ . . .”

ဦးဘုန်းသော် မျက်လုံးကြီး ပြူးလာလျက်...

“မသွားရဘူး... ဘာမှသွားဖို့ မလိုဘူး... အဲဒီနေရာမျိုးကို သမီးသွားဖို့ မလိုဘူး... ဒီနေရာဟာ...”

ဦးဘုန်းသော် အသံတွေ အက်ကွဲနေသည်။

“မိန်းကလေး တော်တော်များများ အဲဒီထဲမှာ ရှိကြတာပဲ... သမီးလည်း မိန်းကလေးပဲ... ပြီးတော့ သမီးချစ်သူနဲ့ သွားတာပဲဟာ”

“ခွေးမ...”

“ဖြန်း...”

ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းကြောင့် ခင်ဘုန်းမြတ် မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့် သွားသည်။

နရုံးသားထဲမှာလည်း ပေါက်ကွဲခဲ့ပါ၏။

ဘယ်တုန်းကမှ နာကျင်အောင် မရိုက်ခဲ့ဖူးသည်မို့ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲမဆုံး။

“ဒက်ဒီ ရိုက်ချက်ကို သမီး ဘယ်တော့မှ မမေ့အောင် သိမ်းထား မယ်...”

ဝါးကို ပွတ်လျက် ခင်ဘုန်းမြတ် အသံက မာကြောနေသည် လွတ်လပ်ခြင်း များစွာရထားသည့် သူမဘဝမှာ ဒါလောက်

အပြစ်ကြီး တစ်ခုရယ်လို့ မမြင်။

ညက နိုက်ကလပ်ထဲသို့ ကိုရဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ဝင်သွားသည်ဟု သတင်းအတိအကျ ရထားလို့...

ပြီးတော့...

ကိုယ်ပိုင်သည့် နေရာမို့ ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်လဲက်သွားရင်း ကိုရဲကို အငြိတ်ပွဲကြမ်းပစ်လိုက်တာ...

ကိုရဲကို ဘယ်လောက်ထိ စွဲလမ်းမြတ်နိုးမိတာ သူမ ကိုယ်တိုင် သာ အသိဆုံး။

ကိုရဲကို ဘယ်သူနဲ့မှ တွဲသွားတာ မကြိုက်။

ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

ဒါ့ကြောင့် ကိုရဲနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း သူမ သည်းခံ ကူညီပေးခဲ့သည်။

ကိုရဲရဲ့ အခက်အခဲတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ခပြုရှင်းပေးခဲ့ သည်။

နောက်ဆုံး ကိုရဲဟာ ဆေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်နေမှန်း သိရက်နှင့် မပစ်ရက် ခိုင်စွာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးဖို့ သူမ ကြိုးစားနေခဲ့တာ။

ခင်ဘုန်းမြတ် အချစ်၏ အင်အားတွေကို သုံးလျက် ဖေအ

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်လုံးကို ရန်သူလို စိတ်ကထင်လာ၏။

“မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်တဲ့ ချစ်သူရွေးခဲ့တယ်... အဲဒါ အပြစ်လား...”

“အဲဒါ အပြစ်မဟုတ်ပေမယ့် ဆေးသမားကိုမှ ရွေးချစ်တာ အပြစ်ပဲ... နိုက်ကလပ်ထဲ တွဲသွားတာ အပြစ်ပဲ... ဒါ မိန်းမကောင်း တွေရဲ့ အကျင့် မဟုတ်ဘူး...”

ခင်ဘုန်းမြတ် ဟင့်ကနဲ ရယ်လိုက်၏။

“ဘယ်ဟာက မိန်းမကောင်း အကျင့်လဲ... ဒက်ဒီ သမီးကို သင်ပေးထားတာ...”

“မဟုတ်ဘူး... မသွားရဘူး...”

ဦးဘုန်းသော် ကုယောင်ကတန်း ထအော်လျက် သမီးရှေ့ထ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“သမီး... သမီးအပေါ် ဒက်ဒီ မှားခဲ့တာတွေ တာဝန်မကျေခဲ့ တာတွေ... ဒက်ဒီမှာလည်း ချွတ်ယွင်းချက် ရှိပါတယ်... သမီးရယ်...”

“... ဒက်ဒီတို့ သားအဖ စိတ်အေးလက်အေးကျမှ အနာဂတ် အတွက် ဆွေးနွေးကြရအောင်...”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒက်ဒီ... သမီးရဲ့ အနာဂတ်ဟာ ကိုရဲခို

ရင် ပြည့်စုံမှာပါ...”

ပြတ်သားစွာ ထွက်ခွာသွားသူကို တားဆီးမရနိုင်တော့ပါ။

သမီးရယ်...

သမီးဘာတွေ လုပ်မလို့လဲ...

ဒီ ကိုရဲဆိုတဲ့ ဆေးသမားဟာ သမီးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ဘာတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်မှာလဲ...

ငိုက်လိုက်တာကွယ်...

ဒါဟာ ဒါတွေဟာ ဘယ်အခါကြောင့် ဖြစ်လာတာလဲ...

အတိတ်ဆီက ပုံရိပ်တွေက တရိပ်ရိပ် ပြန်ပေါ်လာလျက် ဦးဘုန်းသော် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“ရှင်လို့ လူတစ်ယောက်ကြောင့် မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ သင့်ကျေး မှုတွေ အမျိုးကောင်းသမီးတွေရဲ့ ဘဝပျက်စီးရတယ်...”

“... ရှင်တို့ကံက ဒီလို စာပေမျိုးတွေ ထုတ်တာ ကွန်မ လုံးဝ ကန့်ကွက်တယ်...”

“... အဲဒီ စရိုက်မျိုးတွေ ရှင်သမီးတွေရဲ့ ရင်ထဲ ကိန်းအောင် လာမှာ ရှင် မစိုးရိမ်ဘူးလား”

မြင့်မိုရ်တောင်ကို ဇီးစေ့နဲ့ မပေါက်ချင်နဲ့ဟု သူ ခလောင်ပစ်နဲ့

ဖူးပါသည်။

တကယ်တော့ အဲဒီပစ်ချက်တွေ အားလုံး သူ့အပေါ်မှာပဲ စုင့်ကျနေခဲ့ပြီ။

ဒက်ရာများစွာနှင့်အတူ နယ်မထူနိုင်တော့ပါ။

သမီးလေး ရင်ထဲမှာ နာကျည်းချက်ကလေးတွေ ရှိနေခဲ့တာ သူ့ စိုးစိမ့်မှု မရိပ်မိခဲ့တာ အမှန်။

သူ့မှာ ချို့ယွင်းချက်ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့တာ သတိရလျက် သမီးလေး နာကျည်းချက်များနှင့် ဘဝဆင်းအောင် ရွံ့တော့မှာကို သိရလျက် ဦးဘုန်းသော် ဆောက်တည်ရာမရတော့ပါ။

“ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖို့ပဲလား... မိန်းမကောင်း အကျင့်ကိုမှ သင်မပေးတာ... သမီး မိန်းကလေးလို ဘယ်ကျင့်တတ်မလဲ... အဲဒါ သင်မှာ အပြစ်ရှိလား...”

“သမီး...”

ဦးဘုန်းသော် အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

သမီးရဲ့ စိတ်ဓါတ်တွေ ဤမျှ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းနေခဲ့တာထက်

သူ့ အပျက်တော့မတတ် ခံစားရမှ သိခဲ့ရသည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိသည့် မျက်ရည်စတွေ ဝေ့တက်လာ၏။

“သမီး ကိုရဲကို ချစ်တယ်... သူ့အထွက်နဲ့ ဘာကိပ်ရင်ဆိုင်ရရင်ဆိုင်ရ ဂရုမစိုက်ဘူး...”

... သူ့ဟာ ဆေးသမားမကလို့ ဘာလို့လူစားပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးချစ်တယ်... နိုက်ကလပ်ကို ရောက်ရတာလဲ သူ့ကြောင့်ပဲ... ဒါ သမီးအပွင့်လင်းဆုံး ပြောတာ...”

“တော်စမ်း... ဒီလောက်ထိ မိဘကို ခော်ကားပြီးမှ ပွင့်လင်းတာလို့ မပြောနဲ့... ဒါ ပွင့်လင်းတာ မဟုတ်ဘူး... ရိုင်းစိုင်းတာ...”

“တင်ပြခြင်းပါ ဒက်ဒီ... ခုခေတ် မိဘနဲ့ သားသမီးကြားမှာ ဟိုအရင်ကလို မိဘဆိုတဲ့ ပါဝါနဲ့ တစ်ဖက်သတ် ချုပ်ကိုင်တာတွေ မရှိတော့ဘူး... ဘာမှဆို ပွင့်လင်းမှု ရှိကြတယ်...”

ဦးဘုန်းသော် တတ်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိသည်။

“ခေတ်ဆိုတာကို စကားထဲ မထည့်နဲ့ ခင်ဘုန်းမြတ်...”

သူ့ကို နာမည်တပ်ခေါ် လိုက်တော့ ခင်ဘုန်းမြတ် နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ မဲ့လိုက်သည်။

“ခေတ်ဘယ်လိုပဲ ပြောင်းပြောင်း... မိဘနဲ့သားသမီးကြားမှာ ပွင့်လင်းမှုဆိုတာက ရိုသေခြင်းတရားနဲ့ အရင်းခံရတယ်...”

... မိဘကို တင်ပြဆွေးနွေးတာဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ရ

www.burmeseclassic.com

တယ်... မိဘဆန္ဒကို ပြန်လည်နားထောင်ခြင်း တစ်မျိုး..."

"ဒါတွေဟာ ပြောမနေနဲ့တော့ ဒက်ဒီ... အခက်တည်းက ဒက်ဒီ ဒီစကားတွေနဲ့ သမီးကို ဝံ့သွင်းထားဖို့ ကောင်းတာ... ဒက်ဒီလည်း ဒက်ဒီအလုပ် ဒက်ဒီလုပ်သလို... သမီးလည်း ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ် ခဲ့ရတာပဲ..."

... သမီးခေါင်းထဲမှာ သမီး ဖတ်ထားတဲ့ စာပုတွေ... သမီး ကြည့်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ အဲဒါတွေထဲက ဗဟုသုတပဲ ရှိတယ်... အဲဒီ အတိုင်းပဲ မြင်တယ်..."

ခင်ဘုန်းမြတ် တမင် အရွဲ့တိုက်နေပြီဆိုတာ ဦးဘုန်းသော် သိ လိုက်သည်။

"စာဖတ်တာ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာဟာ တကယ်တမ်းမိလို့တဲ့ ရည် ရွယ်ချက်ကို ထုတ်ကြည့် မှတ်သားရတာ... တကယ် ဗဟုသုတပေးတဲ့ စာပေမျိုးကို ဖတ်တတ်ရတာ... ဒီထဲက အဆိပ်အတောက်ကို လဲဖယ် တတ်ရတယ်..."

"ဒီမှာ ဒက်ဒီ... ဒက်ဒီကို သမီး ပွင့်လင်းစွာ ပြောရခဲ... ဒက်ဒီ ကောင်းတာလုပ်မှ သမီးလည်း ကောင်းကောင်း နေတတ်မှာပေါ့ ခုတော့ ဒက်ဒီက ကိုယ်ပိုင်နံ့ကလပ် ထားတယ်... သမီး သွားတာ

မကြိုက်ဘူး... ကိုယ်တိုင်စာအုပ်တွေ ထုတ်တယ်..."

... သမီးကျတော့ ဒါမျိုး တွေ မဖတ်ရဘူးတဲ့... အဲဒါ ဒက်ဒီ တရားလား... ဒက်ဒီ လုံးဝမတရားဘူး... သမီးဟာ ဒက်ဒီခင်းပေးတဲ့ လမ်းခေါ်မှာ လျှောက်ခဲ့တာပဲ... ဒက်ဒီထားသလို နေခဲ့တာပဲ..."

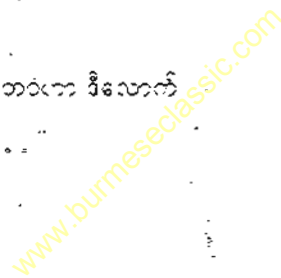
ခင်ဘုန်းမြတ် အားပါးဟရု ရှိုက်ငိုတော့သည်။
ဦးဘုန်းသော် လက်သီးတွေ ဆုပ်ထားလျက် တောင့်တင်းနေပါ နေ။

"သားသမီးဆိုတာ မိစုံဖစုံနဲ့ နေရာမှ ပြည့်စုံစွာ ကြီးပြင်းရမှာပါ ဒက်ဒီတို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မာနတွေ ပြိုင်ကြလို့ သမီးတို့ ညီအစ်မ ဖအေ တစ်ကွဲ မအော်တစ်ကွဲ နေရတယ်..."

... ညီမလေးကိုကျတော့ မာမိက ဖခင် မေတ္တာရော မိခင်မေတ္တာ ပါ ရအောင်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်..."

... သမီးကိုကျတော့ ဒက်ဒီ ဂရုစိုက်ခဲ့လို့လား..."
ခင်ဘုန်းမြတ် မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက် သည်။

"အိမ်ဖော်တွေ လက်ထဲမှာ ကြီးခဲ့ရတဲ့ သမီးဘဝက ဒီလောက် တော့ အတွေးမှား အမှတ်မှားရှိသင့်ပါတယ် ဒက်ဒီ..."

သူမ နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“မအေးကျတော့ သမီးချင်း အတူတူတောင် သမီးကို ရက်စက်တယ်... စိမ်းကားတယ် မှန်းတယ်... အားလုံးကို သမီး မှန်းတယ်... ဘယ်သူကမှ သမီးအပေါ် မညာတာကြပဲ... သမီး စိတ်ချမ်းသာသလို နေတာကျတော့ သိက္ခာကျတယ် စော်ကားတယ်တဲ့... ဟင်း ဟင်း...”

ခင်ဘုန်းမြတ် ရှေ့တိုးလာလျက်...

“သမီး ခိုင်းတာကို ဆုံးမချင်သေးရင် ထပ်ရိုက်ပါ ဒက်ဒီ”

ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ဖူးနေသည့် သမီးကို ကြည့်ရင်း ဦးဘုန်းသော် မျက်ရည်တွေ ပြိုကျလာတော့ မတတ်ပါ။

“ဒါဆို သမီး တစ်ခု ပြောပါရစေ... သမီး ဒီနေ့ကစပြီး လွတ်လပ်စွာနေမယ်...”

... သမီးချစ်သူနဲ့ သမီး စိတ်ချမ်းသာမယ့် ဘဝကို ဖန်တီးမယ်... သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ...”

ငွေတည်းဟူသော အရာတစ်ခုနှင့် ကွဲစည်းစိမ်ဥစ္စာများစွာနှင့် အခု သူရင်ထဲမှာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေတာတွေကို မငိမ်းသတ်နိုင်

သူ ဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒများစွာကိုကျတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာများက မဖြည့်ဆည်းနိုင်တော့...

ချစ်လှစွာသော သမီးလေး ဘဝကို ပျက်စီးမခံနိုင်စွာ မည်သို့ ဘယ်တင်ရမိမည်နည်း။

သူ့စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ပြန်သည်ရရှိလာအောင် ဘယ်လိုလက်နက်များနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ရမည်နည်း။

ဦးဘုန်းသော် အားကိုးရာမဲ့စွာ အမွှေးကြိုး တစ်ယောက်နယ်...

ခပ်ပြေပြေလေး ချယ်ထားသည့် မျက်နှာမှာ စပယ်တင်မဲ့လေးက မဲနက်လှစွာ မှေးတင်းလျက် ရှိပုံလေးက ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ရှုမငြီးစရာ။

“ဒီပွဲမှာလည်း သမီးလေး အကယ်ဒမီဆု ထင်မဆွတ်ခူးနိုင်ပါစေလို့ မေမေ ဆုတောင်းပါတယ် သမီးရယ် . . .”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ . . . မေမေ”

“ခင်ဘုန်းလေး အချိန်နီးပြီဟေ့ . . .”

မလေးအသံကြားတော့ သားအမိ နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲလျက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟယ် . . . သမီးက လှလှိုက်တာကွယ် . . . တကယ့်နုနုဖတ်ဖတ်ကလေး . . .”

မောင်လည်း လိုက်ခဲ့မှာမို့ သားကို လိုက်ပို့သည့် ဒေါ်သန္တာက ခင်ဘုန်း မေးစေ့လေးကို တယုတယ ကိုင်ရင်း ခိုးကူးနေသည်။

မောင်မျက်နှာက ပြုံးနေသေးသည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူသော ချောသော မောင်အနားမှာ ခင်ဘုန်း ရပ်လိုက်တော့ တကယ်လိက်ဖက်သည့် စုံတွဲပါပဲဟု အမေ နှစ်ယောက် နှင့်အတူ မလေးတို့တွေ့ပါ ဒိတ်ထိစာ မှတ်ရက်ချိမိကြသည်။

သမီးရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ မေမေရယ် . . .”

ဒေါ်ဘမာမျိုး သမီးလက်ဖျားလေးကို အားပေးသလို ဖုန်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပေါ့ သမီးရယ် . . . ဒါဟာ အနုပညာရဲ့ စာမေးပွဲ တစ်ခုပေါ့ . . .”

အကယ်ဒမီဆု ချီးမြှင့်ပွဲ တက်ရောက်မည့် သမီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြည့်မဝ နိုင်စရာပါ။

တစ်ဖက်တစ်ရက်ကသာကျောမှာ သရင်ခက်ကလေးတွေ ဆင့်ပန်လျက် အဖြူရောင်ချိတ်အမိ အင်္ကျီဖြူလက်ရှည်လေးနှင့် ပုခါပါးလေးကို မခိုတရို့ ခြုံထားလို့ . . .

“အမေတလည်း သမီးလေးကို ကြိုတင် ဂုဏ်ယူပါရစေ... ”

ဒေါ်သန္တာက ပြောရင်း အသင့်ယူလာသည့် ပုလဲရင်ထိုးလှလှ ခဲလေးတစ်ခုကို ခင်ဘုန်း ရင်ဘတ် ပခုံးအောက်နားမှာ ကျကျနန ထိုးပေး လိုက်၏။ ခင်ဘုန်း ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိသည်။

“ခင်ဘုန်းရေ... ဖုန်းလာတယ်...”

ကားနားက မလေး ဖုန်းပြောတော့ ဒေါ်တမာချို ကိုယ်ကိုင် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“အန်တီကိုပေး မလေး...”

လက်ကိုင်အိတ်ကို ဘယ်ဘက်မှာ ပြောင်းကိုင်ရင်း ဒေါ်တမာချို ဖုန်းကို လှမ်းယူကိုင်လိုက်၏။

“ဟလို... ဘယ်သူလဲ အမိန့်ရှိပါ...”

“.....”

“ဖာင်...”

ကိုင်ထားသည့် လက်ကိုင်အိတ် ဘုတ်ကနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဒါကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ လှမ်းမြင်လိုက်သည့် ခင်ဘုန်းဆက် မျက်နှာလေး ပျက်သွားလေသည်။

တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ကား

အကြောင်းလဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် ရင်ထဲမှာ ပုသွားမိ၏။

မေမေဟာ သာမန်ခိန်းမလေးနှင့် မတူစွာ ထက်မြက်သည့် အရည်အချင်း ရှိသူပါ။

ခက်ရှက်စွာလောက်ကို တုန်လှုပ်တတ်သူ မဟုတ်။

အမေဆီ စိတ်ကရောက်လျက် မောင့် အမေကို နှုတ်ဆက်ကာ ခင်ဘုန်း ကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားမိသည်။

မလေးကို ဖုန်းလှမ်းပေးလိုက်၍ ဒေါ်တမာချို ကားထဲသို့ သွက် လက်စွာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မေမေ...”

သူမ မေမေနားမှာ မျက်နှာလေး ငုံ့ခေါ်လိုက်တော့...

“ကားပေါ်တက် သမီး... အချိန်မရှိတော့ဘူး...”

မလိုအပ်ပဲ တင်းမာသယောင် ရှိနေသည့် မေမေ မျက်နှာနှင့်

ခဲကားသံတို့ကြောင့် ခင်ဘုန်း မျက်နှာလေးငယ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နောက်တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“မောင်ထွေးရေ... မောင်း...”

ခင်ဘုန်းတို့ရဲ့ ကားနောက်မှာ မောင့် ကားလှလှလေး ကပ်လျက် ကားနှစ်စီး ခြံဆက် ထွက်သွားကြတာကို ဒေါ်သန္တာ ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့လေ

သည်။

စောစောလေးတုန်းကမှ အပြုံးပန်းတွေ တဝဝေနှင့် သမီးကို
ကြည့်မဝစွာ စကားတွေ ပြောမဆုံးခဲ့သော မေမေရဲ့ ခိတ်ဆိတ်ခြင်းကို
ခင်ဘုန်း သတိထားမိနေရင်း ရင်ထဲမှာ ပဟေဠိများစွာ ဖြစ်နေမိသည်။

စောစောက ဘယ်သူ့ဆက်တာလဲ... .

ဖေဖေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ဖေဖေ-တာတွေ ပြောလိုက်လို့လူ... .

မမြတ်ရဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုများလား... . ဒါမှမဟုတ်... .

ခင်ဘုန်း တွေးသမျှ အဖြေက တစ်ခုမှ မတူစွာ... .

မေးလည်း မမေးရဲသော သူ့အဖြစ်က ရင်ထဲမှာ တန့်န့်... .

“သမီး... .

သံတိုင်တွေရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ခင်ဘုန်းမြတ် မျက်နှာလေးက ရုဉ်
နှင့်ကြေကွဲဖွယ်... .

ဦးဘုန်းသော် ယောက်ျားကြီး တန်မဲ့ မျက်ရည်ခဲနေလေသည်။

“မိုက်လိုက်တာ သမီးရဖေ... .”

အပြစ်မတင်ချင်တော့ပေမယ့် ရင်နာလွန်း၍ ဒီစကားကိုသာ
ထပ်ဆိုမိသည်။

ခင်ဘုန်းမြတ်က ငိုချင်တာကို အကြိတ်တားဆီးလျက် မျက်နှာ
လေးကို ပင့်လိုက်သည်။

“သမီးဆီ ဒက်ဒီ နောက်ထပ် မလာပါနဲ့တော့... .”

အသံက တုန်ခါနေလျက် စကားအဆုံးမှာ ပြည့်တိုင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်စက်တို့ လိမ့်ခနဲ ဆင်းကျလာသည်။

“သမီးမိုက်တာဟာ အများပြည်သူပါ ခွင့်မလွတ်နိုင်အောင် မိုက် ခဲ့တာပါ... မူးယစ်ဆေးဝါးမှုနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဥပဒေက တစ်မျိုးတည်းပဲ ဆုံးဖြတ်မှာပါ... ဒက်ဒီ သမီး ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ် ကိုယ်ခံရတယ်... လိမ်ညာလှည့်ဖျားတတ်တဲ့ ယုတ်မာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ထောင် ချောက်ထဲမှာ သမီး ဘဝဆုံးခဲ့ရတာ...”

... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ခွင့်မလွတ်ဘူး... ဘယ်သူခွင့်လွတ် တာမှလည်း မခံချင်တော့ဘူး... ပြန်ပါတော့ ဒက်ဒီ... မာမိလိုပဲ ဒက်ဒီ ပြတ်ပြတ်သားသား နေလိုက်စမ်းပါ...”

“သမီးရယ်...”

ဦးဘုန်းသော် အကြိတ်လျက် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပေမယ့်...

လွင့်ခနဲ ကျသွားသည့် မျက်ရည်စက်ကို ခင်ဘုန်းမြတ် မြင်လိုက် ပါသည်။

တကယ်ဆို ကိုရဲရဲ့ အရှုပ်တော်ပုံထဲမှာ ခင်ဘုန်းမြတ် ညစ်ပဲ သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုရဲရဲ့ ဒီလို ဒါတွေ လုပ်နေတာ သုငယ်ချင်းခေတ် ပြောလို့ သိနေပါလျက်... .

ကိုရဲရဲ့ ဟန်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အချစ်တွေ အပေါ်လည်း ကြေကွဲစွာ ခံစားနေရပါရက်နဲ့ ချည်နှောင်ဖို့ကို သူ ဇွတ်ကြီးငေးခဲ့ဖူးသည်။

ရှောင်ဖယ်ဖယ်နေတဲ့ ကိုရဲကိုပဲ ဒွတ်လိက်ကပ် လက်ခေါ်...

ခုတော့ သူတို့အားလုံးရဲ့ အရှုပ်တွေကို ခင်ဘုန်းမြတ်ရဲ့ ခေါင်း ပေါ်ပုံချ၍ အားလုံး လွတ်အောင်ပြေးကြသည်။

တကယ်အဓိက ခေါင်းဆောင်နှင့် ခင်ဘုန်းကိသာ မိသည်။

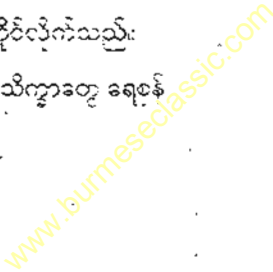
ခေါင်းဆောင်လုပ်သူကလည်း ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ခင်ဘုန်းကို မဆိုင် ကြောင်း ရှင်းမပြသလို...

ဆိုင်ရက်နဲ့ ထွက်ပြေးကြတဲ့ သူ့လူတွေကိုလည်း ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြု။

ပစ္စည်းနဲ့အတူမိခဲ့တဲ့ ခင်ဘုန်းမြတ်ဟာ တိုရဲနဲ့အတူ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ထိ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက် ရှိခဲ့ဖူးတာတွေကြောင့် ခုချိန် မှာ လုံးဝအယူခံဝင်လို့ မရတော့ပေ။

ခင်ဘုန်းမြတ် ဦးဘုန်းသော်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သမီးကြောင့် လူတွေကြားထဲမှာ ဒက်ဒီ ဂုဏ်သိက္ခာခေတ် ရေစန်

မေ့ကန်ပြီ... မာမိ ထိုးနှက်ချက်တွေ ကြားမာလည်း...
အလိမ့် ကျွန်းရေကော့မယ်... သမီးကို တစ်ခါတည်း သေစာရင်း သွတ်
မေ့လစ်လိုက်အိတော့... ကဲဒီ... သမီးမိက်ဘာ သမီး တစ်ယောက်ပဲ
ရေဝေ...

ဦးဘုန်းသော် သမီးကြီး မျက်နှာကို ကရုဏာ မျက်ဝန်းတို့
ပြန်ဝေးကြည့်မိသည်။

မလိမ္မာ တစ်ခါမိက်တဲ့ သမီးကတော့ အခမ်းပေါင်းများစွာ ခိုက်
ပါသား...

နောက်ဆုံး အဝပျက်မှာစိုးလို့ သူ အစွမ်းကုန် ပီတိဆို တား
ခဲ့သည်။

သမီးလုပ်သက အစွမ်းကုန် မိက်ပြုခဲ့၏။

ခုတော့ ခံရသော တစ်ယောက်တည်း...

သူ တစ်ယောက်တည်း ခံရတာလို့ သမီးမြင်တာ...

ဒီဘဲမှာ ရေခဲနီမျောကုန်ခဲ့တဲ့ ဘဝတွေ သိက္ခာတွေ ဘာ
ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ခံနိုင်နိုင်တော့တဲ့ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးခြင်းတွေ...

တမာချို့...

မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်...

မင်းလုပ်တာလည်း မှန်ပါတယ်...
သူ့လုပ်ရပ်အပေါ် မှန်ခွင့်ပေးလိုက်တာပေမယ့် ဦးဘုန်းသော်
အနိုင်ပေးခြင်း မဟုတ်ပါ။

ရင်ထဲမှာ နာကျည်းချက်သည်သာ တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ်
ဖြစ်တည်လျက်...

ကိုယ့်မှာ ဘယ်လိုဆုံးရှုံးမှုတွေပဲ ဖြစ်လာလာ ပဲ့ကြေသွားတဲ့
အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုအဖြစ် သုတ်မှတ်သည်။

သမီး ဒီလိုဖြစ်တာ ဖုန်းဆက်တော့ ဘာဆိုတဲ့ ခြောက်ခြား
တုန်လှုပ်စွာ တော်လှယ်ကြီးလို့ ဘစ်လုံးတည်းဆို၍ ဖုန်းကို
ပိတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ဘာမှ လာမပြောနဲ့လို့ ဆိုလိုက်တာလား...

ရတယ် တမာချို့...

သမီးတစ်ယောက် ဘဝဆုံးခဲ့ရတာ ငါ့ရဲ့ သူဖျင်းမှုကြောင့်လို့
ဆိုပေမယ့် မင်းမွေးခဲ့တဲ့ သမီး...

မင်းမှာရော မဆုံးရှုံးဘူးတဲ့လား...

မင်းခံစား နေရမှာပါ။

မင်း မာနတွေနဲ့ ဖူးထားစမ်းပါ။

ဦးဘုန်းသော် သမီး လက်ကလေးကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ခြေမမကောင်း ခြေမ...

လက်မမကောင်း လက်မဆိုတဲ့ ဝါဒနဲ့ မင်းကပြတ်သားခဲ့ပေမယ့် ငါမွေးတဲ့ သမီးကို ငါမပစ်ပယ်နိုင်ဘူး...

သူ့ရဲ့ မိုက်မဲမှုကိုပဲ ဖျာဝေခံစားပြီး ငါ ဖက်တွယ်သွားမယ်...

“မှားခဲ့တာကို ထပ်ထပ်ပြီး တွေးရင် ထပ်ထပ် မှားတတ်ပါတယ် သမီးရယ်... ပြီးခဲ့တာကို မေ့ပြီး ဒက်ဒီတို့ ရှေ့ဘက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်နော်...”

ခွင့်လွှတ်နေပြီသော မိဘရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ မေတ္တာကို ခံစားရင်း ခင်ဘုန်းမြတ် ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာသည်။

“သမီးကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ဒက်ဒီရယ်... သမီးအတွက် ဘာမှ မကြိုးစားပါနဲ့... ဒက်ဒီ ခွင့်လွှတ်ပေးနေတိုင်း သမီး ရင်နဲ့မမျှအောင် ခံစားရပါတယ်...”

ဝဲလာသည့် မျက်ရည်ကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်း၍ ဦးဘုန်းသော် ပြုံးနိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်။

“သမီးကို ဒက်ဒီ ပြုပြင်မယ်... သမီး ဘယ်အမှားမျိုးပဲ ဖြစ်ခဲ့

ဖြစ်ခဲ့... နောက်ထပ်မမှားရဘူးဆိုတဲ့ ပြုပြင်ဖို့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိနေရင် ဒက်ဒီဘာလို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရမှာလဲ...”

“မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ...”

“သမီး မာမီကိုလည်း မပြစ်မှားပါနဲ့ သမီးရယ်... သူ့ဘာ...”

“ဒက်ဒီ...”

ခင်ဘုန်းမြတ်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ဒီစကားတွေ လက်ခံလိုခြင်း မရှိ။

“ဒက်ဒီ သမီးကို ချစ်သေးတယ်မို့လား ဟင်...”

“ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ သမီးရယ်...”

“မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ ဒက်ဒီ...”

“သိပ်ချစ်တာပဲ သမီးရယ်... အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ဘဝ

နဲ့ ဖက်တွယ် ရုန်းကန်ခဲ့ကြရတာ... နည်းတဲ့ သံယောဇဉ်တွေလား...”

ခင်ဘုန်းမြတ် စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သတ်ပစ်လိုက်၏။

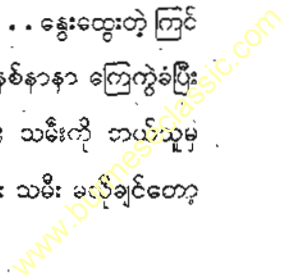
“သမီး လိုချင်တာ အဲဒါပဲ... ဒက်ဒီ အချစ်တွေကို မဆုံးရှုံးရ

သေးဘူးဆိုရင်ကျတော့ သမီး ဘာမှ မမက်မောဘူး... နွေးထွေးတဲ့ ကြင်

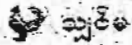
နာမှုကို သမီး ဒက်ဒီဆီကပဲ ရခဲ့တာ ခုလည်း နစ်နစ်နာနာ ကြေကွဲခံပြီး

ဒက်ဒီ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်... အဲဒီ ခွင့်လွှတ်ခြင်းမျိုး သမီးကို ဘယ်သူမှ

မပေးနိုင်မှ မဟုတ်သလို... ဘယ်သူ့ဆီကမှလည်း သမီး မလိုချင်တော့

၂၄၀

ဘူး... သမီးကို နားလည်ပေးပါ၊ ဒက်ဒီရယ်...။

သမီးရယ်...

“သမီးရင်ထဲက အမြစ်တွယ်စပြုနေတဲ့ တယူသန်စိတ်လေးကို ဦးဘုန်းသော် မြင်လိုက်ရပြီ။

တမေချို့...

အဲဒါ မင်း ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပဲ...။

ဪ...။

ဒီနှစ် အကယ်ဒမီ ရွှေစင်ဆုကိုလည်း သမီးက ဆွတ်ခူးလိုက်နိုင်

ပြီကိုး...။

ရွှေစင်ဆုကို ကိုင်ထားသည့် မင်းသမီး ခင်ဘုန်းဆက်ရဲ့ နံဘေး

မှာ ရုပ်ရှင်စာနယ်ဇင်းသမားတွေ ဝါသနာရှင် ပရိသတ်တွေ ကြိတ်ကြိတ်
ဆီးလျက် ကင်မရာမီးဖလက်တို့က ဝင်းခနဲ လက်ကနဲ။

နံဘေးမှာလည်း သမီးဘဝရဲ့ ဒါရိုက်တာမကြီး ပါသေးသ

နိုး...။

ဒီပြင် အကယ်ဒမီ မင်းသား မင်းသမီးတို့နှင့် ပျော်ရွှင်မြူးကြွ

နေတဲ့ သားအဖိဆီထို့ ဝေးကြည့်နေသည့် ဦးဘုန်းသော် မျက်ဝန်းမှာ

ရေပူ စမ်းတို့ ဝေခွဲပြီ။

သမီးလေး မျက်နှာ သမီးလေးရဲ့ဂုဏ်...။

အားလုံးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ မင်္ဂလာရှိလိုက်ပါတယ်။

တိုးမပေါက် နိုင်သော လူထုပရိသတ် ကြားကနေ

မေမေ့လက်ကို ဖက်တွယ်၍ တဖြည်းဖြည်း

ထိုးဖောက်ထွက်လာနိုင်သည့်တိုင်။

ခင်ဘုန်းဆက် မျက်နှာလေး နှမ်းလှစ ဖြူလာသည်။

“ဟော... မောင်...”

မောင် ကမ်းထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ လက်အလှမ်းမှာ မီး

ရောင်တွေ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဒီပုံကို အမိအရ ခိုက်ယူကြ၍ ခင်ဘုန်းနဲ့ မောင်အကြောင်း

သူတို့ ကြေညာမိလျှင်...။

“ဖေဖေ...”

ခင်ဘုန်းအသံကြောင့် မေမေ့မျက်နှာ ဆတ်ခနဲ လှည့်လာပုံက

အလန့်တကြား နက်မှောင်နေသည့် ကားရဲ့နံဘေးမှာ လျော့ရဲစွာ ရပ်နေ

သည့် ဦးဘုန်းသော် မျက်နှာက ပြုံးနေပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့က ဆွေးမြေ့

လှစွာ...။

“ဖေဖေ...”

ခင်ဘုန်း ဟန်မဆောင်နိုင်ရှာ။

ဖအေဖြစ်သူဆီ လျှောက်သွားမိရင်း ဖေဖေ ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်

လိုက်သည်။

“ဒက်ဒီး... အဲ... ဖေဖေ ဂုဏ်ယူပါတယ် သမီးရယ်... ချီး

လည်း ချီးကျူးပါတယ်... ဒီနေ့ ဖေဖေရဲ့ ချီးကျူး ဝမ်းမြောက်ခြင်းဟာ

တကယ့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားရင်း ဖြစ်ပေါ်လာတာဆိုတာ ယုံပါ...”

မေမေ့ အပေါ်ထားသည့် အာယာတများကြောင့် ခင်ဘုန်းကို

တစ်ခါတရံ ခပ်လှောင်လှောင် စကားနှင့် သမီးဆိုသည့် သံယောဇဉ်တံ

တိုင်းကို ကန်ကြောက် ကျောခိုင်းတတ်ဖူးသည့် ဖေဖေပါ။

ဒါပေမယ့် ခင်ဘုန်း ဖေဖေ့ကို အဓိအသေ မပျက်စွာ လေးစား

ချင်ခင်နေမြဲ။

အရင်အချိန်များနှင့် မတူသော ဒီနေ့ ဖေဖေ့ စကားတွေဟာ

လေးနက်မှုတွေ လှိုက်လှဲမှုတွေ အပြည့်အဝ ပါနေမှန်း သိနေပါလျက်...။

ဖေဖေ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ သောကရိပ်တွေ ရှိနေတာ ခင်ဘုန်း

နားလည်လိုက်သည်။

ဘာကြောင့်ဆိုတာကို မမှန်းဆတတ်။

"ခင်ဘုန်း ခုလိုရလာတဲ့ အောင်မြင်မှုတွေဟာ မိဘဆရာသမား တို့ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ပါ၊ ဖေဖေ... အနန္တငါးပါးကို သမီး ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး..."

"ဆက်လက်ခိုင်းမြဲပါစေ..."

ဆုတောင်းပေးရှာသည့် ဖေဖေရဲ့ အဖျားသတ် စကားလုံးတွေ တုန်ယင်စွာ ပျောက်ကွယ်ကုန်၏။

ခင်ဘုန်းတို့နားမှာ လူတွေ ဝိုင်းဝံ့စပြုလာသည်။

သမီး အပေါ် အလိုမကျတာလား...

တစ်ချိန်က ခင်ပွန်းဖြစ်ခဲ့သူတို့ မကျေနပ်တာလား မသိ...

ဒေါ်တမာချို ကားထဲမဝင်နိုင်သေးပဲ သူတို့ သားအဖဆီ ကြည့်

နေသည့် မျက်လုံးတို့က မီးပွင့်မတတ် လက်ပြာနေသည်။

ငါသိလိုက်ပါပြီ တမာချိုရယ်...

မင်းကိုလည်း နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ဂုဏ်ဖြူလို့ပဲပါတယ်...

မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲရောင်းဝယ်မှုနဲ့ အချုပ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ မိခင် မင်း-ဖြစ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး...

သူ့ရဲ့ညီမ အဖြစ်လည်း သမီးကို မင်းတော်စပ်စေချင်မှာ

မဟုတ် ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်...

မျက်ဝန်းထဲက အဖြေကို ကောင်းစွာ ဖတ်ရှုနားလည်နိုင်သော အက္ခရာအရေးမဲ့ ဦးဘုန်းသော်နှင့် ဒေါ်တမာချိုတို့ မျက်လုံးချင်း စစ်ခင်းကြ လေသည်။

ရင်ထဲမှာ သောက ကိုယ်စီရှိကြပေမယ့် တစ်ဦးက ခွင့်ပလွတ် နိုင်သော ဒေါ်သနှင့် ယှဉ်သည့်သောက...

တစ်ဦးက သည်းကြောပြုန်းမျှ ခံစားနေရလျက် ဒေဝင်တ၏ နိဗ္ဗာန်များ...

သမီး နှစ်ယောက်၏ ဘဝများက အကျိုးပေးခြင်း ကွာခြားလှ သည်။

ဒီနေ့ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှစွာ သမီးငယ်က အောင်မြင်မှု သရဖူ ဆောင်းလျက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှေ့စင်ဆုကို ဆွတ်ခူးနိုင်သောနေ့။

ပြည်သူပုရိသတ်တို့ကြားမှာ ချီးကျူးဂုဏ်ပြု နှုတ်ဆက်အနမ်း ဘွေကြားမှာ ဓါတ်ပုံရိုက်ချက်တွေ တစ်ဝင်းဝင်းနှင့် တင့်တယ်နေသောနေ့။

သမီးကြီးကို မူးယစ်ဆေးဝါးမှုနှင့် အချုပ်ထဲမှာ ရင့်နှင့်စွာ မြင် လိုက်ရသောနေ့။

ပြည်သူလူထု စက်ဆုပ်မုန်းတီးသော ပြစ်မှုနှင့် အပြစ်ပေးခြင်း ခံရတော့မည့် သမီးကြီးဘဝကို ဘယ်သူ့ကို တိုင်တည်၍မှ ငိုစရာမရှိ။

ပူပြင်းသော အပူသောကတွေကို အဖေ တစ်ယောက်က မထွေးနိုင် မအံ့နိုင် ရင်မှာပိုက်လျက် အမေဖြစ်သူရဲ့ ရှေ့မှာ ဖွင့်ချင်ပြန်ခင်စွမ်းမရှိ။

မင်း သိတယ်...

မင်း သမီးကြီးကိုစွဲကို သိရက်နဲ့...

ခိုးကျွေးပါတယ် တမာချို...

ဦးဘုန်းသော် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

သမီးအကြောင်း သူ့အကြောင်းကြားလိုက်စဉ်က ဖုန်းထဲမှ တဲ့ ပြန်သံမလာတော့သည့် သူ့မအသံကို စောင့်မျှော်ရင်း သူ အသားဆတ်ဆတ် တုန်ခွဲရသည်။

ဘာမှသိရှာပုံမရသော သမီးငယ်ကို အားတင်းပြုံးပြပို့တောင် သူ့မှာ အိမ်အားမရှိတော့သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒေါ်တမာချိုထံ အကြည့်တွေ ပြန်ရောက်၏။

“ဒါတွေကို ရှင်နားလည်ရင် ကျွန်မကို အပြစ်တင်ဖို့ မကောင်းဘူး ကိုဘုန်းသော်... လူတွေရဲ့ ဖြစ်လာသမျှ အကြောင်းတရားတွေဟာ ကံကြောင့်လို့ ပုံချလို့ရပေမယ့် ပစ္စုပန် ပြုလုပ်ချက်တွေနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်...

.. သမီး ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လည်း ရှင်နားလည်စမ်းပါ...”

ထက်မြတ်သည့် ဒေါ်တမာချို မျက်ဝန်းက စကားသံတို့ကို ဦးဘုန်းသော် ခံစားဖတ်ရှု နိုင်ခဲ့ပါသည်။

“မင်း ဘာတွေ ပြောချင်နေသလဲဆိုတာ ငါသိတယ် တမာချို သမီး တစ်ယောက် အတွက် အေးစက်နေတဲ့ မင်းရဲ့ သံယောဇဉ် မေတ္တာကို ခိုးကျွေးနိုင်သလိုပဲ...”

.. ငါ့လုပ်ရပ် အယူအဆမှားခဲ့လို့ ငါ့မှာ နောင်တတွေ တပွေ့ တပိုက် ရနေပေမယ့် မင်းရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ဒူးမထောက်ဘူးဆိုတာ လည်း ယုံစမ်းပါ...”

ဦးဘုန်းသော်၏ မျက်ဝန်းဖျော့ဖျော့များက မာနရောင်ကြောင့် စိုလက်လာကြသည်။

“ငါ့ရဲ့ နောင်တတွေဟာ အနာဂတ်အတွက်ပေမယ့် မင်းအတွက် ဖြစ်မလာစေရဘူး... ငါ့ရဲ့ ကျဆုံးခန်းကို မင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြည့်နေခွင့်တော့ ငါပေးခဲ့မိတယ်...”

.. ဒီအတွက်လည်း ငါ နောင်တရ လို့ မဆုံးဘူး... တကယ်ဆို ဒို့သားအဖရဲ့ ကြေတွဲခြင်းတွေကို မင်းဆီ အရောက်ပို့လိုက်မိတာ

ငါ့အများပါ..."

မိဘနှစ်ဦးကြားမှာ ခင်ဘုန်းဆက် တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း...
ကိုမ နားမလည်နိုင်တော့ အဲဒီမျက်လုံးတွေကို သူမ အဓိပ္ပာယ် မရှာတတ်
ပါ။

မေမေတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ တင်..."

အပြစ်ကင်းစင်လှသည့် သမီးလေးရဲ့ လက်မောင်းလေး
ဦးဘုန်းသော် ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"ကိုဘုန်းသော်... ရှင်သမီးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို မဖျက်ဆီးခ
ပါနဲ့..."

သူမဆီ ဖျတ်ကနဲ မျက်စိပြန်အရောက် စကားလုံးတွေ ခုန်ထွ
လာတော့ မတတ် အရောင်တွေ လက်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို မြင်လို
ရ၏။

ဦးဘုန်းသော် နှုတ်ခမ်းမှာ မချိပြုံးတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွား၏။

"မင်းဆန္ဒတွေကို ငါ နားလည်တယ်... မင်းအတွက် လို
လျောတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ချစမ်း တဲမာချို... သမီးတစ်ယောက်
အတွက် ခံစားချက် မဲ့နေလောက်အောင် မင်း မာနကြီးပေမယ့်..."

... ဒီသမီးလေးရဲ့ အောင်မြင်ပျော်ရွှင်မှုကို ဖျတ်စီးရ

လောက်အောင် ငါ မာနမကြီး နိုင်ပါဘူး... ဆီးရွားတဲ့ ငိုပြဿနာတွေကို
ငါ့ဆန္ဒအလျောက်ပဲ... သမီးဆီ ဘယ်တော့မှ မကူးစက်စေဘူးဆိုတာ
ယဲ့..."

မျက်ဝန်းစကားပျားနှင့် နှုတ်ဆက်သော မိဘတို့၏ တွေ့ဆုံပွဲကို
ခင်ဘုန်း ကြေကွဲစွာ ခံစားလာမိသည်။

မေမေ့ မျက်ဝန်းတို့က တင်းမာ ခက်ထန်နေလျက်..."

ဖေဖေကျတော့ ဗုန်းဗုန်းပုံကျတော့မတတ် သောကရိပ်ထော
ထင်းလို့..."

နောက်ဆုံး မေမေ့ရဲ့ အေးစက်စက် မျက်ဝန်းတွေ ရှေ့မှာ အဲခ
တွန်းလှန်လိုသည့် မာနရိပ်များနှင့် မချိတရိ မဲ့ပြုံးများ..."

ဖေဖေအပေါ် ခင်ဘုန်း နားလည်စွာ ဖေဖေ ခြေကွဲမှုတွေကို
လည်း ခန့်မှန်းမိရရင်း မိဘ နှစ်ဦးကြားက ပဟေဠိတစ်ခုကို အဖြေရှာ
မရပါ။

မိနစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သော ရင်တွင်းမှ ပေါက်ကွဲ
ပစ်ခတ်ခဲ့ကြသည့် စစ်ပွဲမှာ ဘယ်သူ့ကျွန်းဆုံးခဲ့ပါသနည်း။

သူမ အမြဲမြင်နေကျ မေခမဲ့ မျက်ဝန်းတို့မှာ အေးစက်မာကြော
နေဆဲအတိုင်း ရှိသလို။

ခေါင်းစဉ်စိုက်ချ ပြန်သွားတာမျိုး မဟုတ်သော ဖေဖေ နတ်ခမ်း
တို့မှာ မာနရိပ်နှင့် မထိတရိ အပြားတို့ကို မြင်နေရဆဲ။

ပျောက်ကွယ်သွားသော ဖေဖေကားလေးဆီ မှန်းဆမျှော်ငေး
ကြည့်နေရင်း ထပ်ဆင့်အကယ်စီ မင်းသမီးလေး၏ မျက်ဝန်းမှာ မျက်
ရည်စင်လေးတွေ ဝေ့နေလျက်...

BURMESE CLASSIC

ခြီးပါခြီး

မြန်မာ